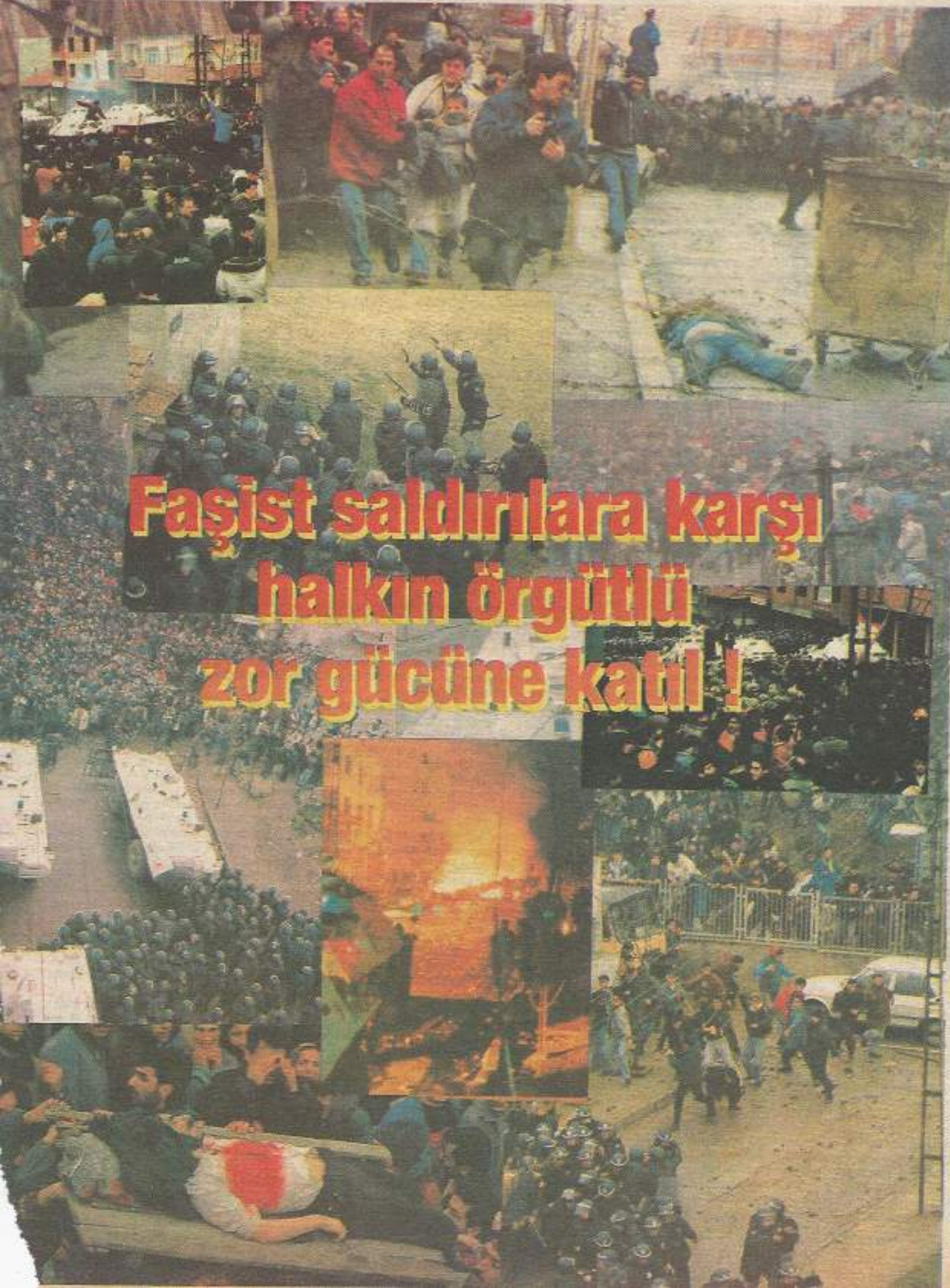

BAĞIMSIZLIK, HALK DEMOKRASİSİ VE SOSYALİZM YOLUNDA; MAOİZMLE YÜKLEN, KAZANACAĞIZ !

Partizan Sesi

**GERİ KALMAK
YOK
SUSMAK ASLA!**

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE YIL: 1 SAYI:13 16-31 MART 1995 FİYATI: 20.000 TL. (KDV Dahil)

**Faşist saldırılara karşı
halkın örgütlü
zor gücüne katıl !**

**TKP(ML)MK-SB:
GOP direnişi...**
SAYFA 2'DE

**Köleliğin yeni ismi;
Gümrük Birliği...**
SAYFA 3'DE

**İşçilerden sendika
işgali**
SAYFA 6'DA

**Deri işçilerine
jandarma saldırısı**
SAYFA 6'DA

**İşçilere MHP
dayağı**
SAYFA 7'DE

**Üniversitelerde
özel güvenlik
uygulaması**
SAYFA 7'DE

Tutsaklara saldırı
SAYFA 9'DA

Köylüler fişleniyor
SAYFA 10'DA

Dersim'de çatışma
SAYFA 10'DA

**TKP(ML)MK-SB'den
Perinçek'e yanıt**
SAYFA 14-15'DE

**Ayhan Uzala ile
röportaj**
SAYFA 16-17'DE

**ERNK'den
TKP(ML)-TİKKO'ya
eylem birliği
çağrısı**
SAYFA 23'DE

**TKP(ML)DBK'den
ERNK Dersim
Eyalet
Komitesine**
SAYFA 23'DE

**Hozat Belediye
Başkanı'na uyarı**
SAYFA 23'DE

Gaziosmanpaşa direnişi, faşist Türk devleti gerçekliği ve öğretileri

Kahramanmaraş, Malatya, Çorum ve Sivas'tan sonra sıra Gaziosmanpaşa'da...

12 Mart 1995 akşamı saat 21.03'ünde Gaziosmanpaşa merkezinde bir pastahane ve dört kahve aralarında kurşun yağmuruna tutularak; 1 ölü, bir kısmı ağır olmak üzere, 25'in üzerinde yaralı...

Kan gölüne çevrilen kahvehaneler ve pastahane karakolun yarımbaşında ve aynı caddede üzerinde, yoksul halkı kurşunlayan caniler gaspettikleri taksitlerle karakolun önünden 15-20 dakika süren vahşi katliama rağmen, hiçbir müdahale ile karşılaşmaksızın geçiyorlar.

Gaspedilen taksimin şoförü de bunharca kurşunlanarak katlediliyor.

Bütün buraya kadar olanları, yani canilerin işlerini bitirmesine veya başka bir yaklaşımla, senaryonun birinci perdesinin sonuna dek, polisleri hiçbir müdahalesi yok. Gerçek ise, kargaşalı güldürme cinneti: "Olaysın meydana geldiği saatlerde polis, o surlarda oynanan bir futbol maçında görevliydi." Oysa, sadece İstanbul'da 30 000 polisin görev yaptığı biliniyor. Bunların bir kısmı ise, özellikle bu gibi olaylarda etkili olabilmek için "yunuslar" adı altında örgütlenmiş ve devasa kentin muazzam trafiğine rağmen, olay yerine ulaşacak biçimde donatılmışlardır. Halkı ve Demokratik taleplerle örgütlenen 5-10 dakikalık gösterilere bile yerden bitircesine kısa bir anda müdahale eden güvenlik kuvvetleri, bu denli büyük bir katliama zamanında müdahale etmemesine gerekçe olarak, "futbol maçını, trafiğin yoğunluğunu" göstermekle katliamdaki sorumluluğunu ortaya koymaktadır.

NEDEN GAZİOSMANPAŞA?

Öncelikle bu yerleşim biriminin devrimci ve direnişçi kimliğine dikkat çekmek istiyoruz. Türk devleti'nin yargısız infazlarına karşı, ilçe halkının şanlı direnişleri ve devrim çetilerinin canazellerini büyük kalesele gösterilerle sahiplenmeleri hafızalarda hala canlılığını korumaktadır.

Yine, bu ilçenin devrimciliği alelade düzen içi bir zeminde değil, devletin bizzat ifade ettiği gibi, diğer radikal devrimci güçlerin yanısıra, özellikle TKP(ML)'ye de güçlü bir sempati vardır. İşin en önemli yanı da budur.

Bölgenin diğer özellikleri ise şunlardır:

Bu yerleşim alanındaki insanların %70'i Alevi ve Kürt kökenlidir. Ezilen ulus ve azınlıklara, inançlara düşmanlığı tartışılmaz belli olan devletin, Gaziosmanpaşa (GOP)'yi seçmesinin ikinci yanı da böylelikle ortadadır.

Görüldüğü gibi, devletin GOP'yi seçmesi rastlantısal değil, tamamen bilinçli bir seçimdir. Aynı şekilde eylem saati de çok bilinçli belirlenmiş, futbol maçı ve pazar gününe denk getirilmesi nedeniyle, halkın topluca kahve ve pastahane de bulunacağı ve katliamın icraası için bu durumun oldukça elverişli olduğunu düşünmüşlerdir.

FAİLİ MEÇHUL MÜ?

Devletin uzun yıllardır uyguladığı klasik, ipliği pazara çıkmış politikaları yine devrede... Yargısız infazların, gözaltında kayıpların, katliamların organizatörü ve uygulayıcısı olan devlet, katliamdaki senaryo ve icraatını da faili meçhul sahtekarlığı ile atlatma çabası içinde.

Saldırısı, dış istihbarat servislerinin oyunu olarak gösterip sorumluluğunu gizlemeye çalışıyor. Yalanları açığa çıkıtıkça başka taksinç demogojilere de başvuruyor. Canice uygulamalarını devrimci örgütlere ve Kürt ulusal Hareketi'ne yılmaya çalışıyor. Devrimciler ve Komünistler, kendilerini vareden, yazatan halka ne des saldırın, kendi mevzilerine neden yönelinler? Kaldı ki, devrimci eylemlerin hedefi, içeriği bellidir. Provokasyon ve kurşun adres somaz biçimindeki fevkalat-intikamcı duygusal eylemlerle alakaları olmamıştır, olmayacaktır.

İşin diğer yönüne gelince, saldırının MHP'li, şeriatçı, çapulcu çetelerle sınırlandırılması da son derece yanlışlığı bir saptama olur. Saldırı cephesi bu figüranların yanısıra, devletin komanda merkezindeki güçlerin rehberliğini ve organizatörlüğünü de içeriyor. Bu açıdan bakıldığında, katliamı İBDA-C gibi örgütlerin üstlenmesi bu gerçeği değiştirmez.

Katliamda, yukarıda işaret ettiğimiz gibi, ey-

lemcilerin 15-20 dakikayı aşan, elini kolunu sallayarak eylem mahallinde cirit atışları ve profesyonellikleri de, bu saptamamızı güçlendirmektedir.

Ayrıca, senaryonun birinci bölümünden sonra, polisün günlerce süren saldırılarında ve direkt katlinin hedeflenmesi sonucunda ölü sayısının 27, yaralı sayısının da yüzlerce olması da gösteriyor ki, bütün bunların sorumlusu açıkça devlettir.

EGEMEN SINIFLARIN KLIK ÇATIŞMALARI VE KATLIAMLAR İLİŞKİLERİ

Türk hakim sınıflarının klik çatışmalarını burada uzun uzadıya analiz emeyeceğiz. Çünkü, çeşitli vesilelerle daha önceleri bu sorunlar üzerinde durmuştuk. Ancak, GOP katliamı bağlamında açısından bir-iki yönüne dikkat çekmek istiyoruz. Çünkü, hakim sınıflar cephesindeki çekışmeleri, çatışmaları anlamamak bizleri, tahlile hatalı sonuçlara götürür. Hakim sınıflar cephesinde; Şahinler olarak adlandırılan MGK, Özel Harp Dairesi ile düzenin çeşitli siyasal partileri içinde kümelenen ve bugün devletin işlerini elinde tutan kesimi geleneksel Komünist politikada ısrar etmektedirler. Bu kesim, her milliyetten hallomıza karşı sürdürülen topyekün imha savaşının yarattığı ranttan birinci derecede pay almaktadır. Ve bu haksız savaşın aynı biçimde sürdürülmesinde ısratlıdır.

Şahinlerin yanı sıra, diğer kesim haksız savaşın ortağı ve halklarımızın aynı derecede düşmanı olmasına karşın, savaşın geleneksel biçim ve politikalarla sürdürülmesinin, sistemi daha büyük çıkmazlara götüreceğini söylemekte, sözde reform gibi aldatıcı politikalar öne sürmektedirler.

Bilindiği gibi, Gümrük Birliği meselesinde de, kliklerarası bir it dalaşı her yönüyle su yüzüne çıktı. GB'ne ilk adımı atan Faşist Türk devleti, İrsan Hakları ihlalleri ve anti-demokratik uygulamalarının görünürdeki en kaba yönlerini törpölemek durumunda. Örneğin, Olağanüstü Hal Yasası yerine, aynı işlevi gören İler Yasası'nı hayata geçirmeye çalışmaktadır. Yine, dışişleri suçlularını konusunda Tertiple Mücadele Yasası (TMY)'nin sekizinci maddesinde biçimsel bir değişiklik yaparak, üni ulusal sınırları aşmış tutuklu veya tutulsuz yargılanan bazı demokrat aydınlar nezdinde sözde bir af çıkartıp; bir yandan toplumsal çatışmaları yatıştırmaya çalışmakta, öte yandan ise, kamuoyunda Demokratik bir süreç başlatmış majar yaratmaya soyunmaktadır. Ancak bunların, özel anlamda hiçbir değişikliğe götürmeyeceği komünistler açısından açıktır. Tamamen aldatıcı ve vitrinde biçimsel değişikliklerdir.

Yine bilindiği üzere, Gümrük Birliği'ne karşı olan egemen sınıfların bir kısmı da, TC'nin GB'ne üyeliliğinin onaylanması görüşmelerinde, Avrupa Parlamentosu'nun Ekim ayında oturumuna kadar, GB'ne girmekten yana olan kesimi zor durumda bırakabilmek için türlü yollar denemektedirler.

Ancak, hakim sınıflar arasındaki bu vb. çatışmaları analiz ederken, elven-i şerci tutumlarına karşı uyanık olmalı, sistem topyekün hedeflenmelidir.

FAŞİST TÜRK DEVLETİ, İRKCİ, SÖMÜRÜCÜ VE ŞOVEN BİR DEVLETTİR

Bugün, halklarımızı yönelen saldırılar yeni değil, bu devlet tarihin karanlıklarına gömülmedikçe de son bulmayacaktır. Katliam vb. canice eylemler, bu zalim devletin ayrılmaz parçalarıdır.

Tüm ezilenler, bu sömürü ve zulüm düzeninin sürekli hedefleridirler. Her milliyetten emekçiler ve ezilen inançlar bu hedefler arasındadırlar. Devletin dikkat; her zaman başta devrimci dinamikler olmak kaydıyla en küçük muhalefet güçlerinin dahi üzerinde olmaktadır. Dün bu dikkat; Maraş, Çorum, Sivas gibi sonuçlara götürdü, bugün İstanbul'a, yarın da başka bir yere götürecektir.

Özel mülk, ezen-ezilen, sömüren-sömürülen zemininde şekillenen bu devletin temel sonuçları; ulus, dil, inanç, cins, mezhep ve sınıf ayrımcılığını ifade eder.

Hakim sınıflar, ezen ve ezilenin kardeşliğinden söz ediyorlar. Ezilenle ezenin kardeş olduğu hiç görülmemiş müdür! Elbette ki hayır! Ege-

men güçler, eşitsizliklere karşı emekçilerin birliğinin, halkların eşit temelde yükselen kardeşliğinin adına, utanmadan bölücülük diyorlar. Eğer, eşitlik istemek bölücülük ise, evet biz bölücüyüz! GOP'da her mehzup ve milliyetten emekçi halkımız, "sömürücü zalimleri sırtımızda taşımak istemiyoruz!" diye şehitler vererek bir kez daha haykırdı. Ve biz Komünistler de bu haklı çağrının bilincinde olarak, iktidarı, proletarya önderliğinde halkın yönetimine vermek istiyoruz. İşin gerçeği şudur ki; bölücü olan egemenlerdir. Ulusal, sınıfsal, mezhep ve cins eşitsizlikleri komprador patron ve büyük toprak ağaları düzeninin ürünüdürler.

FAŞİST TÜRK DEVLETİ LAİK MİDİR?

Laiklik çığırkanlığı yapan bu devlet, diyane kurumlarıyla, okullarda zorunlu din dersleriyle, polis, ordu ve devletin diğer kurumlarında dinçi kadrolaşma ile, tarikatlarla içiçe olmaları gerçeğiyle dinçi değil de nedir? Laiklik bunun neresinde? Ezilen ve baskı altında tutulan inançlarla eşitlik, mevcut devlet yapısı altında mümkün mü?

Medya ya da konu olan, Fethullah Hoca ile Çiller flörtü ve yine Fethullah efendinin, Türk egemenlerin ünlü siyasal simalarına verdiği ve her birinin bir asker Mehmet gibi bay salladığı konferanslarıyla laikliğin ortak yanı bulunabilir mi?

Kürt Ulusal Hareketi ve Proletarya önderliğindeki Sosyal Kurtuluş Mücadelesi'ne karşı devletin yaptığı nedir? Halkı, Kur'an adına Emnelere karşı cihata çağırın bu zihniyetin örgütlediği devlet mi laikdir?

Görüldüğü üzere, faşist Türk devleti'nin laiklik çığırkanlığı, koca bir demogojiden başka birşey değildir.

DEVLETİN GÜVENLİK GÜÇLERİNE VE PARLAMENTOSUNA GÜVENMEYE DEVAM MI EDELİM!

Yukarıda, faşist Türk devleti'nin gerçek yüzünü bir kez daha açığa vurduk. Ve gördük ki, devlet, tüm kurumlarıyla her milliyetten halkımızın ve ezilen inanç gruplarının can düşmanıdır. Şimdi soru şu: hakim sınıfları GOP ve daha önceki katliamlarında da yaşadığımız gibi, "güvenlik güçlerine inanın" çağrılarını uyacak mıyız? Tabii ki, hayır! Yaşanan bunca acı tecrübeye rağmen, devletin ve bütün kurumlarının, halkların düşmanı olduğu gerçeğini görmemek, kendi idam fermanımızı imzalamaktır. Aynı şekilde, güvenlik güçleri dedikleri de halkımızın düşmanı ve bir avuç zebanın cennetinin koruyucu bekçileridirler.

Çözüm parlamentoda diyorlar; bu ahırın artık, sistemin yargısız infazlarını, işkencelerini, katliamlarını silmeyen basit bir oyuncak olduğu gün gibi açıktır. Bu bağlamda bizlere sükünet tavsiye eden her renkten burjuva odakları, büyük bir sahtekarlık içindedirler. Üzerimize sikilan her polis kurşununda Demirel'ler, Ecevit'ler, Yılmaz'lar, Erbakan'lar, Sahancı'lar, Koç'lar, Çiller gibiler vardır.

GOP direnişimizden bir kez daha öğrendik ki; genç-yaşlı, erkek-kadın bütün halk silahlanıp direnmeden kazanamaz.

Gördük ki; panzerlerine, binlerce polis ve askerine rağmen taş ve sopa gibi basit araçlarla dahi, kitlelerin muazzam gücü tayin edicidir. Çünkü, haklı davranış savunucularıdır. Polisi, askeri, en modern silah ve diğer teçhizatları, sokağa çıkma yasakları, halkın kudretli gücü karşısında yenilgiye mahkumdur. Direnişi bastırmak bir yana, dalga dalga yayılması gerçeğiyle karşı karşıya kalıyorlar. GOP fitli; Ankara, İzmir, Manisa ve daha birçok yerde yüzbinlerin ayağa kalkmasını ateşledi. 12 Eylül generallerinin adını Mustafa Kemal diye değiştirdikleri şanlı 1 Mayıs Mahallesi, Maoist Öncü'nün emeklerinin boşa gitmediğini ve gimeyeceğini ispatlarcasına, kızıl sancaklarla öne atıldı. Tüm bunlar gösteriyor ki, halkın gücü doğru bir önderlik altında harekete geçirebildiğinde başlanılmayacak hiç birşey yoktur.

SUÇLU OLAN KİTELELER Mİ?

Faşist Türk devleti, polis karakoluna, güvenlik güçlerine karşı meşru direnme, isyan etme haklarını kullanan kitleleri yine suçlu gösterdi. Bunda suçacak birşey yoktur. Çünkü, bu onla-

rın doğalarına uygundur.

Ama, bize göre suç; Faşist Diktatörlüğe karşı isyan etmemek, haksızlığa boyun eğmektir. Onlarca kişinin ölümüne, yüzlerce insanın yaralanmasına sebep olan bir sisteme karşı sessiz kalmamak suçsa, evet kitleler suçludur. Ancak, suçlu olan, savunmasız mazlum kitlelere silahlı saldırılarda bulunanlar, onlara komanda odaları ve koruyanlardır. İnançları nedeniyle insanlara yargısız infazları dayatanlardır. Faşist Diktatörlük'te ısrar edenlerdir. Görüldüğü gibi, Atatürk Cumhuriyeti'nin temeli sevgi ve tüm insanları kucaklama değildir. Dersim, Kocgiri, Nusaybin, Ağrı ve Zilan gibi katliamlar da böyle olmadıklarını ispatlamaktadır. GOP Emniyet Müdürlüğü görevden alınarak, suçlarını unutturabileceğini zannodan devlet ve yetkililerine kanacak kadar devrimci kitleler saf değildirler.

Ayrıca, Çiller'in "Sunmisi, Alevisi, Kürdü, Türkü, Ermenisi, Çerkezi bu sistemde kardeşler." açıklaması, koca bir yalandan başka birşey ifade etmemektedir.

DİRENİŞ VE ÖĞRETTİKLERİ

1- Direniş; Türkiye'de, krizin ulusal çapta ezen ve ezilenleri derinden sarstığını ve güçlü bir devrimci durumun varlığını gösterdi. Yoksulluk ve ezilmişliğin Türkiye ve Türkiye-Kürdistan'ın patlamaya hazır bir yanardağ haline getirdiğini, bir kavilcimin büyük sosyal patlamalara vesile olabileceğini anlattı.

2- Direniş; halkın büyük bir çoğunluğunun düzenden ve parlamento gibi diğer kurumlardan umudunu kestiğini, silahlı mücadeleye hazır olduğunu kanıtladı. Direnişçi halkın "silahlı dövmüşmekten başka çaremiz yok" biçimindeki, düzen basımına da itiraf etmek zorunda kaldığı söylemi, bu gerçeği göstermektedir. Ve yine, halk kitlelerinin "katil devlet!", "Haksız Savaşa Karşı Çık!" gibi sloganları, direnişin direkt devlete yönelen yanını da ortaya koymaktadır.

3- Direniş; devrimde kitlelerin muhteşem gücünün tayin edici önemini bir kez daha kanıtladı. Ancak, Partimizin yeterli önderliği ve hazırlık olmayışının eksikliğini de gösterdi.

4- Partimiz TKP(ML)'nin şehir perspektifi olan güc biriktirme, fırsat kollama ve muhtemel ayaklanmalara hazır olma, bunları merkez olan dağ ile ilişkisi içerisinde ele almanın önemli bir kez daha görüldü. Hazırlıksızlığın derhal aşılması ihtiyacını gözler önüne serdi.

5- Şehirlerde, başta işçi sınıfı olmak üzere, yoksul kesimler, ezilen ulus, azınlık ve inanç grupları içerisinde çalışmanın önemini gösteriyor.

6- Partimizin, bu çalışma alanlarında, kitleleri bu tür ayaklanmalara hazırlaması, silahlandırması ve donatması gerektiği çarpıcı bir şekilde ortaya çıktı. Güç toplama esas, ayaklanmalara düzenleme tali olsa da, ayaklanmalara hazır olmanın ve patladığında da en önde planımıza uygun olarak yükseltmenin, devrimi ilerletme ve yeni kuvvetler toplamada önemli rol oynayacağını bir kez daha kanıtladı.

7- Bu tür radikal kitlesele direnişlere önderlik edip, örgütlü olduğumuz ülkenin diğer alanlarına zaman geçirmeksizin yaymanın, devrim için kitlelerin siyasal seferberliğinin sağlanması ve Halk Savaşı'nın her açıdan güçlendirilmesinde önemli bir rol oynayacağı ortaya çıktı.

8- Benzeri kitlesele direnişlerin devam ettiği bölgelere destek için, eş zamanda Partinin bütün birimlerinin talimat beklemeksizin, radikal eylemler için seferber olmaları gerekliliği görüldü.

9- Keza, direnişin dünya kamuoyuna male edilmesi, faşist Türk devleti'nin teşhiri ve en önemlisi, buralardaki halkın enternasyonal desteğinin kazanılmasında cephe gerisinin önemli bir rol oynayacağı valocı bir şekilde açığa çıktı.

10- Bu direnişlerin ve şehirlerdeki ayaklanmaların devrimi ilerletici rolünün yanısıra, gerçek çıkar yolunun Halk Savaşı olduğu da bir kez daha bilinçlere kazıldı.

TKP(ML)MK-SB

Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist)
Merkez Komitesi-Siyasi Büro

14.03.1995

Köleliğin yeni ismi: Gümrük Birliği ile "muasır medeniyetler" seviyesine ulaşmak

Halkın kutlamak zorunda bırakıldığı milli bayramlara bir yenisi daha eklendi.

Artık 6 Mart'larda da milli bayram havası estirilecek. "Avrupalı oluyoruz, olduk" derken nihayet "Avrupalı" oldular.

Zorlu savaşlar kazanmış muazaffer komutan edalarıyla, bir yanda Çiller, öte yanda Karayalçın artık her şeyin toz pembe olacağı propagandasına yapış duruyorlar.

Peki nedir bayram havası yaratan olay?

Türkiye Gümrük Birliği'ne (GB) ilk adımını attı...

Yani Avrupa Birliği (AB), 6 Mart 1995 tarihi itibarıyla, 60 milyonluk Türkiye pazarını kapılarına aralayarak kapmış bulunuyor.

1963 Ankara Anlaşmasıyla bir Gümrük Birliği serüveni başlattılar. 1970'de imzalanan protokol ile ayrıntılandırılan belirlendikleri 25 yıl sonra, yani 6 Mart 1995'de Gümrük Birliği Protokolüne imzalar konuldu. Bu yılın Ekim ayında Avrupa Parlamentosunca onaylanırsa serüven tamamlanmış olacak.

"Gümrük Birliği hayatımızı değiştirecek, alım gücü yükselecek, enflasyon incek, Güneydoğu'daki savaş bitecek, sorunlar demokrasisi içinde çözümlenecek, düşünce suç olmayacak, baskı-ışkence tarihe karışacak, yeni insan/kalifiye eleman yaratılacak, muasır medeniyetler seviyesine ulaşacağız..." vb. vb.

Kuşkusuz işin gerçek yüzü halktan gizlenmektedir.

Bu nedenle sokaktaki insan şaşkın!

Gümrük Birliği iki cepheden (Avrupa Birliği ve Türkiye) incelenecek olursa; hiç kuşkusuz karşımıza daha karlı bir AB ve köleliği daha perçinlenmiş bir Türkiye panoraması çıkar.

AB'NİN AMACI VE KAZANÇLARI

6 Mart 1995'de imzalanan protokol, GB'nin gerçekleşmesi için bazı şartlar içeriyor. Şartlar kısaca şunlardır:

1- İnsan Hakları Konusunda İyileştirmeler: Bu konuda Avrupa'nın tavır göstermesi ve daha çok kendi kamuoyuna yöneliktir. Bu açıdan bakılacak olursa, insan hakları konusunda ciddi bir değişiklik olmayacaktır. Ancak çok kaba yönleri yontulmaya çalışılır. Örneğin: Yaşar Kemal'in davasının bir biçimde düşünülmesi gibi... Düşüncelerinden dolayı yargılanan bazı profesör, doçent vb. gibi akademik kariyeri olan şahıslar nezdinde düşünce suçlarının yumuşatılması gibi...

2- Kıbrıs Konusunda Federasyon: AB, Kıbrıs konusunda daha ciddidir. Ve terazinin kefişi önemli oranda Yunanistan'dan yana ağır basmaktadır. Türkiye'nin bu konuda "KKTC ile bütünleşiriz" tehditleri ise boş ve tamamen Türkiye ve Kıbrıs kamuoyuna yönelik aldatmacadır.

3- Hukuksal Düzenlemeler: AB'nin üzerinde ısrarla durduğu en önemli konudur. Hukuksal düzenlemelerden söz edilirken, sınırlı yada belirtildiği gibi hak ve özgürlüklerin genişletilmesi anlaşılmalıdır. AB, (Türkiye'ye) girişini kolaylaştıracak ve yer tutmasının özendeki her türlü engelin kaldırılmasını sağlayacak biçimde ekonomik düzenlemeler istiyor. Hukuksal düzenlemelerden kastedilen budur.

Bu düzenlemelerin başında Türkiye kanayıcısına tanıyan öncelik ve korumaların kaldırılması gelmektedir.

Yine tarım alanında, özellikle pamukta devlet koruma ve desteğinin kaldırılması istenmektedir. Avrupa Gümrük Birliğinin tam gerçekleşmesinden sonra mali yardımda bulunacaksa (ki bulunacaktır) "hasta adamı iyileştirmek" için sevabına değil, yukarıda sözünü ettiğimiz koruma ve desteklemenin ortadan kaldırılmasının acısını azaltmak yada bu konudaki yakınlıkların önünü kesmek için bir parmak bal misali mali yardımda bulunacak. Bunun sonucunda Türkiye'nin öz sanayisi diye bir şey kalmayacaktır. Ancak Türkiye'de daha modern ve daha kaliteli mallar bulunacak ve üretilecek. Ne var ki, kendi sanayisi değil, Avrupa'nın sanayisiyle yapılacak bütün bunlar.

Görüldüğü gibi AB'nin, GB ile esasen hedeflediği

Türkiye gibi 60 milyonluk büyük bir pazara hakim olabilmektir. Ayrıca AB'ye üyelik prosedürünü tersten işleterek bunu doğruluyor. Bilindiği gibi üyelik, önce AB'den başlar, daha sonra ise GB'ne üye olunur.

TÜRKİYE'NİN BEKLENTİLERİ

Türkiye'nin en önemli beklentisi ihracatında artış sağlamasıdır. Ama bu aldatıcıdır. Çünkü, Türkiye'nin en önemli ihracat kalemi olan tekstil, yeni düzenlemelerle para yada altın borsası gibi pamuk borsasına bağlanacak ve üretim alanlarını gücü olan (yani Avrupalı tekel) ele geçirecek. Böylece bugün özellik le Ege ve Akdeniz'deki küçük-orta üretici işletmeler kendi topraklarında ücretliler haline gelecekler.

Diğer sanayi dallarında Türkiye'nin AB ile rekabet edemeyeceği çok açıktır. Çünkü teknolojik yetersizlik, düşük kalite, girdi maliyetinin yüksek olması, yüksek enflasyon, komprador sermayenin ve diğerlerinin tekelci sermaye karşısındaki zayıflığı, kalifiye işgücü yoksunluğu vb. gerçekler buna izin vermemektedir.

Türkiye'nin bir diğer beklentisi kredi bulma hevesidir. Türkiye bir miktar kredi alabilecektir. Yukarıda da belirtildiği gibi, AB, ekonomik düzenlemeler karşılığında bir süre mali yardımda bulunacak, tabii ki bunun önemli bir bölümü de kredi olacaktır.

Bu beklentilerin yanı sıra Koalisyon Hükümeti GB'ne giriş için siyasette bir yatırım aracı olarak kullanacak, bir yandan Hükümet krizini çözüp, Koalisyonun ömrünü uzatmaya çalışacak, öte yandan ise, 1996 seçimleri için puan toplamaya yönelecektir. Ne var ki, hükümet krizinin yaşandığı, sermayenin hükümete güvensizlik belirttiği, enflasyonun resmi rakamlara göre %160'lara vardığı, işçi ve kamu çalışanlarının ayağa kalktığı, toplumsal muhalefetin çığ gibi büyüdüğü günümüzde fazla başarı şansları yoktur.

Ayrıca GB tartışmaları, hakim sınıflar arası çelişkiyi biraz daha kızıştırarak, bu konuda üç ayrı gruba ayrılmalarına neden olmuştur.

Birinci Grupa; Koalisyon Hükümeti'nin siyasal temsilciliğini yaptıkları büyük sermaye çevrelerinin önemli çoğunluğu yer almaktadır. Bu kesimin sözcülüğünü Çiller-Karayalçın yapmaktadır.

İkinci Grupa; "1839 Tanzimatıdır", "Türkiye'yi pazarlamamak", "Kıbrıs ayaklar altında" diyen Mesut Yılmaz'lar, Bulent Ecevit'ler ve Mumtaz Sosyal'lar bulunmaktadır, esasen muhalefette olmanın dürtüsüyle zorlama ve çok suni karşı çıkışlar yapmakta ve böylece bütün ikiyüzlükleri ile halka şirin gözükme çabası içine girmektedirler.

Üçüncü Grupa;

"Uşaklıktır" diyen İslamcı kesim yer alıyor. Refah ve Erbakan'ın şahsında iladesini bulan bu kesimi İslam Birliğinden yana olanlar oluşturmaktadır.

AKLI HAVADA DEMOKRATLARIN BEKLENTİLERİ

Ayrıca bir de akli havada bazı demokratlar heyecanlı büyük özgürlük beklentilerine koyuldular. Ama Türkiye'de bugün yaşanan vahşet ortamına rağmen, GB protokolünü imzalayan Avrupalı emperyalistler için insan haklarının ne ifade ettiğini, daha doğrusu etmediğini göremiyorlar. Elbette bazı şeylerin yapılabileceğini yukarıda belirttik. Bunun yanı sıra 141-142'nin ismi değiştirilerek Terörle Mücadele Yasası şekline dönüştürülmesine benzer düzenlemeler büyük bir sahtekarlıkla yeniden gün-

deme konulabilir. Örneğin; çıkarılmak istenen ve tamamen Olağanüstü Hal'in devamı olan İller Yasası kısa sürede çıkarılır ve Olağanüstü Hal'in bütün yetkileri İller Yasası ile valiliklere devredilebilir. Böylece "Olağanüstü Hal kaldırıldı" sahtekarlığına başvurulacak. Oysa özün değişmeyeceği, sadece biçimsel bir değişikliğin söz konusu olduğu ortadadır.

Ve "büyük" özgürlükler bu biçimde değişimlerle sınırlı kalacaktır sadece...

Toparlayacak olursak;

1- AB, Türkiye pazarına köklü bir giriş yapıp, emperyalistler arası pazar kapma mücadelesinde önemli bir üstünlük sağlamış durumdadır.

2- AB, Türkiye pazarı üzerinde sağladığı önemli etki nedeniyle, Türkiye'nin geo-stratejik konumunda yararlanarak Ortadoğu ve Türk Cumhuriyetlere açılan kanallardan faydalanma mücadelesinde daha avantajlı duruma geldi.

3- AB'nin insan hakları vb. söylemleri tamamen kamuoyuna yönelik propagandadan ibarettir.

4- GB büyük bir ihtimalle '95 sonbaharında Avrupa Parlamentosu tarafından onaylanacaktır. Önemli bir aksilik durumunda ise, en geç 1996 Temmuz'un da onaylanır.

5- Bir bardak suda koparılan fırtınanın esası: Türkiye'nin daha güçlü bağlarla Avrupa Birliği'nin kölesi durumuna gelmesidir.

6- Türkiye'nin ihracat artışı beklentisinin orta vade de ne denli kof olduğu anlaşılacaktır.

7- Türkiye'nin en önemli ihracat kalemi olan tekstil, yeni düzenlemelerle bekleneni veremeyecektir. Türkiye diğer sanayi dallarında ise gerçek anlamda rekabet gücüne sahip değildir.

8- Türkiye bir süre için kredi bulacaktır. Ayrıca Türkiye'nin krediye çok ihtiyacı var. Çünkü önceki borçları ödenemediği için kabarmış durumda. Türkiye alacağı kredilerin bir kısmını biriken borçlara aktaracak, diğer kısmıyla ise -Özal döneminde olduğu gibi- işleri bir süre daha idare etmeye çalışacaktır.

9- Türkiye'nin Kıbrıs kartı Gümrük Birliği ile daha da zayıfladı.

10- Türkiye İnsan Hakları konusunda hiçbir ciddi değişikliğe gidemeyecek ve dolayısıyla akli havada demokratların "büyük özgürlük" beklentileri ancak düşlerini süsleyecektir.

Faşist Saldırıları Halkın Örgütlü Zor G

Partizan Sesi/Istanbul-Kartal-Kocaeli-Izmit-Yurtdışı: Gazi Mahallesi, İsmetpaşa Caddesindeki Başo Bektaş Veli Kültürünü Tanıtma Derneği yakınında bulunan **Doğu, Dostlar ve Yavuzkardeşler** kiraathaneleri ile bir pastaneyi otomatik silahlarla tarayan faşistlerin, 5'i ağır 20 kişiyi yaralaması, 2 kişiyi de öldürmesiyle başlayan intifada, komprador patronlar ve büyük toprak ağaları devleti için tam bir karahasana dönüştü.

12 Mart 1995 Pazar günü, akşam saat 21:00 sularında yaşanan Kontra-gerilla saldırısı, 34 TCJ 86 plakalı ticari taksinin gasepedilmesiyle başladı. Taksi şoförü **Halil Efe**'nin boğazını kesen faşistler, daha sonra kiraathanelerini bulunduğu **İsmetpaşa Caddesi**'ne geldiler. Televizyonda gösterilen Galatasaray-Gaziantep maçını seyreden insanların üzerine otomatik tüfeklerle 15 dakika boyunca ateş eden faşistler, saldırıdan sonra ellerini kollarını sallayarak kaçtılar.

Çoğunluğunu Alevilerin oluşturduğu devrimci-demokrat ve yurtsever insanların gittiği **Doğu, Dostlar ve Yavuzkardeşler** kiraathaneleri, saldırıdan sonra adeta savaş alanına döndü. 51 ağır olmak üzere 20 kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan saldırıda, 61 yaşındaki Alevi Dedesi **Halil Kaya** başmısla aldığı tek kurşunla hayatını kaybetti.

Yaralıları çevre hastanelere kalderirken, saldırı haber alınır mahalle halkı da sloganlar atarak olay yerine doğru yürüyüşe geçti. "**Kahr olsun Faşizm**" ve "**Kahr olsun Faşist Diktatörlük**" sloganlarıyla saldırı yerine akan eden halkın öni, panzerli çekik kuvvet ve sivil polislerce kesilmek istendi. Ancak polis barikatını taşlarla aşan halk, yürüyüşünü sürdürerek olay yerine kadar geldi.

Olayın radyo ve televizyonlardan da dayatılması nedeniyle, başta Alevi kesim olmak üzere binlerce devrimci-demokrat insan, bölgeye akan etti. Çeşitli semtlerden gelenlerle sayıları on bini bulan kitle, Gençevi önünde toplanarak sloganlar atmaya başladı. Öfkesi doruğa çıkan kitle, buradan **Gazi Mahallesi Polis Karakolu**'na doğru yürüyüşe geçti.

"**Kahr olsun Faşizm**", "**Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta**" sloganlarıyla yapılan yürüyüş esnasında, İsmetpaşa Caddesi üzerindeki faşist ve gericiilere ait bazı dükkanlar, kitle tarafından tahrip edilerek ateşe verildi. Öfkesini göstermekten çekilmeyen kitle, daha sonra polisleri taşlamaya başladı. Taşlama nedeniyle büyük bir korku yaşayarak geri çekilmeye başlayan polislerden 7'si yaralandı. Ayrıca sivil bir ekibin otosunu kestiren kitle, önce otobüsü ters çevirdi. Ardından da ateşe vererek havaya uçurdu. Kadınların çoğunlukta olduğu yürüyüş durdurulmayınca, jandarmadan talvite istendi.

Kitlenin karakola doğru ilerleyen yürüyüşünü bir türlü durduramayan polis, havaya ateş açarak kitleyi dağıtmak istedi. Ancak kitlenin protestosu sabaha kadar devam etti. Saldırının, **Türkçe İntikam Tagaya (TTT)** ve **İslami Büyük Doğu Akıncılar Cephesi (İBDAC)** adına üslenilmesini duyan kitlenin öfkesi, doruğa çıktı. Kitle "**Polis Faşistler Elele**", "**Faşistlere Ölüm**" sloganları ile protesto eylemlerini sabaha kadar devam ettirdi. Protestoların özellikle Gaziosmanpaşa ve Küçüköy bölgelerinde yoğunlaştığı gözlemlendi.

13.03.1995 tarihin de saat 16.00 da sokağa çıkma yasağı konulmasına rağmen, sokaklarda barikatlar kurun ve ateşler yatan kitle, sabahın ilk ışıkları ile yeniden harekete geçti. Ancak bu kez tepkiler sadece Gazi Mahallesi ile sınırlı kalmamış, İstanbul'un bütün semtlerine sıçramış. Devrimcilerin önderliğinde alanları, sokakları dolandıran kitleler, slogan ve altıf karşı konuşularla düzene olan öfkelerini kusuyordu.

Gazi Karakoluna doğru yeniden başlatılan protesto yürüyüşü polis ve jandarmasının yolu

kesmesi nedeniyle engellenince kitlenin öfkesi doruğa çıktı. Adeta bomba gibi patlayan kitle polis ve jandarma barikatlarına doğru saldırıya geçti. 1317. sokaktaki gerici ve faşistlere ait işyerleri ile otomobilleri ateşe veren direnişçilerin, yanan bir arabanın üzerine koyduğu tıp pullayınca, ortaklık savaş alanına döndü. Kitlenin slogan ve mücadele haykışları, polis ve jandarmasının dillerini tütrety or içerisine düştükleri, batagün korkusu ile ne yapacaklarını bilmiyorlardı. İşte bu korku, halka hesap vermenin korkusuydu. Halkın devrimci adaletinin, hesap sormasının korkusuydu. Zavalılar gibi küşelenen sinen panzer ve otobüsü arkasına saklanan korkaklar, halkın adalotünden kurtulmak için kitlenin üzerine ateş açmaya başladılar.

Polisin hedef güzeterek açtığı ateş, kitlenin öfkesini bir volkana çevirdi. Kraterden boğalın lavlar gibi polis ve jandarmasının üzerine akan kitle, önüne çıkan her şeyi ezip geçiyordu. Arabaları devirtiyor, ateşe veriyor, faşist ve gericiilere ait işyerlerini yerle bir ediyor ama asla yağmalanıyor, taş ve sopalarla koru koca panzerlere, korkudan dillerinin bağı çözülmüş "**güvenlik güçleri**"ne saldırıyor ve bir türlü durdurulamıyordu.

Her sokak bir mevzi, her alan bir çatışma yeri di. Gençler ellerindeki pankartlar ve devizlerle haykırıyor, savaş çığlıklarını atıyorlardı. Genç yaşlı, kadın-erkek emekçiler, faşizme karşı mücadele ediyordu.

Devrimci güçler, her sokağa barikatlar kurmuş, ateşler yakmış ve sloganlarla faşist saldırılara karşı direniyorlardı.

Polisin kitlelere açtığı ateş sonucu, ikinci günün bilimsesi oldukça kanlıydı: 17 ölü, 300'den fazla yaralı. Ölenlerin isimleri ise şöyledi: **Hüseyin Gürsoy, Hasan Hüseyin, Dincer Yalın, Sezgin Ergin, Hasan Girgen, Ali Seven, Fadime Bingöl, Zeynep Poyraz, Ali Yıldırım, Özlem Tunç, Ziya Tunç, Mürtez Kaya, Necmettin Özgür, Mehmet Özgür, Ferzi Tuna, Hasan Sel, Mehmet Günaday.** Ancak bomba rağmen direniş aralıksız devam ediyordu. Polis ve jandarma bölgeye gremiyor, kurulan barikatları aşamıyordu.

Komprador patronlar ve büyük toprak ağaların devleti rüzgar elmiş, hertına biçiyor du. Ne yapacağını şaşırın ve direnişi bir türlü durduramamanın acizliği ile toplanan MGK, direnişi bastırılmak için, bir "**kriz**" masası kuruyordu.

Direniş, barikatlarla tutulan anbetlerle üçüncü gününe giriyordu. Gazi Mahallesi adeta devrimin kalesine dönüşmüş, binaların büyük kısmı pankartlar ve yazılarla donatılmıştı. "**Yaşasın partimiz TKP(ML)**", "**Faşizme karşı TKP(ML)-TIKKO'ya katıl**", "**Yaşasın DHKÇ**", "**Özgür Gençlik**" gibi sloganlarla donatılmış binaların her löfesi devrimci-demokrat güçler tarafından tutulmuştu.

Düzen partilerinin kendilerine biçilen "**arabuluculuk ve sağduyuya davet**" rolu için bölgeye gelmesi ve direnişçi kitle ile görüşme istekleri ise kursaklarında kalıdı. Tüm düzen parti temsilcilerinin slogan ve taşlarla kovan kitle, düzenle hiçbir biçimde uzlaşmayacaklarını haykırıyordu.

DSP Genel Başkanı **Bülent Ecevit**'in "**olayları yatıştırmak amacıyla**" Gaziosmanpaşa'daki Genelmevi gelmesi, düzen partilerinin sahtekarca iddialarına kitlenin verdiği "**Katil Ecevit**" sloganıyla noktalandı. Arabasını tekmeleyen ve taşıyan kitle, korkuyla kaçan Ecevit'i, "**Katil Ecevit**" sloganları ile 300 metre kadar kovaladı. Kitlenin sevdiği **İbrahim Aksoy** ve diğer düzen partisi temsilcilerine karşı da aynıydı: "**Defolun, artık kendi adaletimizi kendimiz uygulayacağız. Sahtekarılara ve yalancılara aramızda yer yok.**"

Geceyi Gençevi ve çevresinde üslenerek

geçiren kitlenin sayısı, diğer semtlerden akan akan gelecek direniş katılanlarla birlikte onbinleri bulmuştu. Bölgeye giriş ve çıkışların yasaklanmasıyla ve sokağa çıkma yasağıyla, direnişin bastırılma ceğini sanımlar, bütün uğraşlarına rağmen direniş bastırılmamıştı. Dahası, direniş gücüde artıyor, üzerlerine ateş açılmasata, bölgeye binlerce asker ve polisla sevk edilmesine, yüzlerce panzer ve tank seye karşın kitlenin öfkesi bir türlü dinmiyordu.

Üçüncü gününe giren direniş, kitlenin üzerine ateş açarak onlarca insanın ölmesi ve yüzlerce insanın yaralanmasıyla neden olan polislerin cezalandırılması şarısıyla devam ederken, birçok bölgede destek eylemleri düzenleniyor, onbinlerce insan Gazi direnişine destek vermek amacıyla bulunduğu bölgelerde sokağlara dökülüyordu.

ÇAĞALOĞLU:

Sosyalist, devrimci ve yurtsever basın ile devrimci-demokratik kitle örgütleri ve sendikaların oluşturduğu platform Çağaloğlu'nda bir basın açıklaması yaptıktan sonra Valiliğe doğru yürüyüşe geçti. 2000 kişinin katıldığı yürüyüş polisin müdahalesi ile olaysız sona erdi.

ÜMRANIYE:

Namık Kemal Mahallesi'nde akşam üzeri toplanan 1000'lerin üzerindeki kitle, Gazi direnişine destek vermek amacıyla sloganlar atarak yürüyüş yaptı. Yaklaşık 1 saat süren yürüyüş boyunca, faşizmi lanetleyen ve Gazi

ine faşist polis güçleri yiğit Gülsuyu halkının üzerine ateş açarak saldırdı.

Polisin saldırısı sonucu biri ağır olmak üzere toplam 6 kişi çeşitli yerlerinden yaralandı. Yaralıları arkadaşları tarafından hastaneye kaldırıldı. Faşist saldırıları protesto eden halka saldıran polis güçlerinden ise 51 halkın taşlı-sopalı saldırısı sonucu hafif şekilde yaralandı. Öte yandan Atılım gazetesi muhabiri polis tarafından dövülerek, fotoğraf makinesi kırıldı. Faşist devlet güçleriyle Gülsuyu halkı arasında çıkan çatışmada; Recep Ağa Camii'si, bir İETT otobüsü, Yapı Kredi Bankası, Oto Galerisi ve bir çok dükkan tahrip oldu. Olaylarda yaklaşık 20 kişi faşist polis güçleri tarafından gözaltına alındı.

PENDİK:

Milli Gençlik Vakfı'na bomba atıldı. Bombalı saldırıda ölen ya da yaralanan olmazken, bombanın atıldığı binada, büyük maddi hasar meydana geldi.

KARTAL:

Kartal Meydanı'nda toplanan 5 bin kişi slogan eşliğinde bir basın açıklaması okudu. Sloganlarla devam eden protesto eylemi **Ahmet Şimşek Lisesi** önündeki polis otosunun taşlanması ile devam etti.

KAGITHANE:

Gazi Mahallesi'ndeki direniş destek vermek amacıyla **Yeşil Pınar Mahallesi**'nden giriş yap-

direnişine destek veren sloganlar atıldı.

TUZLA:

Aydınlı Merkez'de toplanan yaklaşık 2000 kişilik bir kitle, "**Faşizm Diktatöğü Kanda Boğulacak Aydınlı halkı**" yazılı bir pankart açarak yürüyüşe geçti. "**Faşistlerden hesap lafla sorulmaz bizde hesapları namular sorar**", "**Gazi'nin hesabı sorulacak**" sloganları ile yürüyen kitle, jandarmasının tüm engelleme çabalarına rağmen, E-5 karayoluna kadar indi. Yolu trafğe kapatan kitlenin sayısı, çevreden katılanlarla birlikte 4000'i bulmuştu.

GÜLSUYU:

Maltepe Gülsuyunda, faşist devlet güçlerinin Gazi mahallesi'nde halkı saldıranı protesto etmek amacıyla E-5 karayolunu trafğe keserek oturma eylemi yapan 3000 dvanındaki topluluk polis arasında çatışma çıktı.

14 Mart sabı günü saat 19:00 da Gülsuyu meydanında toplanan halk E-5 karayolu'na doğru yürüyüşe geçti. Yaklaşık 2 km. yürüyerek slogan atan ve sayıları 3000'i bulan halk E-5 karayolu'nu 10-15 dakika süreyle trafğe kapattı. Bunun üzer-

mak isteyen 3 bin kişi, burada bulunan **Ükü Ocakları**'na ait, bir binayı taş ve sopalarla tahrip etti.

OKMEYDANI:

SSK Hastanesi'ne doğru yürüyüşe geçen 500 kişilik bir kitle, Gazi direnişini destekleyen sloganlar atarak yol üstündeki bir parka geldi. Burada ateşler yakarak gösteriyi sürdürdü.

İKİTELLİ:

İnterstar Televizyonu'na doğru yürüyüşe geçen 250 kişilik bir kitle yarın saat süren protesto eyleminde bulundu. Gazi direnişini tek yanlı veren İnterstar Televizyonuna protesto etmek için yapılan eylemde sloganlar atan kitle, jandarmaya rağmen eylemini devam ettirdi.

ANKARA:

Kızılay'da toplanan binlerce insan, Gazi direnişini desteklemek ve polislin katliamını lanetlemek amacıyla sloganlar atmaya başladı. Polisin müdahale etmesi üzerine taşlı-sopalı çatışma yaşandı.

Panzerlerin su sıkmasıyla da dağılmayan kitle,

a Karşı ücüne Katıl!

sloganlarla medise yürümek istedi. Ancak bütün gücüyle saldıran polis, 20 kişi yaralarken, 100 kişiye de gözaltına aldı.

İZMİR:

Kosak Meydanı'nda toplanan yaklaşık 500 kişi, "Kahrolsun Faşizm" sloganları ile yürüyüşe geçmek istedi. Polis dağılmalara yönündeki uyarısına rağmen dağılmayan kitle, "Yaşasın Sosyalizm", "Yaşasın Örgütü Mücadele" sloganları ile BSP İzmir İl Teşkilatı Binası'na kadar yürüdü.

Karşıyaka'da toplanan kitle ise, devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulundu. "Katiller bulunsun, hesap sorulsun" sloganları ile devam eden eylemde bir de basın açıklaması okundu.

ÇİĞLİ:

Anadolu Erenler Derneği önünde toplanan yaklaşık 5 bin kişi, sloganlar atarak Gazi direnişine destek verdi. "Kahrolsun Kontr-gerilla" sloganları ile Cumhuriyet Meydanı'na geldiğinde buradaki Atatürk heykeline siyah çelenk bırakan kitle, yola trafikte keserek orama eyleminde bulundu.

İZMİT:

Demokratik kitle örgütlerinin organize ettiği yürüyüşe 2000 kişi katıldı. Halkevi Meydanı'ndan başlayan yürüyüş, "Yaşasın Gazi Direnişimiz", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadeleniz" sloganları ile valiğe kadar devam etti. Kitle, burada yapılan bir konuşma sonunda sessizce dağıldı.

Kocaeli Üniversitesi'ndeki öğrenciler ise Gazi direnişini desteklemek ve katılımı protesto etmek amacıyla bir forum düzenlediler. Katılımları hesabının mutlaka sorulacağını haykırarak öğrenciler sloganlar atarak dağıldı. Olayı izleyen muhabirimiz Mehmet Sarıtaş'ı ekip arabasına alan sivil polisler, muhabirimizi tehdit ederek dövdü. Tehdit ve dayatma maruz kalan muhabirimiz Sarıtaş, daha sonra serbest bırakıldı.

ALIBEYKÖY:

Okmeydanı'ndan saat 10.00'da 100 kişilik kitle sloganlarla Ayvansaray'a geldi. Burada kitle 1000 kişiyi buldu. "Gazi faşizme mezar olacak", "Gazi halkı yalnız değildir" sloganlarıyla Küçükköy'e doğru yürüyüşe geçen kitleye halktan da çok sayıda katılan oldu. Yürüyüşçülerin sayısı Gazi Osman Paşaya vardığında 4000 kişiye ulaşmıştır. Daha sonra hep beraber Alibeyköy'deki Pir Sultan Abdal Cemevine girdi. Mümtaz Kaya ve Ali Yıldırım'ın Cemevine gelecek cenazeleri beklenmeye başlandı. Buradaki bekleyiş sırasında yeni katılımlarla kitle 7000 kişiye ulaştı. Saat 14.00'de cenazeler geldi.

Cemevinde otunan duadan sonra kitle cenazeleri hep beraber Gazi mezarlığına götürmek istedi. Bu arada kitlein arasında giren Cemevi yöneticileri bir cenazesi Yeni Alibeyköy mezarlığına kaçtı. Bunun üzerine kitle Alibeyköy mezarlığına yürümeye başladı. Saat 14.30'da 7000 kişilik kitle cenazeleri gömdükten sonra Gazi Mahallesi'ne doğru yollandı. Küçükköy

çıkışında asker tarafından durdurulan yürüyüşçüler, burada Tuğgeneral'e 45 dakikalık bir görüşme yaparak sonunda Gazi mahallesi'ne yürüyüş için izin almaya başladılar. Askerler eşliğinde Gazi mahallesi'ne doğru yola çıkan kitlenin sayısı 10.000'e ulaştı.

GAZİ MAHALLESİ:

Gazi mahallesi İsmet Paşa caddesine saat 15.00'de getirilen 6 cenaze ilk barikatın dozerle açılmasıyla Cemevi önüne ulaştı. Burada kısa bir dini tören yapıldı ve devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşundan sonra dozer teke लेकर barikatları açmaya başladı. Dozerin arkasından da 30 bin kişilik kitle cenazelerle yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında kitle "Gazi Faşizme mezar olacak", "Halkın katili Patron Ağa devleti", "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Onlar ölmeyi istemeyecek", "Gazi şehitleri ölümsüzdür", "Gazi'nin hesabını soracağız", "Halkımız saflara", "Suskun toplum istemiyoruz", "Faşizme karşı omuz omuza", "Katil devlet", sloganlarını mezarlığa kadar haykırdu. Mezarlığa cenazeler kitle tarafından toprağa verildikten sonra devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulundu ve sloganlar haykırıldı. Daha sonra kitle obaysız bir şekilde sessizce dağıldı.

ÜMRANİYE 1 MAYIS MAHALLESİ:

Tarih, destan yaratarak altın harflerle adını yazdıran 1 Mayıs halkı, o yankıdan tanıdığı faşist katliamı provalarına sahne olan Gazi mahallesi halkına peş peşe gerçekleştirdiği kitle eylemleri ile destek sunarken, bir kez daha faşist namlardan çıkan kursurlara hedef oldu. 15 Mart '95 günü Gazi Mahallesi'ndeki katliamı protesto etmek için gösteri düzenleyen 5 bin kişilik kitleye faşist polislerce ateş açılmış, bunun sonucunda, Hakan Çabuk, İsmail Yüksel, İsmail Baltacı, Hasan Türyanlı isimli kişiler ölmüş, 27 kişide yaralanmıştır. Bunun üzerine, 1 Mayıs halkının bu direnişi karşısında ikinci bir emre kadar sokağa çıkma yasağı uygulanmaya başlandı.

1 Mayıs mahallesi halkına karşı dış böleyen Ümraniye Emniyet Müdürü, birkaç ay önceden katliam zamanını hazırlamış, "halkla fazla yüz-göz oldukları" gerekçesiyle tüm kadrosunu dağıtıp, İzmir'den getirdiği aşb devrimci katillerinden oluşturduğu ekibine, "arkanızda biz varız, ne isterseniz yapın" diye dahil ettiği MHP'li piyonların iradeleriyle birlikte anılmıştır.

Bu katliamla halkın silinmez belleğine yerleşecek korkuya, bir gölge gibi omuz vefa etlikçe taşınak zorunda kalacaktır.

YURTDIŞI:

Yurtdışında katliamları protesto etmek ve direnen İstanbul halkıyla dayanışma içinde olmak için yaygın ve küresel eylemler geliyor.

12 Mart akşamından başlamak üzere birçok gösteri, yürüyüş ve benzeri eylemler gerçekleşti.

LONDRA:

Londra'da T.C. Konsoloslğunun önünde yaklaşık 1000 kişinin katıldığı bir korsan gösteri düzenlendi. Partizan

Sesi okurlarının da aktif katılımıyla gerçekleştirilen gösteriye İngiliz Polisi yer yer müdahale etti. Göstericilerin bu müdahalelere karşı koyması üzerine çatışmalar yaşandı.

FRANSA:

Paris'te yaşayan Türkiye'li emekçiler, Faşist Türk Devleti'nin cinayet şebekelerince Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirilen faşist saldırıyı haber alır almaz, Anti-faşist Mücadele Komitesi'nin çağrısı üzerine toplanarak korsan yürüyüş düzenledi. Paris'te yaşayan Türkiye'li emekçilerin büyük bir ilgiyle katıldıkları korsan yürüyüş, Paris'in en işlek caddelerinden birinde gerçekleşti. 14.03.1995 salı günü saat 18.30 sıralarında gerçekleşen ve yaklaşık 1000 kişinin katıldığı yürüyüşte şu şük, "Yaşasın Gazi Direnişimiz", "Gazi faşizme mezar olacak", "Gazi katliamını hesabını soracağız" sloganları atıldı. Paris'in merkezi bir yerinde gerçekleştirilen korsan yürüyüş te şehrin trafiği alt-üst edildi.

YUNANISTAN:

İstanbul katliamının ardından harekete geçen kalabalık bir kitle, iki gün kerte halinde yürüdü. Partizan Sesi okurlarının da içinde yer aldığı blok, faşizmi lanetleyen ve halk direnişini selamlayan sloganlar attıktan sonra yürüyüş obaysız sona erdi. Daha kitlevel ve güçlü eylemlerin örgütlenmesi için birçok devrimci çevrenin yer aldığı ortak platform oluşturuldu.

İSVİÇRE:

Bern, Züriç, Basel gibi önemli kent merkezlerinde oluşturulan ortak platformların düzenlediği eylemler oldu. Bern'de 15.03.1995, Züriç'te cumartesi günü olmak üzere yürüyüş hazırlıkları başladı.

ALMANYA:

Almanya'nın çeşitli yerlerinden binlerce insan harekete geçerek, faşist Türk devletinin İstanbul katliamını kınadı. Bu arada çeşitli devrimci örgütleri, gerici ve faşist odaklara yönelik şiddet eylemleri de yaşandı. Özellikle MHP'nin yan kuruluşu olarak çalışan kinci dernek ve lokaller bombalanıp yakıldı.

Berlin, Hamburg, Mınıch, Ulm, Frankfurt, Hannover, Duisburg, Hanau, Köln gibi kentlerde binlerce insanın katıldığı kitle gösterileri ve protesto eylemleri gerçekleştirildi.

17.03.1995 Cumartesi günü ise Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu, İTK(MÜ), MLKP-K, Ekim ve diğer devrimci-demokrat örgütlerin merkezi olarak Köln-Eberplatz'da düzenledikleri bir yürüyüşün hazırlıklarına başlandı.

İstanbul'daki katliam, Avrupa'daki çeşitli basın-yayın kuruluşlarında da geniş yer aldı.

Son alınan haberlere göre, protesto eylemlerinde aktif bir rol oynayan Partizan Sesi okurlarına yönelik Alman polisi bir karşı saldırı başlatmış, Mannheim kentinde ve çevresinde oturan bazı okurlarımızın evleri basılarak gözaltına alınmışlardır. Yine Mannheim'de kurulu bulunan, ATİE ve ATİFe bağlı Mannheim İşçiler Derneği polis tarafından basılmıştır. Herhangi bir açıklama yapılmadığı için, kaç kişinin gözaltına alındığı bilinmemektedir.

ASMININ SESİ

Alişan YAŞAR

Devrim için herşey iyi, öyleyse... (I)

Özellikle bugün dünyada emperyalistler arası çelişki son derece kızışmaktadır.

80'li yıllarda dünyadaki önemli gelişme ve değişimler emperyalistler arası çelişkiyi görünürde nispeten yumuşak bir duruma sokmuştu. Bu durumun başlıca nedenlerinden en önemlisi, hiç kuşkusuz dünya çapında mazlum halkların en büyük iki düşmanından biri olan Rus Sosyal Emperyalizmdeki ekonomik, siyasi, askeri çökme ve sonuçlarındaki dağılımlardı.

RSE, bir yandan kendi Misak-ı Milli sınırları içindeki Cumhuriyetlerin dağılmasına ve yeni pazarlar durumuna gelmesine engel olamadı. Diğer yandan ise, tahakkümü altında bulunan Doğu Avrupa başta olmak üzere, dünyanın diğer kıtalarındaki pazarlarını peş peşe kaybetti. RSE tarafından kaybedilen bu pazarlar emperyalistler açısından yeni dalışın sahalarıydı.

RSE'nin içler acısı duruma düşmesi, Almanya ve Japonya'nın özellikle II. Dünya Savaşı'nın yaralarını sarma çabaları, İngiltere'nin Birleşik Krallık'taki diğer "Cumhuriyet"lerle uğraşması ve derin ekonomik krizi ve benzeri durumlar sebebiyle, ABD, kısa bir süre için olsa bile dünyada tek ve en büyük patron durumuna geldi.

İşte bu kısa dönemde, emperyalistler arası çelişki görünürde son derece yumuşaktı. Hatta bir dizi devrimci çevreye "emperyalistlerarası entegrasyon"dan söz edildi. Emperyalistler arası çelişkinin bu denli gerilemesi hiç kuşkusuz geçireli ve önümüzdeki dönemde daha şiddetli patlamalar için adeta bir ölümlü sessizliği idi.

ABD emperyalizminin Körfez Savaşı'ndan elde ettiği ezici avantaj, bu günün tek başına olan patronluğunu daha bir pekiştiriyordu.

Ama bütün bu toz pembe görünen tablo uzun sürmedi.

Peki nedir bütün nedenleri?

ABD'nin hızla derinleşen ekonomik krizi, Somali gibi bir dizi ülkede aldığımız ağır darbeler, en yakın müttefiki ve adeta sırtında bir kambur gibi taşıdığı Avrupa'daki sac ayağı olan İngiltere'nin bir yandan iç çelişkileri, öte yandan ekonomik krizi, ABD'nin tek patronluğunu ve saltanatını sarsan birinci nedeni.

İkinci; Alman emperyalizminin hızla gelişimidir. Alman emperyalizmi, II. Dünya Savaşı'nın getirmiş olduğu ordu kuma yasağını bir kenara bırakarak, devasa biçimde gelişen ekonomisine uygun bir ordu oluşturdu.

Ayrıca, gerek RSE'nden boşalan Doğu Avrupa'daki; başta Doğu Almanya'yı yitiren, Polonya, Hırvatistan, Çekoslovakya gibi ülkeler üzerinde ciddi bir tahakkümü sağladı. Doğu Avrupa'nın yanı sıra, Kafkasya'da kayda değer etkinlikler elde etti. Ve dünyanın başka kıtalarında I. ve II. Dünya Savaşı sonrası diğer emperyalistlere kaptırdığı pazarlarında yeni hakimiyet kanalları açtı.

Üçüncüsü; diğer taraftan, yerkürenin Uzak Doğu Asya Kıtası'ndan yeni bir dev yükseliyor: Japonya.

Japonya da Almanya gibi, II. Dünya Savaşı'nda bir dizi pazarı başta ABD olmak üzere, Savaşın galibi emperyalist devletlere kaptırmıştı. Japonya'nın bir kısım pazarları ise, Almanya'nın olduğu gibi, Komünist Partilerin önderlik ettiği devrimler ve yer yer de Milliyetçi-Ülusal hareketler sonucunda bağımsızlıklarını kazanmışlardı.

II. Dünya Savaşı'nın mağlupları tarafından yer alan Japonya; tıpkı Alman emperyalistleri gibi, savaşın getirdiği yenilginin yaralarını sararak, hızla ekonomik gelişim kaydetti. Ve özellikle elektronik, otomobil, telekomünikasyon gibi bir dizi dalda başta ABD olmak üzere, diğer emperyalistler günde bırakarak, dünya pazarının tartışmasız ilk'leri arasına girdi.

Almanya ile çok yönlü benzerlikleri bulunan Japonya, II. Dünya Savaşı akabinde kazınan ordu kuma yasağını, güçlü ekonomisi paralelinde modern ve son derece etkili bir askeri kurum oluşturarak aştı.

Dördüncüsü; Rusya. Yukarıda belirttikimiz gibi, 80'li yıllardaki ekonomik, siyasi krizin getirmiş olduğu çözümler ve dağılımlar sonucunda Rusya önemli oranda kan kaybetti. Ancak Rusya, güçlü kuzul ordusu ve diğer avantajlarıyla dünya pazarları üzerindeki eski tahakkümünün tümünü olmasa bile, en azından bugün için bir kısmını elde etme peşinde. Balkanlar, Orta Doğu, Kafkasya ve Asya'da yeni etkinlikler ve önemli mevziler elde ederek dünya halklarının bir başka balası durumuna gelirken, hiç kuşkusuz öte yandan da, ABD emperyalizminin rüyalarında bir korku ögesi olarak yerini almaya başlamaktadır.

Besicisi; Birleşik Avrupa. Önderliğini Almanya ve Fransa'nın yaptığı ve 14-ülkenin üye olduğu Birleşik Avrupa dünya pazarlarının yeniden düzenlenmesi için çaba içindedir. Bu çabanın esas şampiyonluğunu öncelikle Almanya, ikinci sırada ise Fransa yapmaktadır. Bunları nispeten daha küçük, Avusturya, Belçika gibi emperyalist güçler izlemektedir.

Hiç kuşkusuz, bu toonin şampiyonları olan Almanya ve Fransa; bir yandan ABD gibi büyük devletlerle rekabet edebilmek amacıyla Avrupa'daki nispeten daha küçük Avusturya, Hollanda, Belçika gibi emperyalistlerin gücünden yararlanmaya çalışırken, diğer yandan ise, daha küçük emperyalist ülkeleri uzun vadede bu ittifak içinde yitirmeyi, amansız emperyalist rekabet dalışında kendilerine tabi kılmayı planlamaktadırlar.

Birleşik Avrupa teorisine uygun bir şekilde geliştirilen Birleşik Avrupa Ordusu da her geçen gün yeni katilim ve asker verme vaatleriyle gelişmektedir.

Altıncısı ise; obetteki dünya çapında gelişen Devrimci ve Komünist Hareketlerdir. Özellikle Asya, Afrika ve Latin Amerika'da gelişen Devrimci ve Komünist Hareketler söz konusu. Ve bu hareketler silahlı mücadeleleri sonucu emperyalizmi zayıf halkalarını oluşturmaktadırlar.

Yukarıda altı madde de toparladığımız etkenlerin yanı sıra, emperyalizmin Somali'deki gibi bir dizi başarısızlıklar da aralarındaki çelişkileri kızıştırılmaktadır.

İşte bütün bu nedenlerin yaratmış olduğu sonuç; bir yandan ABD emperyalizminin tek başına patronluğunu sarsmakta, öte yandan ise pazarların yeniden paylaşım isteği emperyalistler arası çelişkiyi amansız bir şekilde arttırmaktadır. Göreli olarak yanlıcı bir biçimde ortaya çıkan toz pembe tablolar böylece yerle bir olmaktadır.

Sonuç ise, mazlum halklar ve Komünist Partiler açısından iyidir, devrim olanakları sunmaktadır. Çünkü, emperyalistler arası hızla keskinleşen çelişkiler, emperyalizmin en zayıf halkalarının kopmalarına yardımcı olacaktır.

İşçilerden sendika işgali

Partizan Sesi/İstanbul RP'li Pendik Belediyesi tarafından işlerine son verilen 215 işçiden 52'si üyesi oldukları Belediye İş Sendikası'nın Aksaray'daki Genel Merkez binasını basarak işgal etti.

İşten çıkarılmalarının üzerinden 60 günlük bir zaman geçmesine rağmen, sendika yöneticilerinin ziyarete gelmediğini ve direnişleri için gerekli desteği vermediğini öne süren işçiler, 8 Mart 1995 Çarşamba günü Aksaray'daki Belediye İş Genel Merkezi'ni bastı. Saat 14.00 salarında gerçekleşen baskın, Genel Başkan Fuat Alan'ı bulamayan işçilerin, sendikaya giriş ve çıkışları engellemesiyle işgale dönüştü. Direnişçi işçiler, Fuat Alan'ın Ankara'ya gitmesi nedeniyle Genel Başkan Yardımcısı Mustafa Solmaz ile görüşmek zorunda kaldılar.

Konuşmak üzere, bir grup işçi ile Başkan Yardımcısı Mustafa Solmaz eğitim salonuna girerek saat 17.30'a kadar süren bir görüşme gerçekleştirdiler. Görüşme sonunda salondan çıkan işçiler, dışarıda bekleyen basın ve diğer arkadaşlarına Solmaz'la yaptıkları konuşmayı aktardılar. Görüşmeyi aktaran işçiler;

"Biz, Genel Başkan Yardımcısı Mustafa Solmaz'a, 60 gündür bu yana devam eden direnişimize neden gerekli desteği vermediklerini sorduk. Buraya gelmemizin amacı direnişimize destek vermemizi zorlamak için-

dir, dedik. Ama Mustafa Solmaz bize Genel Başkan Fuat Alan'ın, Ankara'da Şirket Kazan ile görüştiğini ve bu konudaki yetkinin İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanı R. Tayyip Erdoğan'a verildiğini söylediğini açıkladı. Buna göre Fuat Alan, Ankara'dan dönünce, bu sorunu R. Tayyip Erdoğan ile görüşecekmiş. Ama bu görüşmenin hangi yönlü gelineceği bilmiyoruz.

Yine anlatıyorken, sendika, üretimden gelen gücünü kullanmayı bilmemektedir. Üretimden gelen gücünü kullanmayınca da hiçbir biçimde ciddiye alınmamaktadır.

Ancak bizler burada kalacağız. Çalışan personel dışında hiçbir sendika yöneticisini dışarı bırakmayacağız. Gelenleri ise içeri almayacağız. Ta ki sendikamızın bu konuda gerekeni yapmasını sağlayıncaya kadar" diyerek yapılan görüşmeden bir sonuç alınmadığını açıkladılar.

Bu arada "Bu bir işgaldir" diye laf atan sendika yöneticilerine işçilerden, "İvet bu bir işgaldir" şeklinde sert bir cevap verildiği görüldü. Bu cevap üzerine koridorlara çıkan işçiler ile sendika yöneticileri arasında yer yer gelişen tartışmalar yaşandı. Ortaman iyice gerginleştiğini gören Genel Başkan Yardımcısı Mustafa Solmaz "Arkadaşlar, böyle yapmayın. Bizim elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Ama

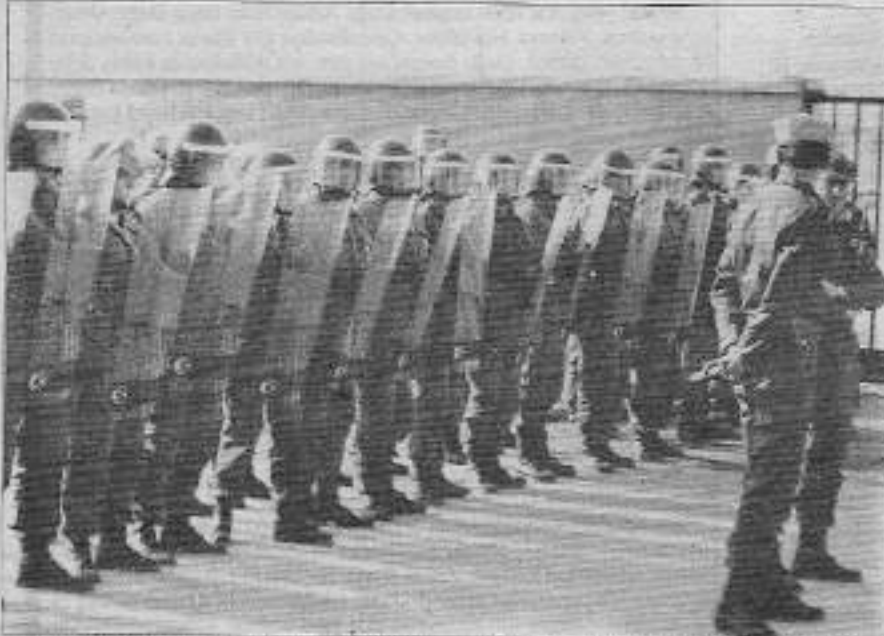

neden böyle yapıyorsunuz. Gelin tekrar konuşalım. Sorularınızı cevaplayalım" diyerek yeniden görüşme önerdi. Öneriyi kabul eden işçiler ikinci kez eğitim salonuna girerek görüştüler.

Bu görüşmede söz alan sendika yöneticisi Haşim Candan, yanlış davranışlarını kabul ederek "Sizi ziyaret etmememiz yanlış bir davranış. Ama bunun biçimsel bir önemi var. Başkaca da önemi yoktur. Çünkü biz, işçilerin asıl önemli olan sorunlarıyla ilgileniyoruz." deyince yeniden işçilerin tepkisiyle karşılaştı. İşçiler "Sizin bütün vaatleriniz lafla kalıyor. Pratikte ise

hiçbir şeyinizi yerine getirmiyorsunuz. Sizden istediğimiz şey, bütün şubelerinizi toplayarak bu gün Pendik Belediyesi'nde yapılacak işçi toplantısına, yarın kendilerini de turacağını belirtmeniz ve bunlara karşı belirlenen bir tarihte üretimden gelen gücünüzü kullanarak sesinizi çıkartmanızdır. Fakat bunu sizlerle göremiyoruz." diyerek isteklerini açıkladılar. Sendika yöneticilerinin oyalayıcı sözleri yine devam etti.

Daha sonra aralarında bir toplantı yapan işçiler, ileriki bir tarihte tekrar gelmek üzere saat 13.00 salarında eylemlerine son verdiler ■

Partizan Sesi/Kartal: İşten atılan Giliangır Deri işçilerinin fabrika önünde sürdürdükleri direniş, 99. gününde jandarma saldırısına uğradı. İşveren "PKK'lılar fabrikasını işgal etti" şeklindeki ihbarı üzerine, 9 Mart 1995

perşembe günü, yaşanan jandarma saldırısında 3 işçi gözaltına alındı.

Tuzla Organize Deri Sanayi girişine kadar bölgeyi kuşatan jandarma, daha sonra direnişçi işçi çadırına yönelerek saldırıda bulundu.

Deri işçilerine jandarma saldırısı

Erkek işçilerin yaka-paçaya dışarıya atılması üzerine, bayan işçilerin sloganlı protestosu ile karşılaşan jandarma, geri adım atmak zorunda kaldı. Ancak ikinci kez saldırı jandarma bu defa 3 direnişçi işçiyi gözaltına aldı.

Olayların gelişmesi üzerine çevre fabrikalardaki diğer deri işçileri, direnişçi işçilere destek vermek amacıyla, şalterleri indirerek üretimi durdurdu. Sloganlar atarak fabrikalardan çıkan işçiler, jandarma baskısını kırmak için alana yığıldı. Alanda toplanan işçilerin sayısı çok geçmeden bini buldu.

Saldırığı haber alan Der-iş sendikası Genel Başkanı Yener Kaya ise saat 17.30 salarında alana gelerek, işçilere hitaben bir konuşma yaptı.

Kaya, yaptığı konuşmada jandarma saldırısını kınayarak şunları söyledi; "Bu direniş çadırlarının yıkılmak istenmesinin nedeni, işverenin Avrupa'dan gelecek olan heyete

fabrikasını girin göstermek istemesidir. Sanayinin görüntüsünü bozduğu gerekçeyle, bizzat kaymakam tarafından yıkılmaları istenmiştir. Bunların hepsi komlodur. Asıl amaç, direnişimizi kırmaktır. Bunun için de polise ve jandarmaya talimatlar veriyorlar. Ama ne olursa olsun, gerekirse yaşamımız pahasına, direnişimizi sürdüreceğiz. Hiçbir şekilde taviz vermeyeceğiz."

İlerleyen saatlerde yeni bir saldırı olasılığı için biraraya gelerek toplanan işçilere, diğer fabrikalarda çalışan beklenti ve işçilerden de destek geldi. Direnişçi arkadaşlarını yalnız bırakmayacaklarını söyleyen diğer işçiler, sabaha kadar çadırların yanında kalacaklarını açıkladılar.

İşçilerin ertesi güne kadar devam eden kararlı direniş karşısında geri adım atan jandarma, bölgeden çekilmek zorunda kaldı ■

Partizan Sesi/Kartal: Gamak Elektrik Motorları Fabrikası işçileri tarafından 15 Kasım 1994 Salı günü başlatılan grev, büyük bir kararlılıkla devam ediyor.

7 Mart 1995 Salı günü, 110.gününe giren Gamak grevi, fabrika önüne kurulan grev çadırında sürdürülüyor. Grev, toplu iş görüşmelerinin tükünmesi üzerine başlamıştı. Tükünme görüşmeler nedeniyle başlayan greve, 700 işçi katılıyor. Özellikle ayısı 700 işçiden 50'si, Gamak Elektrik Motorları Fabrikası'nın Topkapı'daki fabrikasında çalışıyor.

Haklarını alıncaya dek grevi sürdürme kararında olan Gamak işçileri, hiç bir baskıdan kendilerini yıldırmayacağına belirterek şunları söylediler; "İşveren İhtisari ve Yüksel Gamak kardeşler, bizleri düşüş ücretle çalıştırıyor. Sosyal haklarımızı da vermiyor. Toplu sözleşmeden doğan haklarımızı almak amacıyla yaptığımız görüşmeleri bitirmek için sürekli estoleme gibi oyunlara başvuruyordu. Nihayet üyesi olduğumuz Özçelik İş sendikası görüşmelerden bir sonuç alamayınca grev kararı verdi. 15-

GAMAK grevi 110. gününde

Kasım 1994 günü greve çıktık. Bugün direnişimizin 110. günündeyiz. Ama işveren hala net bir cevap vermiyor. Sendikamız ise gerekli görüşme ve girişimleri sürdürüyor. Ancak, ne pahasına olursa olsun direnmek kararındayız. Grevimize, bu güne kadar hiç geçen süre içerisinde yeterli destek gelmedi. Yalnızca çevre fabrikalarda çalışan işçi arkadaşlarımızdan yardımlar alabildik. Bu anlamda tüm demokrat kamuoyundan ilgi ve destek beklediğimizi sizin vastamızla duyurmak istiyoruz."

Gamak grevine destek vermek, grevdeki işçileri daha da kararlı kılmak için onları ziyaret etmek her devrimci-demokratın görevidir. 110. gününe giren grev, Dudullu Fabrikalar Sitesi'ndeki Gamak Elektrik Motorları Fabrikası önüne kurulan direniş çadırında devam ediyor ■

GAMAK işçileri, 110. gününe giren grevleri için devrimci-demokrat kamuoyundan destek bekliyorlar

Devrimci Yol'da yol ayrımı

Haber Merkezi: 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasından sonra beklendiği bir türlü gerçekleştirilemeyen ve yaşadığı iç çatışmalar nedeniyle aletini mitoz bölünmeler yaşayan Devrimci Yol'da bu kez "yasal parti" tartışmaları yaşanıyor.

Geçen uzun süreye rağmen, siyasal ve örgütsel birlik telâhi yükseltmek yerine periyodik biçimde kaybeden Devrimci Yol'da, şimdi de "yasal parti" kurulması için kolları sıvayanlarla, bunlara karşı çıkanlar şeklinde bir ayrım ortaya çıktı.

"Yasal parti çalışmalarını sürdürün ve arızanızda; Oğuzhan Muftuoğlu, Bülent Forta, Melih Pekdemir gibi isimlerin yer aldığı kesim, çeşitli isimlerle birlikte toplantılar tertipliyor. Kuruçesme'de yaptıkları toplantılar ile "yasal partiyi" kurmaya çalışan bu kesime, illegal mücadeleden yana olan diğer kesim yayınladığı "Yasal parti tartışmaları; tercih mi, gereklilik mi?" başlıklı bir broşürle karşılık verdi.

iki kesimin de yasal parti konusundaki düşüncelerini kısaca aktarmak istiyoruz.

Yasal partiden yana olan kesim

"Türkiye'de bu gün kendini emeklen yama koyan, bir toplumsal hareketlilik içerisinde bulan insanların, bir de bu eşlemsizliklerini politika alanında tanımlaması olarak kurgulanabilecek bir parti fikrini

önemi ve anlamı var... Fakat, bu siyasal parti oluşumunun profesyonel gereklerine uymak boşuğuyla. Nedir, işte seçim çalışmasıdır, sandık çalışmasıdır. İşte, propaganda çalışmalarının buna uygunluğudur...

En büyük handikaplarımızdan biri, bu işleri yapı yapı artık büyük bir yorgunluk içerisinde olmamızdır.

Ama şunu belirtmek zorundayız. Bu birazda solun tarihsel dalgasının yenilmesinden gelen bir şey. Evet biz yenildik. Keltmenin gerçek anlamıyla yenildik."

Bülent Forta

İşte ağlaşıyoruz. ağlaşıpken birbirimize sarılıyoruz. Birbirimizle bucağlaşıyoruz ve birleşebileceğimizi sanıyoruz.

Daha açık söylüyorum, sol olarak haddimizi bilmeden gereken noktadayız."

Melih Pekdemir

"Nasıl bir parti, tabii, bende haliki olarak konuşan arkadaşlar gibi gerçekten parti olmayan bir parti diyorum.

Ben, doğrusunu isterseniz epeydir tope sersem oldum. Ama gene umutla doyum; çoşkuyla doyum. Çok büyük gelişmelerin olabileceğine, devrimci gelişmelerin olabileceğine inanarak devam etmek istiyorum."

Oğuzhan Muftuoğlu

"Evimize gidip yatığımız zaman her birimizi birey olarak

huzur içerisinde uyutabilecek bir parti istiyorum."

Ahmet Asena

Yasal partiye karşı çıkan kesim

"Kendi varoluş koşullarında, son derece anlamlı ve bir öğreticilik ögesi taşıyan bir deneyimin, en küçük bir alışta dahi bulunmamasın, "transplantasyonu" söz konusu olan

Tamamen şabloncu bir örgütle, arada kaba benzerlikler veya pratikler kurmaya çalışan bir teorik arka planla kurguladığı bir yasal parti önermesi ile "halkımız"ın "ihtiyaç"larına bir yanıt bulma çabası öne çıkmakta

Yalnız, bu "ihtiyaç"ın "halkımız"ın mı yoksa önermeyi yapan(ların) mı "ihtiyaç"ı olduğu asıl tartışma konusudur."

(Yasal parti tartışmaları; Tercih mi? Gereklilik mi? Sayfa 44)

"Sonuç olarak Devrimciler içinde bulunulan ana gereklerine uygun politikalar saplar ve orantılı bir örgütlenme çabasını gölgeleyen hedeflerdir.

Hiçbir meşruluğu kalmamış bir rejim karşısında, "meşruluk" oluşturmaya amaçlayan bir yasal parti çalışmasının varoluş kriz içerisinde bir mahyaf işlevi görürken, emekçi sınıflara çıkış yolu gösteremeyeceğini söylemenin kehanetle hiç bir ilgisi olmamalı."

(Age 54)■

İşçilere MHP dayağı

Partizan Sesi/Kayseri: Son günlerde önemli bir artış gösteren ülkücü faşist saldırılara bir yenisi daha eklendi.

MHP'li Kaşehir Belediye Başkanı Metin Çobanoğlu'nun faşist uygulamalarına karşı çıkarak direnen iki belediye işçisi, ülkücü faşistlerin saldırısına uğradı. Saldırı sonucu yaralanan işçilere, üçer günlük "iş göremez" raporu verildi.

27 Mart seçimlerini kazanarak belediye başkanı lağına elde eden MHP'li Metin Çobanoğlu'nun, şu ana kadar toplam 158 işçinin işine verdiği, bazı işçilere ise tazminatsız olarak işten atmak amacıyla baskı uygula

ladığı öğrenildi. Saldırıya uğrayarak dayak yiyen iki işçinin de bu baskılara direndiği ve muhalif işçilerin arasında yer aldığı bildirildi.

Saldırı nedeniyle bir basın açıklaması düzenleyen Genel İş Kaşehir Şubesi, olayı kınayarak sesli kalmayacaklarını açıkladı. 22 Şubat 1995 günü yapılan basın açıklaması Şube Başkanı Ali Keser tarafından okundu. Okunan açıklamada, MHP'li Belediye Başkanı Metin Çobanoğlu'nun, yönetime geldikten sonra belediye işçilerine yönelik saldırılarını yoğunlaştırdığı, önce 104 daha sonra da 54 işçiyi soksağa attığı belirtilerek, işçi düşmanlığının gözler

önüne serildiği vurgulandı. Ayrıca belediye içerisinde gerçek arka ve çöven uygulamalara girilerek terör estirildiği de açıklandı.

Açıklamada son olarak; "Departmandan getirildiği faşist çeteleri işçilerin üzerine süren MHP'li Metin Çobanoğlu, bunun en son örneğini iki arkadaşımızı dövdürerek göstermiştir. Böylece işçileri korkularak, tazminatsız çıkışa zorla mak amacındadır. Ancak, tüm bu saldırılara karşı sesiz kalmayacağız." denildi.

Faşist saldırı, Kaşehir'deki çeşitli demokratik kitle örgütleri tarafından da kınandı ■

Haber Merkezi: Devrimci, sosyalist ve yurtsever basın alanında MLM bir mevzi olarak yaratılan gazetemize yönelik MGK direktörlüğü faşist baskı ve saldırılara 12. sayımızın toplatılmasında eklendi.

Gazetemizin 1-15 Mart 1995 tarihli 12. sayısı için İstanbul 2. Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi ile 2. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından iki ayrı toplama kararı verildi.

Bu karara göre; gazetemizin 12. sayı 5. sayfasında yer alan; "SAVAŞ ESİRLERİNE KARŞI TUTUM NE OLMALI DİR", 7. sayfasında yer alan; "Mİ BOĞAZIN KUDRETI", 10. sayfasında yer alan; "DHKC'DEN AÇIKLAMA" ve "BURŞAY'DAN YİNE DOSTLUK ELİ", 11. sayfasında yer alan; "TKP(ML) ÖMRANİYE SİMT KOMİTESİ'NDEN FAŞİSTLERE UYARI", 23 ve 24 sayfalarında yer alan; "HİÇBİR YALAN ABARTI VE ÇARPTMA PARTİMİZİN ŞANLI İLERLEYİŞİNİ ENGELLEYEMEYECEKTİR" başlıklı

12. sayımız iki kez toplatıldı

yazılardan dolayı "TKP(ML) örgütünün propagandasını yaptığı" iddiasıyla Anayasanın 28. CMUK'un 86 ve 5680 sayılı Basın Yasasının Ek-1/2 maddeleri gereğince gösterilerle İstanbul 2. Nolu DGM'si tarafından toplatılmıştır.

Yine aynı sayımız 2. sayfasında yer alan; "AL-MUSTA KAYAN DÇ YILDIZ GÜNEŞE GÖMÜT OLUY YOLUMUZU AYDINLATIYOR" 5. sayfasında yer alan; "SAVAŞ ESİRLERİNE KARŞI TUTUM NE OLMALIDIR" 7. sayfasında yer alan; "HİÇBİR YALAN ABARTI VE ÇARPTMA PARTİMİZİN ŞANLI İLERLEYİŞİNİ ENGELLEYEMEYECEKTİR" başlıklı

"İ" ile 23 ve 24. say falarında yer alan; "HİÇBİR YALAN, ABARTI VE ÇARPTMA PARTİMİZİN ŞANLI İLERLEYİŞİNİ ENGELLEYEMEYECEKTİR" başlıklı yazılardan dolayı, "Askeri kuvvetlerin neşren tahsis ve tezyif edildiği" iddiasıyla, 5680 sayılı Basın yasasının Ek-1/2 maddeleri gereğince gösterilerle bu kez 2. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından toplatılmıştır ■

"Açıka muhalefet"e izin yok

Haber Merkezi: Gazetemiz yazarlarından E.Serhat UĞUR'un yayınladığı köşe yazılarında derlenerek basını gerçekleştirilen "AÇIKÇA MUHALEFET" isimli kitabı, İstanbul 2. Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından toplatıldı. Basını yayınevimiz tarafından gerçekleştirilen 147 sayfalık kitabın, 109 ve 113 sayfalarında yer alan; "YENİ YILDA DAHA YÜKSEK BİR SAĞS SEVİYESİ İSTİYORAK, KABULMUZDUR" başlıklı yazısıyla "Türkiye Cumhuriyeti Devleti"nin ülkesi ve milletle bölünmez bütünlüğünü bozmaya hedef alan propaganda yaptığı" iddiasıyla Anayasanın 28. CMUK'un 86 ve 5680 sayılı Basın Yasasının Ek-1/1 maddeleri gereğince gösterilerle toplatılmasına karar verildi ■

PARTİZANCA A. Cebrail EKIÇI

Yıkma olmadan, inşa olmaz!

İçinde yaşadığımız dünya bizim değildir. Baskı ve zulüm edenlerin dünyasıdır. Ezilen yığınlar, korkunç sömürü ve baskı altında. Emperyalizmin yoz eğitimi ve kültüri, kaleleri muazzam ölçüde emegine ve kendisine yabancılaşmıştır. Emperyalizmin insan öğüten tüketen bu siyaseti, geri brakılması, yarı-sömürge, yarı-feodal ilişkilerle birleşince ve sürekli onu besleyen, destekleyen bir dünya haline alınca, korkunç toplumsal rezalete baş gösteriyor.

Tiksinç verici bu politikalar ve uygulamalar had sınımlı ayrıca, burjuva dahi iki yüzlü bir saldırıdır. "temiz toplum" istiyorsunuz çöğükdan atıyor. Bu gerçeği, en çok bizim ülkede yaşıyoruz. Burjuvazi, toplumu tek kolimeyle çürütmeye zorlamıştır.

Toplumu çürüten, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaların sömürü sistemidir. Çürüten faşist sistemdir. Hakim sınıflar, kendi yaratıkları sistemin, pis kokudan burun kemiklerini iman sonuçlarına kaılanamıyor. Sistemleri hızla çökürmeye doğru gidiyor. Burjuva-feodal sistem çöktükçe, "feryat" bağımları yükseliyor. Sistem içinde "kördüğün" haline alan rişvet skandalı, yolsuzluk iddianameleri, hırsızlık, üç kağıtçılık, sahtekarlık ve her türlü pislik burjuva-feodal sistemin yıkımını da hazırlıyor.

Toplumu ala-bora eden bu burjuvazi ve bilincini pidiği özetin sistem, zaten topluma pışikten başka bir şey vermez. Dolayısıyla ezilen kitlelerin tek seçeneği, bir pislik düzenini alağığı emektir. Mevcut burjuva-feodal sistemi yıkılmaktır. Yeni toplum, yeni düzen, gerçek anlamıyla "temiz toplum", ancak öncünün önderliğinde kitlelerin devrim yapmasıyla gerçekleştirilecek bir özdendir. Biz buna Demokratik Halk Devrimi diyoruz. Bu devrimin başlıklarını, mevcut faşist devletin yıkılmasını isteyen, baskı altında sömürülen ezilen sınıflardır.

Demokratik Halk Devriminden menfaati ve çıkarı olan sınıflar, öncünün önderliğinde birleşip hareket yönünü burjuva-feodal devlet sistemine yöneltmedikleri müddetçe, çürüten sistemin "biraz" daha nefes almasına veya "biraz" daha uzun ömürlü olmasına bilincisizce de olsa "destek" sunmuş olacaktırlar.

Devrim bir yıkma hareketidir. Eski toplumun ilişkiler zincirini kıran, onu tasfiye eden yeni harekettir. İçinde bulunduğumuz devrim süreci, Demokratik Halk Devrimidir. Bu devrimin hedefi emperyalizmi, komprador kapitalizmi ve feodalizmi tasfiye etmektir. Bu sınıfları mühterek sistemini yıkılmaktır. Sosyalizmin ös koşullarını yaratacak ve sosyalizmin kendisine basamak olarak olan bu devrimin önder gücü proletaryaya (işçi, bilinci, programlı, planlı ve sürekli devrimci gelişmesinde ayak bağı olacak her engeli yıkar. Eskiyeni yıkarken, kitleleri gerici ilişkiler zincirinden kurtaran yeni sürekli olarak inşa eder. Zaten bu yıkma işi olmadan inşa işi olmaz.

İste devrim hem yıkımdır, hem de yapmaktır. Öteden beri hakim sınıflar devrimci den hep "yıkıcı" olarak tanımlanmıştır. Onlar genel olarak devrimci faaliyetlere "yıkıcı faaliyetler" denmişlerdir. Bu "yıkıcılığı" topluma "öcü" gibi gösterip kendi çürümüş sistemlerinin yıkılmasını önlemek için, devrimcileri "yıkıcıdır", "bölücüdür" işi gücü "yıkıcı faaliyetlerle bulmaktadır" gibi demagoglerle, kitleleri devrimden uzaklaştırmaya çalışmışlardır.

Hakim sınıflar "Yıkıcı faaliyetler" dediklerinde doğuyu iftira etmişlerdir. Ancak bu kavramı olumsuzlaştırarak, yanlış kullanarak muhtevasını sapmışlardır. Aynı zamanda tek yanlı ve metafizik bir yaklaşımla göstererek, "yıkma" işini çarpılmışlardır.

"Yıkma ve inşa" ikisinde bölünme karşı şeylerdir. Ama toplumsal gelişmeyi ve toplumsal değışikliği içeren ve gerçekleştirilen şeylerdir. Toplumsal gelişimin iki yönüne işaret eden zıtlam birliktir. Yıkılması gereken nedir? Eski toplum olan burjuva-feodal toplumdur. İnşa edilmesi gereken şey Demokratik Halk Devrimi ve burunda yaratılacak olan yeni toplumdur.

Feki yıkılması gereken şeyler nedir? Ülkenin emperyalizme olan bağımlılığına son verilecektir. Modern anlamda, sanayinin gelişmesinin önündeki engeller yıkılacaktır. Emperyalizme göbekten bağılı komprador itelikle sanayi yerine "milli" sanayisiyle ülkenin dört bir tarafında "kalkınma"yı sağlayacak diğer adımlar, sınıfların seyahat düzeyini yükseltecek, yaşam düzeylerini sürekli yükseltecek yatırımlar yapılacaktır. Feodal üretim ilişkileri ortadan kaldırılacak, köylülerin toprak ağalarına bağımlılığına son verilecek, hazine ve ağaların topraklarına el konularak, yoksul köylülere dağıtım yapılacaktır.

Üstünün kendi kaderlerini tayin etme hakkı kayıtsız şartsız savunulacak, ezilen uluslar istese demokratik bir biçimde ayrılık ilan edebilecek istese demokratik halk cumhuriyetinde kalabileceklerdir. Azınlık milliyetler üzerindeki her türlü baskı ve ayrımcılığa son verilecek, tüm azınlıkların Demokratik Halk Devrimi ile adlarını atılacak olan yeni demokratik toplumun inşasına katılabilen sığınacaktır. Bu nedenledir ki, tüm ezilen milliyetler Demokratik Halk Devrimine olanca güçleriyle katılmalıdırlar. Çünkü halk devrimi, din, ulus, ırk, cins ayırımı yapmaksızın, halk kategorisinde olan veya devrimden menfaati olan sınıfların doğrudan katıldığı devrimdir. Dolayısıyla, devrimi kendileri yapacak ve kendileri kendi iktidarı inşa edeceklerdir. Ülke demokratikleşincecek bir avuç burjuva-feodal sınıf üzerinde halk diktatörlüğü uygulanacak, halk demokratik, kendi iktidarını-destetini adım adım ve gönüllü katılımıyla inşa edecektir.

Zulme, kâdama, asimilasyona, sömürüye son verilecektir.

Bir bütün olarak devrim, faşist diktatörlüğü yıkıp, yerine Demokratik Halk Diktatörlüğü kuracaktır.

Bağsuz, demokratik, zulümsüz, sömürsüz, haksız bir devlet olan Demokratik Halk Devleti, proletarya önderliğindeki halk devletidir. Halk sömürden, baskıdan, zulümden, sefaletten ancak o zaman kurtularak, bugün kendisine kan kusturan batım sınıfları yıkıp onları üzerinde diktatörlük kurarak, kendi özgürlüğünü ve geleceğini kazanabilir.

Tüm bunların olabilmesi, gerçekleştirilmesi için, köylü gerilla savaşının yükseltilmesi gerekmektedir. Halk olarak bu dönemde esas görevimiz, köylü gerilla savaşını örgütlenmek ve geliştirmektir, faşizmin uygulayıcısı ve bekçisi, devrimci yarı-sömürgeci emgelenek için, tankıyla, topuyla, savaş uçaklarıyla, kalifi araçlarla, sargınlarla, yakma ve yıkma makineleriyle iş başınıdır. Bizim tek çaremiz, tek kurtuluşumuz, öncünün önderliğinde halk savaşına katılıp, Kızıl Siyasi İktidarlar için köylü gerilla savaşını geliştirmektir. Faşizmin bütün kurumları yıkılmadıkça, yeni toplum, temiz ve özgür toplum kurulamaz. Mevcut sistemi yıkılmadıkça, halklar ve azınlıklar arasındaki eşitsizliklere, ayrımcılıklara son verilemez. O halde görev bellidir: Eskiyi, çürüten, zulmü, zorbalığı yıkı Yeniyi kurmak için harekete geç!

İDLB'den aktif mücadele

Partizan Sesi/İstanbul: İDLB'li öğrenciler yaptıkları basın açıklaması ile devletin uygulamaya geçirdiği paralı eğitimi ve eğitimde fırsat eşitliğini engelleyen ÖSS-ÖYS sınavlarını protesto ederek aktif mücadele karar aldıklarını duyurdular.

6 Mart 1995 Pazartesi günü saat 12.00'de yapılan basın açıklaması, İHD İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirildi. İstanbul Demokratik Lise Birliği imzalı basın açıklamasında: "Gençliğin sürekli 'gelecek' olduğuna söyleyen devlet, gençliğe gelecek yerine umutsuzluk, kendini geliştirebilme yerine, bir poza haline gelme ve okuma hakkı yerine, paralı eğitim hakkını sunuyor.

94-95 öğretim yılında, üniversite sınavlarına 2 milyona yakın öğrenci girecek. Üni-versiteye alınacak yediyüzbin öğrenciden sadece 30-40 bin civarında öğrenci öğrenciler tarafından nitelikli olarak değerlendirilen bölümlere girebilecek. Eğitimde fırsat eşitliği

olduğunu iddia eden devlet, 'İsoleri' özelleştirmeye çalışarak, (ki bir çok okulda hayata geçirildi) 'Paran kadar oku' mantığını açıkça ortaya koyuyor. bir kere daha söylüyoruz ki, 'Eğitimde fırsat eşitliğinin olabilmesi için, koşulların ve olanakların eşit olması gerekir.' Aksi takdirde fırsat eşitliği pahalıdır. Üniversiteye giren öğrencilerin yarısından çoğu, özel liseler, Anadolu liseleri ve Fen liselerinde okuyan öğrencilerdir. Devlet liselerindeki eğitim kalitesi düşünlüğünde, üniversiteye girebilmek hayaldir" denilerek paralı eğitim ve eğitimde fırsat eşitsizliği protesto edildi.

Basın açıklamasında ayrıca: "Bizler İDLB olarak bütün birimlerimizi harekete geçiriyoruz ve genelde eğitimdeki eşitsizliğe, özelleştirme ÖSS-ÖYS sınavlarına karşı tüm gücümüzle harekete geçeceğiz. Emegimizin ve inancımızla, özgürlük yurttuğumuzu ve demokratik lise mücadelesine bir

halka daha ekleyeceğiz" denilerek İDLB tarafından alınan aktif mücadele kararı duyuruldu.

Genelde eğitim eşitsizliği, özellikle ise ÖSS-ÖYS sınavlarına karşı alınan aktif mücadele kararı için her kesimden destek isteyen İDLB,

basın açıklamasına: "Tüm ilerici aydın demokrat devrimci kamuoyunu, ailelerimizi ve kitle örgütlerini bizlere destek vermeye çağırıyoruz. ÖSS-ÖYS sınavları öğrenciler için değil devlet için bir habus gününe dönüşmüştür" sözleri ile son verdi ■

Partizan Sesi/Adana: Adana Liseli Öğrenci Birlikleri Platformu (ALÖBP) tarafından yapılan bir basın açıklaması ile gerici-faşist uygulamaya ve saldırılara protesto edildi.

"Sürer zaman" uygulaması, kamu çalışanlarının grevli-toplu sözleşmeli sendikaların tanınmaması, sendikalaştırma girişimleri, düşüncenin suç sayılması, bekarlık kontrolü ve fa-

Öğrencilerden tepki

şist saldırıların artması gibi konular nedeniyle yapılan basın açıklaması, İşçi Partisi Adana il binasında gerçekleştirildi.

2 Mart 1995 günü saat 12.00'de gerçekleştirilen basın açıklamasında: "Kokmuş masluğunu ve çürümüşlüğüne gözlemeye çalışan sermaye, işçi sınıfına sırt toplu sözleşmeyi ve sendikalaştırmayı dayatmayı, toplu sözleşmeli grevli sendika isteyen, insanca yaşama savaşı veren memurları joplattı. Süjüncelerini özgürce ifade ettikleri için Münir Ceylanlar, Yaşar Kemaller ve İsmail Bestekçileri parmaklıklar arkasına almıştır.

Bosna-Hersek çığırkanlığı yaparak yarı başındaki kirliliği öri bas etmiş, paranz, bilimsel, demokratik eğitim isteyen kararlı ve azimli mücadele veren liseli gençliği, iffet saçmalığıyla başlı altında tutmaya çalışmıştır. Bugün de sınavsız paranz, özerk üniversite taleplerini dile getiren Marmara Üniversitesi'ndeki devrimci, demokrat öğrencileri oruç tutmadıkları gerekçesiyle polifi-faşist iş-

birliğindeki bızaklı saldırıyla susturulmaya çalışılmaktadır. Unutulmamalıdır ki ne işçi sınıfı, ne memurlar, ne öğrenciler, nede Kürt halkı bu saldırılara sessiz kalmayacaktır. Ya sessiz kalmamız, yani onaylamanın omursuzluğunu, yada mücadelenin ve örgülenmenin onurunu yaşayacağız" denilerek şöyle devam edildi.

"Bizler Adana Liseli Öğrenci Birlikleri Platformu olarak bir kez daha haykırıyoruz. Ve diyoruz ki; bugün rüzgar ekenler yarın fırtına biceceklerdir".

Basın açıklaması esnasında üzerinde: "Gerici-faşist eğitime son", "Yaşamın demokratik lise mücadelemiz", "Faşist saldırılara boyun eğme" sloganlarının yer aldığı dövizler ağıldığı görüldü. Platformla ilgili bilgiler de verilen basın açıklamasında; platformun kısa bir süre önce kurulduğu ve bu nedenle henüz istenilen kitleselliği sağlayamadığı ancak, uzun vadede hedeflenen kitleselliği yakalayacağı belirtildi ■

Üniversitelerde özel güvenlik uygulaması

Partizan Sesi/İzmir: Ege Üniversitesi'ndeki Özel Güvenlik Birimi uygulamasına karşı çıkan öğrenciler bir basın açıklaması düzenleyerek uygulamayı protesto ettiler.

1 Mart 1995 Çarşamba günü yapılan basın açıklaması, 1. Nolu yemekhane önünde gerçekleştirildi. Yemekhane önünde toplanan öğrenciler, Rektörlük tarafından kurulan ve üniversite içerisinde faaliyet gösteren Özel Güvenlik Birimi uygulamasına sert bir dille tepki gösterdiler. Uygulamanın derhal kaldırılmasını isteyen öğrenciler, bu amaçla bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Öğrenciler tarafından gerçekleştirilen açıklamada: "Arkadaşlar, bu dönem döneminde nüfusumuz çoğaldı. Ama nüfusumuzu artıranlar bizim gibi öğrenci arkadaşlar değil, 71 kişiden oluşan Özel Güvenlik Birimi'dir. Onları burjuva başında da gördük. Bunlar, sıcakkanlı, sempatik, öğrencilerle içiçe olan ve onların sorunlarına sahip çıkan görevliler (!).

Ama gelin görün ki, işin gerçek yönü bu değil. Bizleri korumakla sorumlu (!) Özel Güvenlik Birimi'nde yer alan görevlilerden çoğu Kürdistan'daki kontrgerilla kamplarında komando eğitimi görmüş kişilerden oluşuyor. Bir çoğu da geçen seneden tanıdığımız öğrenci kimlikli sivil faşistlerdir. Hatta bunlardan bazıları-

nın hala öğrenci kimliği taşıdığı da bir gerçektir.

Öğrenci gençliğin haklı mücadelesinden korkan siyasi iktidar, önce polis ve sivil faşistleri sürdü kizerlerine, sonra da müşüman gençliği ve hizbulahçılara. Ama olmadı. Devrimci-demokrat öğrenciler, kendilerine yönelik her türlü saldırıyı geri püskürtmeyi bildiler.

Son çare olarak devreye, Özel Güvenlik Birim leri sokuldu. Sözümona bizlerin güvenliği için buradalar. Ama her an bizleri gözaltına alabilecekler. Şimdilik sivil olarak doluşan Özel Güvenlik Birimi, bir müddet sonra resmi olarak doluşacak. Önce devrimci, demokrat ve yurisever öğrenciler, daha sonra da üniversitedeki tüm öğrenciler üzerinde terör estirecekler" denilerek Özel Güvenlik Birimi uygulamasına aktif biçimde karşı çıkılması istendi.

Uygulamaya karşı mücadele çağrısı yapılan basın açıklamasında ayrıca: "Uygulamaya karşı aktif biçimde terör alalım. Bugün susarsak, yarın olacaklar için prim vermiz oluruz. Saldırlara karşı savunma manası değil ödem alma manası gütmeliyiz." şeklindeki sözlerle faşist saldırı ve uygulamalara karşı önceden önlem alma ve karşı koyma perspektifinin önemine işaret edildi ■

Sözleşmeli personelden telgrafli protesto

Partizan Sesi/İstanbul: Sirketi Büyük Postanesi önünde bir basın açıklaması yapan Tüm-Haber-Sen, BTS ve Ener-Sen İstanbul Şubeleri, hükümetin sözleşmeli personele uyguladığı zamları protesto ettiler.

9 Mart 1995 Perşembe günü saat 13.00'de gerçekleştirilen basın açıklamasında: "Bizler 399 No'lu KHK (Kanun Hükmünde Kararname)'ye bağlı, KİT'lerde fiilen işçi olarak çalışan ancak, işveren devlet tarafından sözleşmeli personel diye tanımlanan, ücretleri belirlenirken de işveren tarafından tek taraflı belirlenen, 260.000 KİT çalışanıyız.

Hukukten varlığı tanınmayan sözleşmeli personel statüsü, mercut hükümete bağlı DYP ve CHP tarafından bu statüyü kaldırma iarı, ilk uygulamalarından olacağını söylemelerine rağmen, her konuda olduğu gibi bu konuda da olumlu hiçbir adım atmamışlardır.

Son olarak Nisan zam oranları belirlenirken, %7.5 ile alay edilir olduk. Kendi çıkarışları (4066) yasa gereğince en az devlet memurlarına uygulanan oran kadar uygulanması gerekirdi." denildikten sonra hükümetle yönelik:

"İşveren devletin, bu keyfi uygulamaya son vererek

1. Bir an evvel özgür, toplu pazarlık masasına oturmasını.

2. O güne kadar, hukuk dışı davranışlara son vererek, sözleşmeli personelin kayıp haklarının teslim edilmesini talep ediyoruz.

Bunlar yerine gelmez ise, biz aşağıdaki iş kollarına bağlı 260.000 sözleşmeli personel: 1-9 Mart'ta toplu iş sözleşme çağrısı ile birlikte bu uygulamayı protesto edeceğiz.

2- Bu niyarlara rağmen sonuç alınmaz ise hizmet üretiminden gelen gücümüzü kullanacağımızı duyuruyoruz." uyarısında bulundu.

Yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı ve yaklaşık 150 kişinin katıldığı basın açıklamasından sonra, sözleşmeli personele yönelik hükümet uygulamalarını protesto etmek amacıyla topluca telgraf çekildi.

Basın açıklaması esnasında sık sık, "Sadıka değil, toplu sözleşme", "Yaşamın sendikala mücadelemiz", "Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız", "Söz, yetki, karar çalışanlara" şeklinde sloganlar atan topluluk, telgraf çekilmesinden sonra sessizce dağıldı.

Aynı gün İzmir'de de bir eylem gerçekleştirildiği ve sözleşmeli personele uygulanan zamların çekilen telgraflarla protesto edildiği bildirildi. Konak Merkez Postanesi önünde basın açıklaması yapılması ve telgraf çekilmesi ile gerçekleştirilen eylemin yine Tüm-Haber-Sen, BTS ve Ener-Sen Sendikalarının düzenlediği öğrencilerle ■

TIYAD açıldı

Partizan Sesi/İstanbul: Tutuklu Aileleri ve İnsan Hakları İçin Yardımlaşma Derneği (TIYAD) İstanbul Merkez Şubesi yapılan kitlesel bir açılış ile çalışmalarına başladı.

26 Şubat 1995 Pazar günü saat 13.00 de gerçekleştirilen açılışa yaklaşık 800 kişi katıldı. Devrim Şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu ile başlayan açılış, daha sonra kitleye hitaben yapılan bir konuşma ile devam etti. Bir ana tarafından yapılan konuşmada, "Derneğimiz, İstanbul TIYAD, siyasi iktidarın zindancılık politikasına, yerinde infazlara, katliamlara, gözaltında baskılara, baskı terör ve yasaklar zincirine karşı tutsak ailelerinin kurduğu bir yapıdır.

TIYAD'dan miras kalan direnme ruhu, mücadele anlayışı bugün TIYAD'da sürmektedir. Nerede haksız bir uygulama, nerede kaybedilme ve onuru ayaklar altına alınmaya maruz kalan insanların varsa bizler de orada olacağız. Dün olduğu gibi bugünde, zulmün ve zorbalığın karşısında, kaybedilen hatidilen yada tutsak ezilen evlatlarımızın mücadelesinde, tüm benliğimiz ve örgütlü gücümüz ile yer alacağımızı duyuruyoruz" denilerek faşizme karşı aktif mücadele

içerisinde yer alacağı açıkladı. Yapılan konuşmanın ardından açılışa gönderilen mesajların okunmasına geçildi. Açılışı kutlayan ve daha fazla mücadele etme çağrısı içeren mesajlar; Sağmalcılar Cezaevi TKP/ML, İHKK ve DHKP-C dava tutsakları, Aydın Cezaevi DHKP-C dava tutsakları, Zeytinburnu Halkevi, DOB, Devrimci Tutsak Aileleri Komitesi, Haklar ve Özgürlükler Platformu, Ortakoy Kültür Merkezi Çalışanları, Kurtuluş İşçi Hareketi ve Yoksul Halkın Gücü Gazeteleri, Kültür ve Sanatta Tavrı Dergisi, Grup Yorum, Grup Ekin, FOSFM ve SİP Genel Merkezi imzaları yer aldı.

Açılışa yollanan mesajların okunmasından sonra söz alan tutsak yakınları faşizmi lanetlerken, bir ana; "Cezaevlerinde okullarda yani hemen hemen her yerde etlatlarımız işkence ve baskı görüyor. Bizler ise bu haksız uygulamaya ve saldırılara karşı onları

destekliyoruz. Her zaman da destekleyeceğiz ve onların yanında olacağız. Bizler onları hiçbir zaman yalnız bırakmadık. Evtallarmıza her zaman sahip çıktık, sonuna kadar da çıkacağız. Gerekirse onlar için ölüyoruz" diyerek bütün tutsak yakınlarını ve demokrasi güçlerini hak ihlallerine karşı devrimci mücadeleye aktif biçimde katılmaya çağırdı.

Yapılan konuşmaların ardından Grup Özgürlük Türküsü ve sanatçı Fevzi Kurtuluş'un söyledikleri türkülerle coşan tutsak aileleri tili çekerek, halaylar tuttular. Büyük bir heyecan ve coşku ile gerçekleştirilen açılış saat 15.30 da sona erdi.

Anrak kitlenin dağılmasını fırsat bilen polisin açılış bitiminde derneği basarak içeride bulunan 40 kişiyi gözaltına aldığı öğrenildi.

Derneğin adresi ise şöyle; Çakırağa Mahallesi, Abdullatif Paşa Sokak, Şekerçimen Kat:1, Daire 7 Aksaray

Tutsaklara saldırı

Partizan Sesi/İzmir: Buca Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların bulunduğu koşullara arama bahanesiyle giren asker ve gardiyanlar, tutsaklara saldırarak 53 tutsağı çeşitli yerlerinden yaraladılar.

1 Mart 1995 Çarşamba günü devrimci tutsakların kaldığı koşullara gelen asker ve gardiyanlar "Genel arama" yapacaklarını söyleyerek koşullara girdiler. Ancak "arama" yerine, tutsaklara saldıran asker ve gardiyanlar, 53 devrimci tutsağı yaraladılar.

Konuyla ilgili yazılı bir basın açıklaması yapan devrimci tutsaklar; "Türk bayrağı yırtıldı" yazıyla saldırıyı yapıldığını belirterek, asil amacın kendilerine gözdağı vermek olduğunu söylediler.

Tutsaklar tarafından yapılan açıklamada; "MGK toplantılarında alınan kararlar, cezaevlerinde birer birer uygulamaya konulmakta, bunun son ürneği de Buca'da yaşananlar olmaktadır.

1 Mart 1995 tarihinde sabah mahkemeye giden tutsaklar, kıyasıya dövülerek saldırılar başlatılmış, öğleden sonra ise arama adı altında koşullara girilerek, devrimci değerlerimize, şehitlerimizin resimlerine saldırılması, direnenlere jop ve kalaslarla saldırılmış ve tüm eşyalar kırılıp, talan edilmiştir. Hıçklarını kitap, dergi, kurtuluş malzemeleriyle müstak eşyalarından çıkartmaya çalışanlar, sahip oldukları talanca mantıklarla değerli gördükleri eşya-

larımız ve paralarımızı da çalmışlardır.

DHKP-C ve TDKP tutsaklarının bulunduğu 6. ve 7. koğuşlara ise, tutsaklar tarafından barikat kurulduğu için girilememiş, yine DHKP-C, TDKP, İHKK, TKP/ML ve TDP'li bayan tutsakların kaldığı 3 koğuşa da askerlerin girmek istemesi üzerine barikat kurulmuş, ancak barikatı kıran saldırganlar, tutsakları öldürmeye çalışarak 24 bayan tutsağı yaralamışlardır. Ayrıca, ahlaksızlığı kendilerine ahlak olarak edinenler, bayan tutsaklara cinsel tacizde bulunarak sarkıntılık etmişlerdir. Ve koğuşta bulunan tüm eşyalar parçalanarak hükmümler hale getirilmiştir.

Arama adı altında koğuşlara saldırı düzenlenirken, temsilciler ayrılarak hücrelere alınmış, bayan ve erkek tutsak temsilcileri hedef gösterilmiş, erkek temsilcilerden birisi merdiven boşluğundan aşağıya atılarak katledilmek istenmiştir.

Bu saldırılarda toplam 53 tutsak yaralanmıştır.

Biz, devrimci yurtsever tutsaklar olarak bugüne kadar hiçbir saldırı karşısında tavırsız kalmadık ve zorbalara karşı asla geri adım atmadık. Bu saldırılar da bizleri geriletmeyecek. Her zaman olduğu gibi yine direnen ve hazanalar bizler olacaktır. Saldırılardan sorumlu olan Cezaevi Sorunları Yazar AS-LAN, 1. Müdür Vedat Engin,

Alay Komutanı Binbaşı Tenfik başta olmak üzere tüm sorumlular hakkında suç duyurusunda bulunuyor, kamu oyunun biziye ne suluyoruz. Tüm devrimci demokrat kamuoyuna da duyurdu olmaya çağırıyoruz." denildi.

Olayın duyulması üzerine Buca Cezaevi önünde toplanan İzmir Haklar ve Özgürlükler Platformu ile tutsak yakınları da bir basın açıklaması yaparak saldırıya protesto ettiler. 6 Mart 1995 Pazartesi günü cezaevi önünde yapılan basın açıklamasında; "Buca Cezaevi, insanlık dışı uygulamalarıyla bir türlü gündemden düşmüyor. Uzun süren açlık grevleri sonucu elde edilen haklar, her geçen gün gasp ediliyor.

Sözde, cezaevinin güvenliğinden sorumlu olan jandarmalar, tutsakları ortadan kaldırmak tavırlarıyla, Buca Cezaevi'ni revire çeviriyorlar. Son olarak 1 Mart 1995 günü, çeşitli bahanelerle devrimci tutsaklara bir kez daha saldırı yapıldı ve gardiyanlar, 53 tutsağı çeşitli yerlerinden yaraladılar. Bu kez saldırılara bir an önce son verilmelidir.

Tutsakların yalnız olmadıkları ise hiç unutulmamıştır." denilerek şöyle devam edildi. "Bizler İzmir Haklar ve Özgürlükler Platformu ve tutsak yakınları olarak, cezaevindeki zorunlara karşı her zaman duyurdu olacağımızı ve çözümleri için mücadele edeceğimizi bildiriyoruz." ■

İSTİFİYOLU Onur DERSİM

İrkçi-Şöven-Dinci Faşist Devlete Karşı İsyan Etmek Görev ve Haktır!

Gerçekleştiği Maraş, Çorum, Sivas katliamlarıyla binlerce emekçiye karfedilen eli kanlı faşist devlet, yeni katliamlar, peşinde. Katliam-ışkence-argin sömürü, zulüm düzeninin sistematik politikası olarak süregeldi ve emperyalizm işığı bu devlet devam ettikçe de sürecektir. Faşist it surlerinin barbar/daki saldırı ve cinayetleri de bunun bir parçasıdır. Fakat bilimselidir ki, ezilenler ada sahipsiz değildiler. Başta devrimci proleterya olmak üzere, halkın devrimci güçleri ve ezilen yığınların büyük kudretli gücü, faşist katliam makinasını parçanparça etmeye muktedirdir.

Çıkımda olan sistemdir, Barbarlık, hula çöküşe giden düzenin umutsuz çirkinliğidir. Yükselen devrim kavgasının öni sözümona kesilmek isteniyor. Düzene karşı, her milliyet ve inancın emekçilerin birliğini parçalamak için devlet mezhep çatışmalarını bir fiil organize edip, körükliyor... Düzenin yaka silken ezilenlerin dikkati, asil sorundan, devletin yıkılması acil ihtiyaçından alınıyorak, birbirlerine düşürülmeleri planlanıyor. Hedef çaptılmaya, yığınların devrimci kanallara aktarılmasını öni alınmaya çalışılıyor. Planları bunu geçeleştirip, barış meleği ve hâkimlik rolüyle sözde paçayı kurtarmaktır. Çeşitli inang gruplarından ezilenleri körüycüculuk maskesi altında düzene estegye etmekte. Tarihi tecrübeleri, bunların ezilenleri ne kadar koruyup, sevdiklerini çokça gösterdi. Faşist Türk Devleti'nin Osmanlı ataları, Pir Sultan, Baba İshak, Bîrküce Mustafa, Şeyh Bedrettin önderliğindeki Anadolu halk hareketlerini karış bastırarak muhteşem sevgilerini göstermişlerdi. Demirel lerin, Çiller lerin, Ecevit, Türkiye ve Bayner lerin atası Yavuz Sultan Selim ler Anadolu'da onbinlerce ezileni kılıçlarla kıymdan geçirecek nasıl koruyucu (İİİ) olduklarını ispatlamışlardı. Atalarının geleceğini, Faşist Türk Devleti arada takip etti. Mustafa Kemal önderliğindeki Türk devleti, Ağn-Koçgiri-Ürsen ve daha nice yerlerde Kurt ulusu ve azınlıklara jenosid uygulayarak "sevgilerini" gösterdiler. Tarihi tecrübelerin gösterdiği budur. Öyleyse bu devletten ezilenler için şevkat ve koruyuculuk beklemenin bir tek adı olabilir. Ahlaklık, aymazlık, galile!

Saldırıların arkasında devletin olduğu gerçeğini atlayarak, olayları sadece MHP'li faşist çapulcuların marifeti biçiminde lanse etmek, büyük bir yanıldır. Böyle bir değerlendirmeden, devlet fazlasıyla memnun kalacaktır. Zira, devlet bu vesileyle hedef olmaktan çıkacak dikkatler MHP üzerinden odaklaştırılarak yığınların tepkisi, devlet kanallarında yönlendirilmeye çalışılacaktır. Kaldı ki, MHP 'nin kendisi de devletin bir parçasıdır. Türkiye devletinin ve bu devletin kaptanı olan Milli Güvenlik Kurulunun, Özel Harp Dairesinin en önemli silahtır. Bu çerçevede ele alındığında da, MHP'ye karşı mücadelenin devlete karşı mücadeleden kopuk ele alınmasının saçmalığı görülecektir.

Faşizm, MHP'nin "kusuru" değil, Türk devletinin mayasıdır. Türk hakim sınıfların zorunlu iktidar biçimidir. Hakim sınıflar, devletlerinin bu karakterini gizlemek için faturanın düzenini "yaramaz çocukları" olarak gösterdikten MHP'li çapulculara çıkarılmasından son derece hoşnut kalırlar. Faşizmi MHP'den ibaret gören çarpık anlayış, bu özelliğiyle devletin politikalarına adeta çanak tutmaktadır.

Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın sosyal kurtuluş mücadelesinin ve özellikle de Kürt Ulusal Hareketinin onuru kesmek için "Alevi dostu" kesilen Türk hakim sınıfları bu oyunlarına birçokları inandı. Sapına kadar dinci olan devletin, laiklik çığırıklığına selama duranlar, Alevi emekçilerinin düzene bağlanmasının savacıları haline geldiler. Azgın Türk şovenizmi ve emekçi düşmanlığı olan Kemalizm kurtuluş bayrağı olarak gösterildi.

Üstelik bu sahtekadık, sözde Pir Sultan savunuculuğu altında icra edildi. Yavuz Sultan Selim ve Mustafa Kemal sorunlarının Pir Sultan'ın ağızlarına almaya hakleri yoktur. Pir Sultan, züme isyan eden halkın bayrağıdır. Pir Sultan, düzen savunuculuğu değil, yoksulun hakkı için saraya bağkaldıran halkın sesidir. Osmanlı sarayının günümüzdeki temsilcisi faşist Türk devleti savunuculuğuydu Pir Sultan'ları bağdaştırmak siyasi sahtekarlıktır. Şeyh Bedrettin ve Pir Sultan'ların mirasına sahip çıkmak, sömürü ve zulüm düzenine meydan okumaktan, emekçileri ve ezilenleri kurtuluşu ulaştırarak devrim ve sosyalizm yolunda yürümekten geçer. Günümüzde Pir Sultan'ların mirası, gerçek anlamda ve çağdaş olarak devrimci proleteryanın elinde yükselmektedir.

Markisist-Leninist-Maoist'ler, hangi ulus-inang ve cinsten olurlarsa olsunlar tüm emekçilerin birliği ve kardeşliği bayrağını yükseltiyorlar. Tüm uluslar için tam hak eşitliği, işçi sınıtı ve ezilen halkların birliği, ulusları kendi kaderlerini tayin hakkının yanısıra, cins ve inanglar arasındaki ayrıcalıklara da son verme yolunda yürüyorlar.

Temel mesele, sistemin yıkılması ve sınıfsal iktidarın proleterya önderliğinde ezilenlerin ellerine geçmesi sorundur. Devrim dışında bunu gerçekleştirmenin yolu yoktur. Düzen içi yollarla, ezilenleri devrimden alıkoyan, hakim sınıfların verecekleri kimnlarla oyalanan anlayışları deşire etmek, Maoizmin bayrağını ısrarla yükseltmek hayati görevdir.

Türk devletinden, ordusundan, hükümetinden umut bekleyenlere İstanbul olayları birkez daha cevap verdi. Türk ordusunun, kontingentlerinin, polislerin, katliam timlerinin namulama hedef olan halk şehitlerinin anısını yükseltmek, düzene tüm kurumlarıyla isyan etmekte geçer. Bu hem görev, hem de hakır.

Bu görev ve hakların emri, Maoist Öncü kumandasında, halkın devrimci güçlerinin eylem birliğine, devrimci muhalefetin birleşik eylemine gerekli önemi veriyor. Hayatın devrim için ciddi fırsatlar sunduğu bu ortamda Öncü'ye daha sıkı sınılmayı, büyük zaferler için Öncü'nün, sınıfın ve halkın gücü birliğini ilerletmeyi Maoizme yüklenerek kazanmayı emrediyor. Bu temelde, hayata bilmişli müdahale ile öncülük misyonunu oynuyor.

Köylüler fişleniyor

Partizan Sesi/Tokat: Altıncağ gerillalarının ilerleyişi karşısında adeta aceze düşen faşist Türk Devleti, çaresi köylüleri fişlemekte buldu.

7 Ocak'taki gerilla faaliyetleri nedeniyle büyük bir korku yaşayan faşist Türk Devleti, Tokat merkezi ile ilçe ve köylerinde oturan köylülere yönelik fişleme çalışmalarını başlattı. "Yabancı"ların köylere girmesini engellemek amacıyla başlatılan uygulama nedeniyle, köylülere doldurulan için "konutta kalanlara ait kimlik bildirme belgesi" formları dağıtıldı. Aile reisi tarafından iki adet olarak doldurulan bu formlardan biri emniyete, diğeri ise bağlı bulunduğu muhtarlıklara gidiyor. Yalılık kararıyla uygulamaya konulan işlem, muhtarlar ve güvenlik güçleri tarafından takip ediliyor. Ayrıca, ikametgah değişikliklerinin bildirilmesi de zorunlu tutularak, yer değiştiren köylülerin, gittikleri yeri en kısa sürede bildirmeleri mecburiyeti getirildi. Tokat merkezini de kapsayan uygulama, devletin ikerisine düşmüş açmazı gözler önüne seriyor.

1994 yılında da buna benzer uygulamalar yapılmış, Tokat merkezi ile ilçe ve köylerinde, özellikle Alevi ve gerillaya yakın olarak bilinen yerleşim bölgelerinin haritaları çıkarılmış ve buraların havadan fotoğrafları

çekilmişti. Coğrafi yapıları özel bir incelemeye alınan bu yerleşim bölgeleri için, bir dizi çalışmalar başlatılmıştı. Gerillaya olan halk desteğini ve yardımlarını kesmek isteyen devlet, bu yerleşim bölgelerindeki fişleme çalışmalarına, bizzat kolluk kuvvetleri tarafından sürdürmüştü.

Köylerde kalan yada köylere gelip giden yabancıların tespitini amaçlayan uygulama, ayrıca köylüleri ilibancılığa zorlama gavesinde taşıyor. Bu uygulamanın yanı sıra, köylere giriş ve çıkış saatlerine de bir sınırlama getiren devlet, belirlenen saatler dışında yapılan giriş ve çıkışlara izin vermemeye uygulaması da başlattı. İzin verilen saatler içerisinde köylere yapılan giriş ve çıkışlar ise, jandarma kontrolü altında gerçekleştiriliyor.

Gerillaya yönelik operasyonların bir parçası olan ve halkın gerilla ile olan bağlarını koparmak amacı taşıyan fişleme uygulaması, köylülerden büyük bir tepki gelmesine neden oldu. Uygulamaya ilgili olarak görüştüğümüz köylüler tepkilerini, "Bunlar, devletin halk hareketi karşısındaki acizliğinin göstergesidir. Yakında her hareketimizi, su içmemizi hatta nefes almamızı bile kontrol altına almaya çalışacaklar" sözleriyle dile getirdiler.

Dersim'de çatışma

Partizan Sesi/Elazığ: TKP(ML)-TIKKO gerillaları ile faşist Türk Ordusu arasında çıkan çatışma sonucu Yavuz Doğan Bars (Zafer) isimli TIKKO gerillasının şehit düşmesi, 4 askerin ise öldürüldüğü öğrenildi.

Yerel kaynaklardan alınan bilgiye göre çatışma, 28 Şubat 1995 Salı günü saat 16.00 sularında meydana geldi. Dersim merkeze bağlı Aktulok Köyü, Robek mezarı, Dinar deresinde meydana gelen çatışma, karanlık çökünceye dek devam etti.

Çatışma sonucu Yavuz Doğan Bars (Zafer) isimli bir TIKKO gerillası şehit düşerken, 4 asker öldü, bir çok asker ise yaralandı.

Şehit düşen TIKKO gerillasının cesedini bir katıra yüklenerek Aktulok köyüne getiren devlet güçleri, daha sonra cesedi bir panzerin üzerine koyarak Dersim Merkezine götürdü.

Çatışma sonunda Aktulok Köyü ile Robek Mezarı'ndaki bir çok köyünün gözaltına alındığı ve halen gözaltında tutulduğu gelen haberler arasında yer alıyor.

Şehit düşen TKP(ML)-TIKKO gerillası Yavuz Doğan Bars (Zafer)

Tünel başarısızlıkla sonuçlandı

Haber merkezi: Yorgat Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar tarafından kazılan tünel, başarısızlıkla sonuçlandı.

27 Şubat 1995 Pazartesi günü gerçekleştirilen koğuş aramaları esnasında ortaya çıkarılan tünelin, TKP(ML)-TIKKO dava tutsaklarının kazdığı 12. koğuştan kazıldığı, tünelin ortaya çıkarılması üzerine cezaevindeki saldırıların arttığı, yapılan saldırılar nedeniyle koğuşların adeta yağmalandığı bildirildi.

DHKP-C tutsaklarının kazdığı koğuşlara yapılan asker-gardiyan saldırısında ise temsilci Selmani Özcan ile Serdar Demirel ve Cambur Bircan isimli DHKP-C dava tutsaklarının ağır şekilde dövülerek yaralandığı öğrenildi. Bir süreden bu yana cezaevinde gerginlik yaşandığı, ortaya çıkan tüneli bahane eden cezaevi idaresinin, baskı ve saldırılarını artırdığı belirtildi. Tünel nedeniyle bazı hakların gaspedildiği, tutsakların ölümle tehdit edilerek, ziyaretlerinin, görüşe alınmadığı öğrenildi. Ayrıca, görüş için soyadı tutma zorunluluğu, yiyecek ve giyecek alınmaması, diyet raporlarının iptali tutsak mektuplarının engellenmesi gibi uygulamaların da gerçekleştirildiği, tünelin kazıldığı koğuştaki kalan tutsakların ise hücre ve sevk cezalarına tabi tutulacakları öğrenildi.

Tünel ile ilgili olarak aldığımız bilgiler ise şöyle: "Tünele TKP(ML)-TIKKO dava tutsakları tarafından alınan bir kararla başlandı. Kararın alındığı süreçte ise tünelin kazılacağı koğuştaki yalnızca TKP(ML)-TIKKO dava tutsakları bulunuyordu.

Tünel kazma çalışmalarının üzerinden bir aylık zaman geçmişti ki, bu koğuşa önce TDKP, daha sonra da MLKP-K dava tutsaklarından aktarmalar oldu. Bunun nedeni, cezaevinde koğuş sıkıntısının yaşanmasıydı. Diğer koğuşlara oranla daha az sayıda tut sağın kaldığı 12. koğuş da bu sebeple seçilmişti.

Tünel çalışmalarını bir aydan beri sürdüren TKP(ML)-TIKKO dava tutsakları, yeni gelen tutsaklara durumu açarak ortak çalışmaya başladılar.

Tuvalet taşıma kaldırılan tutsaklar, tüneli buradan kazmaya başlamışlardı. Fakat yapılan kazı esnasında tuvalet taşı kırılıp, tutsaklar ise kardan tuvalet taşının yerine, plastikten bir taktikini yapmışlardı. Bu plastik tuvalet taşı ile bir kaç aramayı atlattırmayı başardılar. Ne var ki, durumdan şüphelenen idare son arama esnasında plastik tuvalet taşına sert bir şekilde vurunca tuvalet taşı kırıldı ve tünel de böylece ortaya çıktı.

İdarenin tüneli nasıl ortaya çıkardığı ise bilinmiyor. Tutsakların kirdiği tuvalet taşının parçalarının görünüşü olmasından, şüpheleniliyor. Çünkü arama esnasında seramik olan her şeye sert bir şekilde vurulduğu görüldü.

Bu arada, Cezaevi idaresince bulunan tünelin, 12. koğuştaki kalan TKP(ML)-TIKKO dava tutsağı Cemal Çakosak, TDKP dava tutsağı ve Nevşehir Fıransı Mehmet Zergül ile MLKP-K dava tutsaklarından ismi öğrenilmeyen bir kişi tarafından üstlenildiği öğrenildi.

Grevci işçilerden şölen

Partizan Sesi/Adana: Grevdeki Bossa, Measa, Teksa, Güney Sanayii ve Özbucak Tekstil işçileri tarafından düzenlenen "Bayram Şöleni" yaklaşık 3000 kişinin katılımı ile gerçekleştirildi.

Grevdeki işçiler sendika ağalarına rağmen coşkularını yitirmediler

davranmasıyla bu işin halledebileceğinin mesajlarını verip durdu. Ancak tabandan gelen baskı ve Türk-İş ile yaşanan rekabet nedeniyle, zov yapmakla yetinen Budak ve DISK yöneticileri sık sık yapılan grevin "ideolojik-siyasi bir yönünün olmadığını

yalnızca alınterlerinin karşılığını almak amacıyla taşındığını" söylemekten de geri durmadılar.

Konuşmalardan sonra sıra şölene yollanan mesajların okunmasına geldi. Ancak DISK yöneticilerinin ayrımcı yüzü burada da görüldü ve özellikle Devrimci demokrat kesimlerden gelen mesajlar, yalnızca imzasıyla okunurken, diğerleri tam metin biçiminde sunuldu.

Mesajların okunmasının tamamlanmasıyla yerel ozanlar sahne almaya başladı. Sanatçı Belkis Akkale'nin türküleri ile coşan işçiler, sendika ağalarına rağmen, sanatsal sıcaklıklarını göstermekten geri durmadılar.

Halaylar tutarak hem grevlerini kutladılar, hemde şölenin büyük bir coşkuyla geçmesini sağladılar.

DISK tarafından düzenlenen ve grevdeki işçiler ile ailelerinin katıldığı şölene, Çukobirlik işçileri de destek verdi. Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu'nda yapılan şölene ayrıca çevre illerden gelen işçi ve sendikacılarında katıldığı görüldü. "Demokrasi Şehitleri" için bir dakikalık saygı duruşu ile başlayan şölen, DISK Genel Başkanı Rıdvan Budak'ın yaptığı bir konuşma ile devam etti. Budak konuşmasında; "Bizimle aynı protokole imza atan Türk-İş daha sonra imzasını geri çekerek ihanet etmiştir. Bu grev ise Türk-İş'e aramızdaki farkı açığa ortaya koymaktadır. Grevci miradımız grev yapmak değil haklarımızı almaktır" diyerek işverenlere sitem etti.(!)

İşverenin kendilerini grev yapmak zorunda bıraktığını sık sık vurgulayan Budak, san sendikacılığın iyi bir örneği sergiledi. İşverenin birazcık hoşgörülü

Bir okurumuz daha kaçırıldı

Partizan Sesi/İzmir: Okuyucularımıza yönelik saldırıların arttırılan polis, bu kez Elif Karamansoy isimli bayan okurumuzu kaçırarak ölümle tehdit etti.

Tutuklanarak Buca Cezaevine sevk edilen Hayal Sarıkaya isimli okurumuzu, polis otobüsünde tecavüz teşebbüsüyle başlayan polis saldırıları, sistematik bir şekilde devam ediyor.

22 Şubat 1995 Çarşamba günü, Elazığ-Boromuzdan ayrılarak evine giden C.G. isimli okurumuzun, sivil polisler tarafından ağır kapatılarak kaçırılması ve saatlerce dövülerek Gülmec Mezarlığı yakınlarına atılması ile tımanan saldırılara bu kez Denizli'deki okurumuz Elif Karamansoy maruz kaldı.

24 Şubat 1995 Cuma günü, okula gitmek üzere evinden ayrılan okurumuz, zoela polis otosuna bindirilerek kaçırıldı. Saatlerce dolandırılan okurumuz, bu süre içerisinde dövülerek tehdit edildi.

Ajanlık yapması için ölümle tehdit edilen okurumuzun yapılan teklifi reddedmesi üzerine kafasına silah dayanarak boş tetik düşürüldü.

Kaçırıldığı süre içerisinde iki kez araba değiştiren sivil polisler, okurumuzu kaybetmekte de tehdit etmekten geri durmadılar.

Üç saat süren kaçırma olayında okurumuzun çeşitli isimler sorarak ayrıca bilgi isteyen polis, okurumuzun ulaşılmaz tavır karşısında geri adım atmış ve okurumuzu serbest bırakmıştı.

Okurlarımıza yönelik artan polis saldırıları karşısında devrimci-demokrat kamuoyunu dayarlı olmaya çağırıyor okurlarımızdan birinin başına gelebilecek herhangi bir olaydan polisi sorumlu tutacağımızı duyuruyoruz.

Varlık koşulunu TKP(ML) düşmanlığıyla özdeşleştirmenin diğer adı:

Hüsran

Bugün Türkiye'de onlarca devrimci yapı bulunmaktadır. Bu devrimci yapıların varlık nedeni tamamen bunların iradesi dışında varolan toplumsal koşullardır. Herbiri devrim amacıyla yola çıkan bu yapılar, yaptıkları belirlenmeler ışığında kendilerini belli mevzilerde konumlandırmışlardır. Konumlanışın gereği bu yapılar gücü oranında, irademi dışında varolan süreci, iradi müdahale ile hızlı bir dönüşüme uğratma çabasındadırlar. Doğaldır ki süreci nesnel bir şekilde tahli edemeyenler, sürecin değişimine ciddi bir tarzda etki edemezler. Bu yapıların bazılarının da süreci müdahale yetisinden yoksun olduklarından, yok olmaya yüz tutmuşlardır. İşte tamda yokoluş sürecinde bazı yapılar doğal olmayan bir şekilde kendilerine bir "karşıt" oluşturarak varlık koşullarının ömrünü uzatmaya çalışırlar. Çünkü süreçteki çelişkilerden dolayı keskinleşen sınıf savaşımı bu tür yapıların dikkate dahi almamaktadır. Çünkü, karşıt tüm imkan ve yetenekleriyle birbirlerine karşı kuşanmış ve kıyasıya bir savaşa tutuşmuşlardır. İdeolojik siyasi ve askeri alanda kıyasıya süren bu savaş, sürece müdahale yetisinden yoksun olanları doğal olarak yavaş yavaş sürecin dışına atmaktadır. Stalin'in dediği gibi, "kuşlar sesleri yankı bulsun diye öterler." Gerçekte sürecin nesnellüğünden kopmuş, ama hali kendini sürecin nesnellüğü içinde görenlerin tüm çirkinliklerine rağmen, sesleri doğal olarak yankı bulmamaktadır. Bu durumdaki yapılar gerçekliğini olduğu gibi kabul etme yetisinden de yoksun oldukları için, karşıtların savaşını, karşıtlardan birine karşı tüm çirkinlik hünerlerini ortaya dökerek, seslerinin yankı bulmasını sağlayarak varlıklarını sürdürmeye çalışırlar. Bugün tipik Özgür Gelecek Gazetesi'nin varlık koşulunu (beyhudece) proletarya partisine karşıtlık koşuluna bağlaması gibi. Nasıl mi? Özgür Gelecek Gazetesi'nin "dün dündür, bugün bugündür" başlıklı 45. sayısındaki yazıya bakalım. TKP(ML)'nin içinde bulunduğu bazı özgül koşullar için söylediklerini genelleştirecek TKP(ML)'ye saldırmayı "devrimci mücadele" sanıyorlar. Özgür Gelecek'in andığımız sayısında TKP(ML)'nin silahlanma politikasının hayata geçirilmediğini, temel politikadan zaman zaman vazgeçildiğini(!) belirtilerek saldırıya geçilmiş.

Nisan '94 yılında ideolojik gıdasını pragmatizmden alan Mafya Hizibi TKP(ML)'ye karşı sanı bir bayrak açmış ve amigolugunada Ö. Gelecek Gazetesi ve bir cezaevindeki çürümeye yüz tutmuş "kart parasalar" soyunmuştu. Bu süreçte "devrim mücadelesi"nden anladıkları tek şey TKP(ML) düşmanlığıydı. Bir süre bununla "devrim mücadelesi"ni idare ederek tabanlarını ayakta tutmaya, Mafya Hizibinin önder takımını "en iyi MLM kadrolar" olarak kitlelere yutturmaya çalıştılar. Ancak devrim mücadelesi Ö. Gelecek'in tüm "müdahale" sine rağmen yoluna devam etti. Gün geldi Ö. Gelecek P. Partisinin ifleyişini "darbecilik" olarak lanse etmeye çalıştı. Gün geldi Ö. G. TKP(ML) önderliğindeki kırmızı ordunun başarılarını "beyaz ordunun geçici üstünlüğü" olarak damgaladı. Bu kara çalmalarla bir süre daha kendisini "devrimin biricik önderi" diye kitlelere yutturmaya çalıştı. Bunların hiçbir beş para etmeyince "irade" çirkinliğiyle re idüğe belirsiz, yozlaşmış, ahlaki olarak düşkümeleşmiş hizip başlarının borazanlığına yapışmaya başladı. '94 yılının ikinci yarısında İvme kazanarak devam eden savaş ortamında Ö. Gelecek'in borazanlığını yaptığı Mafya Hizibi inlerine çekilirken, TKP(ML) ise, boyutlandırıldığı günümüz sınıf mücadelesinin en yüksek biçimi olan Köylü Gerilla savaşını uluslararası demokratik kamuoyunda saygınlığını haklı olarak pekiştirdi. TKP(ML) tarihini en boyutlu savaşımıyla ilerletirken, Ö. Gelecek'in borazanlığını yaptığı Mafya Hizibinin bir bölümü geri cephelede TKP(ML)'nin cephanesini çalarken, "en MLM" olan bölüğü ise beyaz bayrak kaldırarak "Aydınlık şurekasının çevresinde konaklı-

yordu.

Yokoluş sürecinin son çırpınışları olan 45. sayısındaki karalamalara gelince; Ne yapıyor Ö. Gelecek? İki yıl önce söylenenlerle, bu gün söylenenleri günün koşullarından arındırarak karşı karşıya koymaya çalışıyor. Bunu yaparken TKP(ML)'nin silahlanmayı zaman zaman esas olarak "parayla alma", zaman zamanda esas olarak "düşmandan ele geçirme" anlayışında olduğunu ispatlamaya(!) çalışıyor. Bunu yaparken her ne kadar Ö. Gelecek "aynı kafaların farklı dönemlerde ortaya koydukları iki farklı anlayışı esasta yorumuz olarak okuyucuya sunmakta yarar görüyoruz." diyorsa da, yorum yapmaktan kendini alamıyor. Şimdi kısaca "aynı kafaların" iki yıl önce söylediklerini izah edelim:

Bilindiği gibi TKP(ML) '93 Mayıs-Haziran aylarında yaptığı olağanüstü parti konferansında bir dizi kararlar almıştı. Bu kararların en önemlilerinden biride tüm parti güçlerinin ve olanaklarının merkezi halkın hizmetine sunulması kararıydı. Bunun anlamı nedir? Bunun anlamı Partinin savaş gücünün esasını, kadrolarının ezici çoğunluğunun ve mali imkanlarının %70'inin Askeri Komisyonun denetimine sunulmasıydı. YD'dan ve şehirlerden savaş alanına güç aktarılması da alınan önemli kararlardan biriydi. OPK'dan hemen sonra tüm güç ve olanakların çok büyük bölümünün gerilla bölgelerine aktarılması gerekiyordu. Peki öyle mi oldu? OPK'da Askeri Komisyon Sekreterliğine oynayan ama bu emelinde başarılı olamayan Mafya Hizibinin gözbebeği bayımız SB üyeliğiyle yetinmek zorunda kaldı. OPK'da SB'nin (ÖB Sekreteri hariç) 1 nolu bölgede konumlanma kararı alınmıştı. OPK'da sağlığı bir orduya vasağına yönlendirecek kadar sağlam olan bayımız, SB'den bir aylık izin kopararak ilişkileri devretme adı altında şehire gelince birden ölümcül (!) bir hastalığa tutulmuştu. Birakin kira gımevi artık "koltuk değnekleri olmadan yürüyemiyordu." İlişkileri devretme yerine, olan ilişki ve imkanları elinde bloke etme çabasına girdi. Özellikle mafya hizibinin diğer defası (dün dündür, bugün bugündür politikasının parti içindeki mimarı olduğu için, Türkiye'nin ikinci Süleyman Demirel'i olarak anıldı "rahmetli") ise, OPK'nın hemen ardından bir süre şehirlerde fink attıktan sonra 1 nolu bölgeye dönmüştü. İşte bu iki bayımız şehirde kafa kafaya vererek OPK'da aldıkları yerini alından nasıl çıkılacağını planlayıp ayırdılar. Biri tüm geri cephedeki imkanları (kadroları, silahları, mali kaynakları) bloke etmekle görevlendirildi. Parti kasesından özellikle Karadeniz Gerilla bölgesine ayrılan paraların hemen hepsini el koydu. Bu bölgedeki gerilla birliğinin randevularına gitmeyecek imha olmasına neden oldu. Bu uzmanlık alanında o kadar seviyesizleşti ki, bir saldırı eylemi sırasında ölümcül yaralar alan bir Askeri Komisyon üyesinin tedavisi için gönderilen paralara el koyarak yaralı yoldaşın ölümünü bekledi. Etfafına topladığı birkaç çanak yalayıcısıyla kadrolarını, üyelerini, yeni görev alanına gitmesini engellemeye çalıştı. Diğer şef ise kaldığı birlik içinde hummalı bir şekilde parti ve ordu içinde komutan ve siyasi komiserlerin teşhiriyle uğraşıyordu. OPK'da acilen yerine getirilmesi için karar altına alınan kadro ve savaşçıların aktarılması, mevcut silahların aktarılması, parti kasesinin %70'inin aktarılması vb. görevlerin hiçbir yerine getirilmedi. OPK'da yüzbinlerce Mark paradan ve bekleyen yüzlerce savaşıdan bahsedilen bu baylar, OPK'nın ardından "para yok" ve "denildiği kadar savaşçıda yok" vb. izahatlarla 1 nolu bölgedeki Parti önderliğini oyalama çabasına girdiler.

Yukarıda çok kısaca anlattığımız olumsuz tablonun değiştirilmesi için tüm yönetici organların toplanması ve olumsuz gidişata müdahalesi planlanmıştı. AK'da bu süreçte toplanmış ve OPK'dan sonraki süreci değerlendirilmişti. OPK kararlarının hayata geçirilmediğine dikkat çekilmiş ve görevlerini yerine getirmeyenlerin cezalandırılmasını kararlaştır-

ılmıştır. İşte Özgür Gelecek'in "feryad-ı figan" diye nitelendirdiği olgu budur. Şimdi AK'nın "feryad-ı figan" olarak değerlendirilen sürece ilişkin değerlendirmelerine bakalım. Ne demiş AK? "İnançsız yönetim ordunun ve savaşın mali ve lojistik ihtiyaçlarını gidermemiş, soruna lakayt davranmış, savaşın düşük bir seyir izlemesine seyirci kalmıştır... Konferansta alınan kararlara ve verilen vaadlere karşı, o günden bu yana orduya aktarılan savaşçı sayısı ancak 50'yi bulmaktadır... Kitleler bizden silah ve cephaneye beklemektedir. Kitlelerin silah sorununu çözmek bir yana, ordu da büyük bir silah sorunuyla karşı karşıyadır. Yoğun katılımın beklendiği ve artık ne pahasına olursa olsun savaşın yükseltilmesinin zorunlu olduğu günümüz koşullarında silah sorununu çözmek, ordunun ve savaşın gelişmesine -niyet ne olursa olsun- engel olmaktadır... Savaş, partimizin faaliyetinin esasıdır. Savaşın yükseltilmesinde şu veya bu şekilde ihmali olanlar kesinlikle cezalandırılmalıdır" (abc) (AK 2. toplantı kararlarından aktaran Ö. Gelecek sayı:45) Evet baylar, yukarıda altını çizdiğimiz görevleri savsaklayanların her kim olursa olsun, bugün de en ağır bir şekilde cezalandırılmalarını halende savunuyoruz ve savunacağız. AK ne demiş? Partinin mevcut olanaklarının neden savaşın hizmetine sunulmadığını sorgulmuş. Kötü mü yapmış? Kesinlikle hayır. Tersine Partinin tüm dikkatini Parti için hayati öneme sahip bir noktaya çekmişti. Partinin cephanesi yok müydü? Yok diyemeyiz. Kazanıda para yok müydü? Siz var diyorunuz. (Çünkü kasa sizin elinizdeydi.) İşte AK, neden bu imkanların savaşın hizmetine sunulmadığını sorguluyor ve bu konuda "ihmali" bulunanların cezalandırılmasını istiyor. Raporu bütünlüğü olarak okuyan herkes AK'nın esas olarak silah sorununu parayla çözeceği anlayışına sahip olmadığını görecekler. Tam tersine silahlanmanın esas olarak düşmandan ele geçirme yöntemiyle halledileceği görüşü AK'nın birçok genelgesi ve raporunda mevcuttur. Ayrıca AK Parti içinde boyveren yeni burjuvazinin ezilmesi gerektiğine dikkat çekmiş ve tüm olanakların bu yeni burjuvaziden alınarak, savaşın kumaylarının denetimine sunulmasını istemiştir.

Biz günümüzde sınıf mücadelesinin esas ve en yüksek şekli Köylü Gerilla savaşı olarak algıladığımız için, olanakların savaşın hizmetine sunulmasını istiyoruz. Ya siz? Bakın bize saldırdığınız yazının hemen yanbaşımda "yaman" teorisini neler yumurtluyor. "Sınıfın gündemi"ni tahli ettiği sanıyor, ama bilerek veya bilmeyerek '70'li yılların PDA'sinin kulvarında şimdiden kulaç atmaya başlamış bile. Bakın "esas mücadele biçimi"ni nasıl formüle ediyor: "Sınıf bölün, etkisizleştirilen davranışlardan, dar grup çıkarılan, hedef şaşırılmalar, gündemi karartan uçuk teorilerden (siz kıyasıya süregelen silahlı mücadeleyi anlayın bn.) sınıf savaşımını kurtarmaktır. Bu da muazzam politik, ideolojik, örgütsel eğitimi zorunlu kılmaktadır. Bu eğitim sürecinin en iyi yaşanacağı-yaşılacağı yer sınıf savaşımının sıcak pratikleridir. Yani ÜRETİMDEN GELEN KAHRİDİCİ GÜCE BAŞVURMAKTIR. Tüm sorunların çözüleceği yegane yöntem budur. Dikkat edilsin, teorisiniz sınıfın tüm sorunlarını bir genel grevle çözüveriyor. Doğru ya tek çözüm yöntemi bir genel grevse, kanlı bir devrim ve savaşıma ne gerek?... bn.) Sorunların bu yöntemle çözülmesi (genel grev yöntemiyle bn.) esas biçim haline getirilmelidir. "abc) (Ö. Gelecek sayı:45 sf:5) Evet baylar aramızdaki ayrılık tam da dağ ile şehirin birbirinden ayrı olması kadar nettir. İşte siz "esas biçim" haline getirdiğiniz barışçıl mücadeleyle sınıfın tüm sorunlarını bir çırpıda çözeceğinize inandığınız(!) için partinin esas olanaklarının bu alanda kullanılmasını savunuyorsunuz. Bunu yaparken politik, ideolojik, örgütsel

edimin de silahlı mücadele içinde değil, barışçıl mücadele içinde olacağı zıvalıklarına dönene piyasaya sürüyorsunuz. Biraz genlere giderseniz bu "uçuk" (barışçıl mücadele) teorileri savunuların tıpış tıpış "en büyük" teorisyenleri Doğu abilerinin yanına konakladığını göreceksiniz.

Hiç sıkılmadan şimdi kalkmış "biz de sizin bugün savunduğunuz gibi silahlanmanın esas olarak düşmandan ele geçirme yöntemi ile çözüleceğini savunuyoruz" diyorsunuz. Biz bu sınıf savaşımında çok yalanlarla karşılaştık. Ama sizin gibi böyle kuyruklu yalan söyleyenlere bugüne kadar rastlamamıştık. Bir kez daha tekrarlayalım. Biz silahlanma sorununu olanaklar ve fırsatlar olduğu sürece parayla da çözmeye çalışırız. Ama bu bizim başvuracağımız temel yöntem değildir. Temel yöntemimiz düşmandan ele geçirme yöntemidir. Yani Öncü Partizan'da can simidi olarak sarıldığınız anlayış sizin değil, bizim temel anlayışımızdır. Bugünkü yönelimimiz de tam da bu anlayışla uygunluk içindedir. Biraz küçük dünyanızın dışına çıkarsanız, TKP(ML) önderliğindeki İşçi-Köylü Ordusu'nun onlarca düşman askerini ve subayını safdışı ettikten sonra, aralarında makineli tüfeklerinde bulunduğu birçok silaha, binlerce mermi ve büyük araç telsizine el koyduklarını görürsünüz. Peki "en keskin programcılar" olarak siz ne yapıyorsunuz? Tam bir yıldır bırakın düşmanı imha edip silahlarını ele geçirmek, tek bir saldırı eylemi gösterebilmişsiniz? "Geri çekilme" adı altında inlerinize çekilmenizi TKP(ML) ve şanlı mücadelesine saldırmakla gizleyemezsiniz. Eğer borazanınız olan kararlık geleceğiniz olmasaydı ne yapacaktınız?

Artık devrim arçasında TKP(ML) düşmanlığıyla kalınmıyor. Hemen her sayımızda durup dururken TKP(ML)'ye saldırmaktan vazgeçtin. Bakın sizin bir kolunuz olan ve revizyonist olmadıklarına dair yemin bittir ettiğiniz abileriniz, TKP(ML) ile tüm hukuklarını keserek dürüst(!) bir şekilde gerçek kimlikleriyle ortaya çıktılar. Uğruna yeminler ettiğiniz büyüklerinizden de halen öğreneceğiniz bazı şeyler var. Unutmayın, bilmemek ayıp değil, öğrenmemek ayıptır. TKP(ML)'nin, çağdığınız silahlar dışında sizinle özel bir sorunu yoktur. Bu sorunda TKP(ML) şiddete varılmadan çözmek için defalarca size çağrı yaptı. TKP(ML) düşmanlığını bırakın. Bırakın herkes yolunda yürösün. Nasıl ki siz, içinde debelendiğiniz bataklıkta yürümekte özgürseniz, unutmayın ki TKP(ML)'de onlarda her cephede yürüttüğü bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesinde yürümekte özgürlüğü elimizden alamadığı gibi, bugün "devrimci mücadele" adı altında yaptığımız TKP(ML) düşmanlığıda bu şanlı yürüyüşü engellemeyecektir. Hiç kimsenin TKP(ML) hakemliğine soyunmasını. Bizim tek bir hakemimiz var, o da emekçi halklardır. Sizin de çok bildiğiniz gibi TKP(ML) dostlarına dostluğun, düşmanlarına da düşmanlığın gereklerini yerine getirme kültür ve geleneğine sahiptir. Bunu hem dostlarımız, hem de düşmanlarımız çok iyi bilirler ve bilirledirler. Her ne kadar siz TKP(ML) düşmanlığıyla arenada tutunmaya çalışıyorsanız da, TKP(ML) sizi düşman değil, dost olarak görmektedir. Eğer bu güne kadar yaptığınız illi düşmanlığınızın karşılığı verilmemişse, bu TKP(ML)'nin zayıflığından değil, amuzladığı tarihsel devrim sorumluluğundandır. Ama bilinmeli ki çalışan cephanemiz demokratik yöntemlerle iade edilmezse TKP(ML) buna seyirci kalmayacak tarihsel sorumluluğu gereği gerekeni yapmak zorunda kalacaktır. Çünkü, el konulan her silaha ve mermide şehit düşen yoldaşlarımızın kanı ve emekçi halkımızın alın teri ve göz nuru vardır. Sizde bilirsiniz ki TKP(ML)'nin bayrağında ve kitabında halka ve şehitlere ihanetin yeri yoktur.

İdeolojik hastalıklar ve or

Devrim öncesi ideolojik mücadelenin, devrim için zorunlu hazırlık olduğunu belirtmiştik. Bundan anlaşılması gereken, KP'nin iç ve dış düşmana karşı devrimden önce ideolojik mücadele yürütmesinin tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık ve kesin olduğudur. Bunun önemi devrimin başarısıyla eş anlamdadır. Ancak, sorun yalnız devrimle sınırlı değildir. Devrim sonrası sosyalizmin hüküm sürdüğü koşullarda da ideolojik mücadele komunizmin nihai zafeti için aynı derecede önem taşıyacaktır. Dolayısıyla ideolojik mücadelenin miradı devrimin başarılması yada sosyalizmin inşasıyla sınırlanılmamalıdır. Bu mücadele burjuva hukuk, devlet olgusu ve toplumsal çelişkiler ortadan kalkıncaya ve bu çelişkiler yerini insan ile doğa arasındaki çelişkiye bırakıncaya kadar sürecektir.

Devrim öncesi ideolojik mücadelenin önemi yukarıda belirttiğimiz değerlerde olduğu için yeniden tartışmaya gerek duymuyoruz. Ancak, bu dönemde verilen ideolojik mücadelenin bir boyutuna değinmeyi gerekli görüyoruz. KP, iktidarı elinde bulundurmadığı ve iktidarı almak için savaşım yürüttüğü dönemde ideolojik hastalıklara karşı mücadeleyi içinde bulduğu objektif koşullardan bağımsız ele alamayacağı gibi, daha sıkı örgütlenmek, daha sağlam olmak ve daha sınırlı tahammüle sahip olmak zorundadır. Savaşı yürütebilmesi için çelikten disipline, tek bir merkezi yapıya, sağlam bir irade ve eylem birliğine mutlak ihtiyaç duyar. Ancak, böyle bir örgütle sınıf savaşımına önderlik yapabilir, onu yönlendirebilir. Faşizmin azgın saldırıları, yoğun illegalite koşulları, sınıflı toplum gerçekliği, burjuvazinin KP'nin bağrında doğabileceği gerçeği, dış düşmanın içe sızması vb. sebeplerden ötürü örgüt işleyişinde "geniş" bir demokrasiye yer vermeyerek, **merkeziyetçi yönün demokrasiye oranla daha ağır basmasını savunur-uygular.** Kısacası örgütsel hiyerarşisini korur ve değişik burjuva düşüncelere sonsuz bir özgürlük tanımadan bu düşüncelerden anır.

Bu noktada kavranması gereken halka, anıma işleminin hangi boyut ve durumlarda yapılabileceğidir. Bilindiği gibi KP'si, içinde iki çizginin doğabileceğini kabul ederek, iki çizgi mücadelesini ön görür. İçindeki burjuva çizgi ayrı bir platform haline geldiğinde, ayrı program ve ayrı bir perspektif olarak netleştiğinde onu kesip atar. Sonsuza kadar onunla bir arada yaşamaz. Ancak, söz konusu çizgi, hala sapma-eğilim düzeyinde ve dönüşebilir durumda ise, onunla beraber aynı çatı altında kalır ve ona karşı ideolojik mücadeleyi sürdürür. Sapma-eğilim düzeyindeki çizgi ilah olmazlık boyutuna gelince onu yadsıyarak, ondan anır. Bu mücadele içinde KP'si gelişir-çelikleşir. (Meselemiz başlı başına iki çizgi mücadelesi yada anlayışı olmadığından geniş bir biçimde değinmeyi gereksiz görerek geçiyoruz).

Unutulmaması gereken bir noktada, KP'nin katı merkeziyetçilik ilkesini uygu-

lamasıdır. Bunun sebebi de onun savaş koşullarını yaşıyor olmasıdır. Yani savaşan bir parti olmasıdır. **Savaşan bir partide savaş kurallarının ve katılığının olması, direk kendi güvenliği yani varlığı ile koşulandırılmıştır.** Savaş yasasına göre örgütlenen bir partide ideolojik sağlamlık ve ideolojik mücadele diğer koşul ve durumlara oranla daha fazla önem taşımaktadır. O, en az hata yapan ve hatalara karşı acımasız olmak durumundadır. Zira savaş ciddi bir iştir. Bir hata, bir zaafın doğuracağı tahribatlar çok ağır olabileceği gibi, diğer koşullarla aynılaştırılmaz. Bu bakımdan ideolojik hastalıklara karşı Komünist Partisi hem amansız, hemde bunlara karşı mücadelesinde belirlenmiş kurallara sahip olmak zorundadır. Bu kurallar genel olarak, söz konusu ideolojinin/çizginin-sistemlilik arz etmesi, KP'si programına (bir bütüne) esasta alternatif olması, kronik ve ilah olmaz hal alması, kendisini sistemli bir çizgi olarak ifade edip, ayrı bir platforma burunması, merkezi otoriteyi tanımayıp disiplin dışına çıkması, grup disiplini ve anlayışta hareket edilmesi, KP'sini küçük düşürücü anti-propagandalar yapması vb. olarak sayabiliriz.

Ancak bu kurallar tek düze ve dogmatik bir tarzda algılanamaz. Sınıf menfaatleri temelinde taktik yaklaşımlar söz konusu olabilir. Hele hele KP'nin yaşadığı özgül durumlarda bu kurallar tamamen değişir-değişmek zorundadır. (Adı geçen özgül durumlar hem KP'nin kendi iç durumu hemde dış koşulların ağırlığıdır). Örneğin; KP, yukarıdaki kurallar içinde bulunan her hangi bir tutuma karşı zaman ve koşullar açısından uygun bulmayarak tavır almaz, ancak kendisi için en uygun an ve biçimde, sınıf mücadelesinin aldığı özgül duruma göre taşıyıp etmeyi uygular. Kısacası, o an ki sınıf çıkarları neyi gerektiriyorsa ona göre hareket eder. Özellikle belirtelim ki, söz konusu bu durumda, sorun komunizm ve devrimin çıkar

ve ilkeleri ise, KP'si kendi der çıkarlarını halkın çıkarlarının önüne koymadan zorunlu taşıyıp işlemi yapar. Devam edersen, KP'si bazı özgül durumlarda (örneğin atılım ve dağınlık anlarında) yukarıdaki ölçülerden daha basit durumlarda iç temizlik ve arınma hareketine başvurur. Hatta adı geçen bu özgül durumlarda arınma işlemini çok daha acımasız yaparak sarsıntı ve sallantı yaşayan gerçek komünistlere kadar bile vardır. Bu konuda Stalin yoldaş şunları önermektedir; "Böyle bir anda partiden ihraçları mutlak zorunlu olan yalnız menşevikler, reformistleri, turatistleri koymak yetmez; tereddüte eğilimi olan ve reformistlerle "birliği" bozmamak için bunları bütün önemli mevkilerden uzaklaştırmaktan tereddüt eden kusursuz komünistleri de partiden çıkarmak faydalı olabilir." (abç) (Stalin Leninizmin ilkeleri, sf. 111)

Evet Stalin yoldaş, KP'si için nazik olan durumlarda yukarıdaki belirlemeyi yapmaktadır. Stalin yoldaşın bu anlayışı bizim için daha da yakıcı öneme sahiptir. Kapitalist Rusya koşullarında devrimci savaş yürüten bir KP için yukarıdaki anlayış doğrusu (iki-

doğrudur) sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde daha ağır koşullar altında savaşım veren bizler için çok daha geçerlidir. Hatta daha da katı olmak zorundadır. Kısacası KP'nin bütün politika ve taktikleri bir tek genel doğruyla sınırlı değildir. **"Somut şartların somut tahlili"** ilkesine bağlı olarak ayrı ayrı süreçlere, ayrı ayrı politika ve taktikler üretmek çözümler getirir. Ideolojik mücadelenin nereye kadar sürdürüleceğine, nerde bitirileceğine bu yaklaşım çerçevesi içinde bakar.

Öte yandan bir noktayı daha belirtmekte fayda görüyoruz. KP'si, iki çizgi mücadelesi anlayışı gereği içinde bulunan farklı düşüncelere müsamaha gösterir. İki çizgiyi isteyerek var etmez. O, irade dışı olarak ortaya çıkar. Parti içi farklı düşünceleri kabul eder, fakat bu düşüncelerin parti programını yadsıyan, parti düşmanlığına varan boyutuna asla izin vermez ve bunlar demokratik merkeziyetçilik ilkesine uyduğu sürece parti içi iki çizgi mücadelesini sürdürür. Kısacası, kendi eliyle parti düşmanı bir anlayışın örgütlenip partiyi içten içe çürütüp yozlaştırmasına izin vermez. Bu çizginin düşman niteliğine rağmen, onun partiyi içten yıkmaya hakkına sahip olması anlamına gelen geniş demokrasi, liberal ve menşevik bir politika uygulayamaz. Partinin olanaklarını kullanmasına bile bile izin vermez ve burjuvazinin parti çizgisini bulandırıp taşıyıp etmesine göz yummaz. **Açıkta parti çizgisine saldırı, onu erozyona uğratan burjuva çizginin (belirttiğimiz boyuttaki) özgürce örgütlenmesine asla hoş görülmez yaklaşılmaz. İki çizgi mücadelesi ya da iç burjuvazi bu şekilde parti içinde varlığını sürdürmez. KP'nin üyelik ve örgüt disiplini buna olanak tanımaz.**

KP'nin devrim öncesi ideolojik mücadeleye yaklaşımı kaba hatlarıyla buyken, devrim sonrası yada iktidar partisi olduğu koşullarda ise, durum tamamen farklıdır. Çünkü, iktidarda olmanın geniş olanak ve imkanlarına sahiptir. Doğal olarak ideolojik mücadeledeki yaklaşımı da bu olanaklarla daha etkili ve daha geniş olur. Zira, devrimden sonra, koşullar KP'nin lehine dönüşmüş, antagonist sınıflardan burjuvazi düşünceler olarak varlığını sürdürsede maddi güç olarak yok edilmiş, çelişkilerin çözümünde barışçı yöntemler esas hale gelmiş, antagonist çelişkiler esas olmaktan çıkmıştır. **Bu koşullarda sınıf mücadelesi genellikle yumuşak ve kansız olur. Yeniden kalıba dökme, dönüştürme, ikna ve eğitim döneminin çelişkilerinin çözümünde baş vurulan ilk ve esas yöntem haline gelir.**

Devrim sonrası veya sosyalizm koşullarında burjuvazinin mi yoksa proletaryanın mı galip geleceği henüz kesinlik kazanmadığından, burjuvazi gerek düşünsel gereksede fiziki anlamda hala varlığını sürdürüyor olmasından dolayı (mülksüzleştirilip iktidar ve bütün imtiyazları elinden alınmış olmasına rağmen burjuvazi, eski düzenini yeniden geri getirmeyi düşünür ve bunun için çalışır. Kafa-kol emeği çelişkisinin varlığı, yöneten-yönetilen çelişkisi, her an kapitalizmi

üreten küçük çapta da olsa özel mülkiyetin varlığı ve bunun yanı sıra kapitalist kuşamanın tehlikesi, emperyalistlerin sosyalist ülkelerde işbirlikçiler kazanması ve onlar aracılığıyla karşı-devrimi örgütlemesi, hala sınıfların var olması gerçeğinden hareketle burjuva hukukunun (para paylaşım vs.) devam etmesi işte tüm bu çelişkiler sosyalist sistemde ideolojik mücadeleyi zorunlu kılar. Sınıf mücadelesinin ve ideolojik mücadelenin son bulması yukarıdaki nedenlerin bir bütün olarak ortadan kalkmasına bağlıdır. **Bu da komunizme kadar ideolojik mücadelenin süreceği anlamına gelir. Sınıfsız sömürsüz bir dünya, ideolojik mücadelenin bittiği yer ve tarih olacaktır.**

İDEOLOJİ ÜRETİM MERKEZLERİ

Özlü olarak ideolojik sağlanmanın, siyasi-ideolojik eğitim esaslı disiplin ve kurullarla tamamlanıp ve bütünleşebileceği tecrübe sonucu edinebileceğini daha önce vurgulamıştık. Şimdiyse formüle edinilen genel doğrunun nasıl hayat bulacağını ve nasıl kavramamız gerektiği üzerinde duralım. Kabaca ifade edecek olursak; ideolojik

lara karşı mücadele -III-

sağlamlık, iç ideolojik mücadeleden tutunda mücadelenin en üst biçimi olan dış burjuvaziye karşı mücadele ve savaşlar içindeki yenilgi, yarılgı, binkim, deney, tercübe, zafer ve bunların diyalektik ve tarihsel materyalizmin bilimiyle uygulanma ve yorumlanma, üretime düzenli katılım, üretim disipliniyle ideolojik olarak pekişir ve çelikleşir.

Daha da somuta indirgersek, düzenli bir üretim faaliyetine bağlı olarak edineceğimiz disiplin ve yaşam tarzı, örgütlü mücadelenin düşman tarafından koşullandırılan silahlı savaşın zorluk ve anarforlarından geçerek, son olarak da sınıf mücadelesinin başka biçimi olan iç mücadelede olmak üzere ideolojik

çeliktir. Ancak şu da bir gerçektir ki, dolaylı bilgilendirme yoluyla başkasının deney ve tecrübesinden öğrenilip edinilebileceği gibi, öğrenmenin ve edinmenin en garantili yolu kendi pratiğimizden edinmek ve öğrenmektir. Örneğin devrim için ölmenin gereğini bilir ve kabul ederiz. Buna rağmen bazen kendimizi denemek isteriz. O an geldiğinde kimimiz ölüme güler yüzle giderken, kimimiz ona hazır olmadığını o andaki pratiğimizle sergileriz. Bu pratikte ya savrulup karşı devrime gideriz, yada direnir, feda ruhunuza iyice pekiştiririz. Yani ideolojimiz inancımızı tamamlar. Onunla bütünleşiriz. M.Zeki Şerit yoldaş bunun çarpıcı örneğidir. İlk sınavında ideolojik yetersizliğini tartışmasız olarak ortaya koymuştur. (İkinci sınavında ise hepimize örnek olmuştur.)

Şimdi ideolojik eğitim ve ideolojinin sinanarak yenilenmesinin üç safhasına kısaca değinelim.

Birincisi; üretim faaliyeti idüzenli üretime bağlılık içinde yaşam tarzı ve kişiliğin şekillenmesidir. Bu safhada kişi tembellek, hantallık ve rahatına düşkünlük gibi burjuva yaşam tarzından arınarak disiplinli, çalışkan bir özellik kazanır. Bu süre zarfında sömürüyü, baskıyı, haksızlığı vs. emeğin değerini kavrar. Bu kavrayışın ona kazandırdığı azimle kendini sınıf mücadelesi içinde bulur. Üretime dayalı her türlü çelişkiyi en yakından hissederek, yaşamın bütününe sistematikçe bağlayarak zorunlu olarak programlar. Sorumluluk duygusu, bağımsız kişiliği gelişerek üretimden gelen gücünü görür. En önemlisi de o, iki sınıfı yakinen tanır ve görür, kendisinin hangi taraftan olduğunu belleğine kazır. Yaşamak için mücadeleyi ve mücadele için örgütlenmeyi kavrar. Kısacası üretim içindeki kişi, sömürü ve zulüm çarkının sıcaklığıyla pişir ve çelikleşir. İşte onun ideolojisi bu yumak içerisinde çeliktir bir bileğe dönüşür.

İkincisi; sınıf mücadelesi ve bunun silahlı savaşım biçimi içindeki ideolojik oluşumdur. Bu alanda en katı disiplin, en sağlam irade, yüksek feda ruhu, acımasız yasalar, her an öksesinde hissedilen ölüm, belki günlerce uyumamak, aç kalmak, soğuk, ıslak kar yağmur altında kalmak, döşek yerine taş, yorgan yerine yaprak, sıcak yemek yerine çantada taşınan kuru ekmek, yanı başında ve belki kucağında yoldaşlarının vurulup düşmesi, ölümle öldürmek arasında sıkışan zaman, oçak bombardımanı, silah çatmak, tanka topa kafa tutmak, mermilere göğüs germek, yoldaşa siper olmak, ölümlere basa basa yürümek, köylerin yakılmasına, tecavüzlere, katliamlara tanık olmak, Filistinli, Iraklı, Perulu ezilen halkın acısını duymak, siperleri terketmemek, mevzileri korumak, pusu ve baskınlara uğramak, özlemler dolu türkülerini dinlemek bir partizandan, vurulurken slogan haykırmak, dudaklarda donan gülcükler görmek, hele birde sağa sola kaçan düşmanı ve yanan panzerlerini izlemek, makinalı tıktırtı ile, kileşin ötüşünü dinlemek, günün birinde vurulup ölmek, ama yine de özgürce ölebilmek, anneye, kardeşe ve sevgiliye özlem duymak, ölmek için öldürmek, işte savaşta ideoloji bunlarla gelişir ve güçlenir.

Sıcak savaş koşullarında merminin ikna gücü, "şaka götürmez" savaş disiplini ve gerçekliği, kitabın yazdıkları ve siyasi gerilgi dinlemeyen kurgunun ağır güzelligi, ideolojik hastalıkların ilacı olup, müthiş bir feda ruhu yaratır, kişiyi çelikleştirir. Çünkü, orada okuyup öğrenmeye fırsat olmadan kurşun ansızın yakalar ve öğretir. Bu bakımdan her an tetikte ve yapılması gerekenleri harfiyen yerine getirmek zorundadır. En ufak bir dikkatsizliğin ağır yaralar açacağını hem yaşar ve hemde bilirsin, değişik alternatifler ve başka çözüm yolu yoktur. Hatanın ciddiyeti ölümlü yaşam değerindedir. Daha ucuza mal olamaz. Neden ölünmesi gerektiğini bilir, öldürmesini de öğrenerek çelikleşirsin.

Üçüncüsü; sınıf mücadelesinin KP'si içindeki yansıması olan iç ideolojik mücadeleyle kazanılan ideolojik sağlamlıktır. Mücadele içinde pişmek yada çelikleşme denilince, hemen dış burjuvaziye savaşım aklı gelir. Bu işin bir yanındır. Diğer yan ise -en az onun kadar önemli olan içimizdeki burjuvaziye de (ideolojik hastalıklar) savaşmaktır. Bu aslında dış burjuvaziye savaşımının da vazgeçilmez bir koşuludur. Bu anlamıyla iç ideolojik mücadelenin, dış mücadeleden bağımsız görülemeyeceği, kişinin gelişim, dönüşüm ve sağlamlaşmasında belirleyici değer taşıdığı göz önüne alınmalıdır.

Ote yandan içimizdeki burjuvazinin "nasıl olsa bizdendir", "burjuva yanları olsada, esas yanı proleterdir" anlayışıyla yeterince önemsenmemesi doğru değildir. Onun proleter yanı iç hastalıklarda mücadele etmemizi engellemelidir. Ne olursa olsun bunlar devrime zarar verir. Lenin yoldaşın bir sözüyle dikkat çekersek "anarşistler amaç konusunda bizimle aynılaşırlar" (abç) (KIT-1, P.C, sa-153) Öyleyse ortaya çıkan her türlü hastalığın nedenlerini çok iyi inceleyerek, gerekli olan iç ideolojik mücadele hiçbir duygusalığa yer bırakmadan yürütülmelidir. Aksi takdirde bizleri burjuvaziye uzlaşmaya götürebilir.

İç mücadele sürecinde kişinin parti ideolojisini daha iyi kavrama, eksikliklerini giderme, kendisini geliştirmesinin yanısıra bu mücadele seyri içinde çözeceği her çelişkinin kendisini daha da ileri taşıyacağı, yetkinleştireceği her defasında yanlığı (burjuvaziyi) yenerek, doğruları (proletaryayı) egemen kılacağı ideolojik anlamda netlik kazanacağı, bazen oportünizmin zaferini çaresizce izleme, bazen oportünizme ve her türden burjuva anlayışına proleter ideolojinin indirdiği şamarın zevkini tatma, bu girdi-çıkıtlar içinde hesapsız kitapçı davranmayı öğrenme, işte de olsa burjuvaziyi alt etmeye karşı başarılar kazanma, bunun sonucu davayı belli ölçülerde ileri taşıma, komünist ideolojiyi içselleştirip sahiplenme, yine bu çabellenme sonucu komünist ideolojinin üstünlüğünü her adımda yaşama, bunlarla birlikte kendine güvenini artırma, ideolojisini böylece doruklaştırma vb. vb. bütün bunlar küçümsediğimiz iç mücadeleyle kazanılan başarılardır.

Bu mücadele boyunca düşüp kalkmak ama yine de ayakta kalmak, mücadeleden vaz geçmemek, belli yanlışlara karşı bile örgüt ruhu ve disiplini gereği dayanabilmek ve onlarla beraber yürüme zorunluluğu, ama hiçbir zaman doğrulardan da şaşmama ve doğruların zaferinden kuşku duyup tereddüte kapılmama, örgütün, halkın ve devrimin çıkarı için kişiliğin yıpranması ve göğüsleme, kendini örgütün koruyucu zırhı haline getirme, dış koşulların zorluğuna rağmen, üstüne üstlük içte de iç çürümüşlükle mücadeleyi devam ettirip doğru çizgide tutarlı olmak, yenilgilere rağmen yılmama, nitekim bütün bunlar içinde öz güven ve komünist kişiliği perçinleme, mücadelede sağladığı kazanımlardır. Kısacası ideolojik sağlamlık yada zayıflık öncelikle kendini iç mücadele alanında gösterir. Kişi bu gel-gitler içinde dış mücadelede de sağlamlık kazanır ve donanır.

Peki tüm bu alanlarda ideolojik hastalık, zayıflık olmaz mı? Hayır! Buralarda sinanan kişi bu zorluklar karşısında ya gerici rüzgarların eseri olur-savrulur yada bir sarmışığın ağaca sarılıp yükseldiği gibi oda yaşama sarılıp göklere uzanır, her şeye inat gelişir. Ancak bu alanlarda esas olan, işte bu iç gelişimdir. Yürüyeceksin ki yürüdüğün durumda mutlaka çelikleşirsin, aksi durum çürümeyse, beklemek akıllı bir iş değil elbet. Özcesi söz konusu bu üç alan ideolojinin üretim merkezleridir. En devrimci ve güçlü eğitim bu alanlarda bedeller ödenerek olgunlaşır ve yoğunur.

Yalnız proleter ideoloji, sınıflı toplumlarda düşünülemez. Ancak onu ideoloji üretim merkezlerinde, toplumun etki alanının proleter ideoloji lehinde ağırlık kazandırdığı, aynı zamanda çelişkilerin keskinleştiği bu alanlarda korumak, hastalıklardan yalıtılmak ve gelişen sağlam bir organizmaya dönüştürmek, böylece esas sağlığını korumak mümkündür. Bu evrelerde varlık gösteremeyenler yaşamın zorluğu karşısında bükülmeye hazır puldan öteye bir şey olamazlar.

Komünizmin sağlam kalesini kuracak olan bütün etmen ve toplumsal dinamikleri yaratmak için kendimizden başlayarak çevremizde oluşturmak ve giderek dünyaya yayarak, tek dünya toplumunu hedeflemek, ama özellikle de bu işe soyunurken kendimizden başlayarak ve içimizdeki burjuvaziye karşı merhamet göstermeden acımasız olmak tek doğru yoldur. "Unutmayın ki iç tehlike belli akımlardan Denikin ve Yudoniç'in tehdit ettiği tehlikelerden daha büyüktür" (abç) (Lenin-OR. Ü.) Bu bölüme ilişkin olarak bir noktanın altını çizerek sonlamayı gerekli görüyoruz. Şöyleki, vurula-vurula, kırıla-kırıla, yana-yana ve ölümlerimize basa-basa yürüyeceğimiz bu yolda, iç ideolojik mücadeleden ayrı tutulamaz. İç mücadelede bunu başarmak "birlik-eleştiri-birlik" ilkesiyle hareket edebilmek ve bu perspektifle sonuna kadar sabırla ve sebatlı bir yol tutturabilmek, ideolojik olarak devrimin bütün sorumluluklarının altından kalkabilmenin sık dokunmuş sağlamlığa ulaşmanın en emin yoludur.

donanımımızı delinmez bir zırha dönüştürürüz. Bu üç aşamanın herhangi birinin eksikliği ideolojik bütünlüğümüzde büyük bir boşluğun meydana gelmesine neden olacaktır. Bu ideolojik sınavda ya sınıfta kalırız, ya da bir üst sınıfa geçeriz. Yanlış anlaşılma meydan vermemek için belirtelim ki, bir şeyin kazanılması-edinilmesi için mutlaka o şeyleri kendimiz de yaşamalıyız gibi bir anlayış dar deney-

TKP(ML)'den Perinçek'e yanıt:

"İki ayrı sınıfın iki ayrı Partisinin birliğini düşünmek, proletaryaya ihanettir!"

"TKP(ML), sahip olduğu Maoizm ve Kaypakkaya düşüncesi silahı ile sadece Türkiye Devrimini yapmak değil, aynı zamanda dünyadaki büyük değişimi başlatacak olan açılımın da anahtarıdır. İlk kez BPKD'nde yaşanan yolu aşırın ve devrimi geri çekmek hevesine kapılan önderler'i alaşağı etme olayını içselleştiren ve gelenekselleştiren; kitlesel, her türden Anti-MLM saptamaya karşı ayaklanma cüretine sahip olan yegane partidir. Bu parti, geçmişte yaşanan tüm devrimlerin uğradığı 'acı' kaderi tersine çevirecek bir okuldur. Zira bu partinin 'temeline öyle bir taş konmuşki, üzerine kimse çamur koyamıyor!"

İP lideri Doğu Perinçek tarafından Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'te yönelik olarak yapılan 'çağrı', TKP(ML) MK-SB'su tarafından yanıtlandı.

28 Ocak 1995 tarihli Aydınlık'ta yer alan yazısında Perinçek, TKP(ML) ve kunucu önderi İbrahim Kaypakkaya'ya yönelik bir dizi eleştiri ve suçlamalarda bulunduktan sonra, "Büyük birleşme" diye adlandırdığı bir süreci başlatmak istediğini dile getirmişti.

TKP(ML) MK-SB'su tarafından, '70-72 döneminde Kaypakkaya'nın PDA ve Şafak revizyonizmine getirdiği, eleştirilere "23 yıllık gecikmeye maruz kalarak bayatlamış bir yanıt" olarak değerlendirilen Perinçek'in "çağrı"sına verilen ve tamamı Öncü Partizan'da yayınlanacak olan 7.3.1995 tarihli yanıt özete şöyle:

"Esas olarak TKP(ML)'nin temel ideolojik görüşlerinin tümünü ve bu doğrultudaki mücadelesini hedefe oturtarak mahkum etme amacıyla kaleme alınan yazının 'büyük birleşme' bölümünü şimdilik bir kenara bırakarak, metne rengini veren bölümleri ele alıp yanıtlayacağız." denilen açılımda, "60 yılların kısa bir hatırlatması yapılmakta, Kaypakkaya'nın başarılarında bulunduğu komünistlerin PDA'ya yönelik eleştirileri başlıklar halinde sıralanmaktadır.

Kaypakkaya'nın eleştirilerinin tarihsel önemi, "Kaypakkaya'nın dile getirdiği eleştiriler, sıradan bir örgüt içi mücadeleden öte, ülke topraklarında Maoist çizgi ve partinin doğuşunun habercisiydi" diye belirtilmekte ve "İç mücadele, DABK'nin 7-8 Şubat '72 tarihli toplantı sonuçlarını içeren belgenin yayınlanmasıyla uç noktaya ulaştı. Örgüt yönetimi, ileride Türkiye Devriminin Manifestosu haline gelecek olan DABK Şubat Kararları üzerinde düşünme yerine, alelacele bu belgeyi toplama ve bir karşı genelge yayınlama yolunu seçti" denmektedir.

Kaypakkaya'nın eleştirileri.

-Kemalizm'in Sınıf Karakterine Yaklaşım,

-Faşizm Tahlihi,

-Parlamento, İttifaklar Sorunu,

-Kürt Ulusal Sorununa Bakış,

-Örgütlenme yöntemi,

-Mücadele Stratejisi,

-Ve benzeri konular..." temel başlıklar halinde hatırlandıktan sonra, Perinçek'in eleştirisi ve suçlamalarına yanıt bölümüne geçilmektedir.

"TEORİNİN KAYNAĞI" ve "ÖNDERLİĞİN ROLÜ"

TKP(ML)'yi "her üç-beş yılda bir" önderliklerini tirpanlamakla suçlayan Perinçek'ten samimiyet beklenmediği belirtilerek şu açıklamalarla yer verilmiştir:

"Bugüne dek hiçbir TKP(ML) yönetici organı sizin iddia ettiğiniz nedenlerden ötürü çatinin dışında kalmadı. Eğer bazıları 'tirpan'lanmışsa bunun nedeni; '72 programımızı hayata geçiremedikleri için değil, tam tersine '72 programımızın emrettiklerini uygulamaya cüretinde bulunamadıkları içindir. İşte bunun içindir, sizin tirpanlama diye izah ettiğiniz safları terketmeler."

"Ayrıca BPKD'nin ürünü olan bir partinin, gerekli ve zorunlu anlarda yöneticilerini dahi alaşağı edebilmesi

kadar doğal ne olabilir? Hafızanızı zorlayın bay Perinçek; KP'lerin dışında gerekli ve zorunlu anlarda önderliğini alaşağı etme cüretini gösterebilen bir başka parti ya da hareket gösterebilir misiniz? Ama biz size gösterebiliriz. Örneğin: Mao'nun Zunyi toplantısında yaptığı tam da buydu. Keza BPKD'nin de hedefleri arasındaydı burjuva karargahlar..."

"Önderliklerini babadan kalma sultanlık gibi, tanrının tebaya lütu şeklinde kakalayan önderciler ortada cirit atarken, TKP(ML)'nin bu MLM geleneği gıptayla karşılanmalıdır. Bu gelenek, gelecek devrimimizin sürekliliğinin teminatıdır; örnek alınması gerekir... Zira bu geleneğe acilen ihtiyaç duyan -İP'de dahil-, o kadar çok örgüt var ki..."

Deneyim ve birikimin "tırpanlanan" yöneticilerle birlikte heba olduğuna inanan Perinçek'e şunlar denmektedir: "Çağrı'da belirtildiği gibi birikim ve deneyim yöneticilerle birlikte gidecek olsaydı, partilerin yaşını yöneticilerin yönetimde kalma süresine bakarak saptamak gerekirdi. Böylece yönetimi değişen parti bebeklik çağına döner yeniden büyümeye çalışırdı. Örneğin sayın Perinçek partisinin başından ayrılacak olsa PDA geleneğinin yaşı sıfırlanmış olacak!"

"Önderliğin rolünü yadsıma diye bir derdimiz yok! Aksine böyle bir kununun devrim için gerekli ve zorunlu olduğuna inanıyoruz. Ne ki burdan yola çıkarak, önderliği kişiselleştirmiyoruz. (...) Asıl olan çizgi ve çizginin Maoist tarzda geliştirilmesidir. Çünkü devrimi yapan insanlar, yönlendirdikleri çizgi doğrultusunda bunu gerçekleştirirler... Siyasi arenaya bir bakın bay Perinçek; çizgi ve ideoloji diye kendi dudakları arasında çıkan incileri yutturmaya çalışan önderciler görürsünüz. Maoist bir partide böyle şeylere yer ve tahammül olamaz..."

"Kunucu önderimizi, kurucu önderimizle birlikte üç genel sekreterimizi ve onlarca MK üyemizi sıcak savaş alanında şehitler kervanına kattığımız halde bizi yıkılmaz kılan işte bu anlayıştır."

"Perinçek'in partiside dahil bir çok partinin kaderi önderlerinin yaşamına bağlıdır; bu önderlerin başına kazara birşey gelirse, partilerin yerlerinde yeller esecektir. Bu yüzden biz, devrimin ve halkın kaderini kendi varlığına bağlayan ve hasmetlerinden sual olunmayan fiyakalı yöneticilere 'öndercik' diyoruz, zira bunlar sahtedir, halkın önderi değil, kendi egolannın tutsaklarıdır..."

"... MLM'nin özü, pratikle haşır neşir olmak, teoriyi oradan bulup çıkarmaktır. Teoriyi, gerçekten ya da pratikten koparan hiç bir anlayış Maoizmle bağdaşmaz. Hiç abartmaksızın denebilir ki Maoistler, teori-pratik ilişkisinin maestrolarıdır. Onların üstünlüğü, bu konudaki zengin donanım ve yetkinliklerinden ileri gelmektedir."

"TKP(ML), Kaypakkaya'nın olgulardan bulup çıkardığı teoriyi programlaştırarak oluşturdu. (Kaypakkaya'nın konuya ilişkin zenginliğini bilmeyen yok; kasıldığı işçi mitinglerinden tutun da, çalıştığı bölgelerin kapsamlı tahlilleri ortada...) Bu gerçeği ar damarı çatlamayanlar dışında hiç kimse tümden inkar edemedi."

TKP(ML) açıklamasında, günümüz İP'nin daha iyi anlaşılması için selefleri olan PDA ve TIKP pratiği ele alınarak şunlar belirtilmektedir:

"'70'li yılların başlarında sosyo-ekonomik yapı konusunda PDA ve ardılı hareketlerle aynı şeyleri söylüydük. Ancak iş, üzerinde anlaşılıyor görüldüğümüz sosyo-ekonomik yapının gereklerini yerine getirmeye gelince çatallaşmıştı. Kaypakkaya silahlı mücadelenin zorunlu olduğunu, Halk Savaşının ertelenemez olduğunu ve dolayısıyla da Gerilla Savaşının başlatılması gerektiğini, dilinde tük binlerce kadar içinde yer aldığı harekete anlatmaya çalıştı. PDA yöneticileriyse yaşamın dayattığı gerçeklerden kaçmak için bin dereden su getirmeye koşmaktaydılar! Samimi olmak gerekir; ya Kaypakkaya'nın sosyo-ekonomik yapı hakkındaki düşünceleri, dolayısıyla da önerdiği örgütlenme ve mücadele yöntemleri yanlış,

ya da siz 'yarı-sömürge, yarı-feodal' saptamasında samimi değildiniz. Eğer samimi idiyseyiz, pratikten gelen sese kulak vermeyip neden boğmaya çalıştınız? Söyler misiniz; yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde Kaypakkaya'nın önerdikleri dışında esaslı biçimde geçerli olan başka yöntemler mi keşfettiniz? Başkan Mao'nun Halk Savaşı teorisinin evrenselliğine hiçbir zaman inanmadığınız, O'nun teorilerini eklektik tarzda ele aldığınız içindir ki, 'altı kaval üstü Şişhane' teorileri icat ettiniz. Teoriniz ne olursa olsun, Kaypakkaya'nın Türkiye için önerdiği yöntemlere karşı çıkmanın iki yolu vardır:

Birincisi; sosyo-ekonomik yapıyı 'değiştirmek'.

İkincisi ise; yarı-sömürge, yarı-feodal saptamasında samimi olmamaktır.

PDA geleneği önce ikinci yolu seçmişti, şimdi ise birinci yolu deniyor!"

"Gerçekleri Kemalizm hayranlığına feda edenler, '80 öncesi yaşadıkları ve yaşattıkları hilkat garibesi pratiği, kıyırık bir 'TIKP Muhasebesi' ile aklamaya çalıştılar... Geçmişini kaytarmacı bir tarzda ele alıp savuşturmanın, günümüze ve geleceğe ilişkin teorilerinde samimiyet aranmaz".

KEMALİZM HAYRANLIĞI ...

Kemalizm'in gerici, halk düşmanı yüzünü deşire eden Kaypakkaya ve TKP(ML)'yi tarih ve hayatın dışına düşürmekle itham eden Perinçek'e, Kemalizm'in niteliği bir kez daha çarpıcı satırlarla açıklamakta, özete şunlar denmektedir:

"...PDA geleneğinin yakından bilmesi gerekir ki, İşbirlikçi burjuvazi de, zorunlu kaldığı koşullarda işgale karşı savaşır. Bu durum komprador burjuvazinin niteliğiyle çelişir mi? Yüzeysel bakıldığında bir handicap gibi gözükebilir; ancak komprador burjuvazinin, fiili olarak işgal edilmemiş topraklar üzerinde yaşam olanağı bulabileceği gerçeği gözönüne getirildiğinde, durum tüm netliğiyle anlaşılır hale gelir... Bu konuda Çan Kay Şek örneği çarpıcıdır. Çan Kay Şek komprador burjuvazinin temsilcisi olmadığı ya da anti-emperyalist olduğu için mi Japon işgaline karşı savaştı? Tersine komprador konumunu yitirmemek, efendileri adına Çin halkına efendilik taslamak için işgal istemedi. (Ayrıca Çan'ın Japon işgaline karşı çıkış nedenleri arasında Amerikancı olmasını da eklemek gerekir.) PDA geleneğinin takipçilerine soruyoruz: Komprador konumunu sürdürmek için verilen mücadelenin adı anti-emperyalistlik midir?"

Yine çok yakın tarihten bir örnek: Saddam örneği!

Kuveyt'e girinceye kadar emperyalistlerin hatırı beslemelerinden olan Saddam, nasıl oldu da bir çırpıda anti-emperyalist oldu? Bu nasıl anti-emperyalistlik ki, Körfez olaylarında başsuz çıkınca yağmur gibi tavizler yağdırdı emperyalist haydutlara?

Kemalistlere ve Saddam'a anti-emperyalist payesi biçenlerin Çan Kay Şek'e haksızlık yapmaması gerekir! Zira Çan, en az M. Kemal ve Saddam kadar, hatta onlardan çok daha uzun süre emperyalist işgale karşı savaşıyordu.

Kemalistleri Çan Kay Şek gürubundan ayıran tek bir özellik gösterebilir misiniz?"

M. Kemal'in savaş yıllarındaki ilişkilerinin ele alındığı bölümde şunlar belirtilmektedir:

"Moskova anlaşması ile Bolşeviklerden geniş destek ve muafiyetler elde eden Kemalistler, bu anlaşmadan birkaç gün önce çerçevesi imzalanan Ankara anlaşması ile Fransa'ya geniş imtiyazlar sunmuşlardı. Tüm bunlar bir yana M. Kemal'in Aralık 1919'da, henüz Sivas'ta iken Fransa temsilcisi Georges Picot ile yaptığı görüşme, O'nun anti-emperyalist olup-olmadığı sorununa kesin noktayı koyuyor. Bu görüşmede kendilerinin tanınmaları ve özellikle de Kilis Bölgesi'nin geri verilmesi karşılığında Fransa'nın ekonomik mandasını tanımaya hazır olduklarını açıklayan M. Kemal, Kilis Bölgesi'nin kendilerine geri verilmesi halinde, bu bölgenin geniş yetkilerle Fransa

Konsolosluğu'nun denetiminde kalmasına razı olacaklarını da teklif eder. Ancak bu öneri, Fransa'nın yaşamaması dolayısıyla yaşam olanığı bulamadı. Henüz için başında emperyalistlere en cüretkar teklifleri yapmaktan sakınmayan bir hareketi anti-emperyalist olarak değerlendirmek için ya akıldan muaf olmak, ya da burjuvazinin su katılmamış dostu olmak gerekir. IP liderlerinin aklından kuşkumuz yok, ancak ikinci şikkin doğruluğundan da kuşkumuz yok..."

TKP(ML) açıklamasında, Perinçek'in Komintern kararlarına dayanarak Kemalizm'in ilericiğini 'kanıtlamaya' çalışması konusunda şunlar yer almaktadır:

"...Komintern kararlarının arkasına sığınarak kimse Kemalizm'i aklamaz. Komintern'in kararları, Kemalizm konusunda kraldan çok kralcı olan TKP yaklaşımın kopyasıdır. Kemalizm zehirini onlarca yıl Türkiye soluna taşıyan gerici TKP'nin affedilecek yanı olmadığı gibi, Komintern'in Kemalizm konusundaki gerici kararları da affedilemez. Bu kararları referans olarak göstermek, Kemalizm hayranlığından Kemalizm dalkavukluğuna geçişe işaretler..."

Komintern kararlarına kadar gitmekten üşenmeyen IP lideri, nedense Koçgiri, Mustafa Suphi, Şeyh Said, Ararat, Dersim olaylarına gelme zahmetine katlanamıyor."

"Aın ağzını açalım diye meydan okumaya kalkınlar, aın ağzına bakmaya tahammül bile edemiyorlar. Çevrenize şöyle bir bakın bay Perinçek, sol içinde, sizden başka Kemalizm hayranlığını sürdürme basinsizliğini gösteren, böyle bir utancı kendisine layık gören kaldı mı?"

DEVİRİMİN TEMEL GÜCÜ VE SİLAHLI MÜCADELEYE YAKLAŞIM TARZI...

"DEVİRİM SORUNLARINI TARTIŞABİLMEMİZ İÇİN DEVİRİM DİYE BİR DİRDİMİZİN OLMASI GEREKİR"

Kaypakkaya'nın Maoizm'den yararlanması "Çin Kopyacılığı" ile suçlayan Perinçek'e şu yanıt verilmektedir:

"Kaypakkaya'nın Mao'dan yararlanması kaçınılmazdır, zira ML'nin en gelişmiş halini bugün olduğu gibi o dönemde de Başkan Mao Zedung'un katkıları temsil etmekteydi. Kemalizmi kurtarmak için Komintern kararlarını dahi imdada çağıran Perinçek, Maoizm'den yararlanmaya, O'nu rehber almaya zerre kadar tahammül gösteremiyor"

"Türkiye devriminin belkemiği, insan gücü kaynağı ülkenin kırlarında bulunmaktadır. Bu kaynağı değerlendirmeden, devrimi İstanbul'da gerçekleştireceklerini iddia edenler, egemenlerin 'gelişmiş Türkiye' masalına inanlar olabilir ancak. Türkiye'yi İstanbul'dan ibaret sanarların köylü dinamizmini küçümsemeleri doğaldır. Son 25 yılın devrimci mücadelesine bir bakın; devrim, düzen değişikliği için ayağa kalkın ve bu uğurda canlarınızı verenlerin ezici çoğunluğu köylük alanlardan gelmektedir. Kürt köylü dinamizmini, ulusal taleplerle harekete geçtiği için reddetmek aczin komedisidir. Bu mantık, işçi hareketlerini dünden reddetmek zorundadır; çünkü örnek verilen işçi hareketlerinin tamamı, çok sıradan ekonomik taleplerle ortaya çıkmaktadır."

İşçi hareketlerinin meydana gelmesi, devrimin temel gücünü belirtmez. İşçi hareketleri Çin'de çok daha güçlü bir şekilde ve iktidar hedefiyle ortaya çıkmasına rağmen, Mao kırları gösterdi. Şanghay ve Nanking'de yüzbinlerce işçi ayaklandı ve bunların onbinlercesi katledildi. Perinçek mantığıyla düşünülecek olsaydı, Çin'de kırlara çekilip savaşmak olaraksız olurdu; zira şehirlerde görkemli işçi hareketleri yaşanmaktaydı..."

Türkiye'de Demokratik Devrim diye bir sorunu olanlar, köylülüğün rolünü doğru tespit etmek zorundadırlar. Kaypakkaya'nın böyle bir sorunu vardı ve söz konusu zorunluluğu yerine getirdi. Türkiye gerçeğine yabancı olmak için, Türkiye dışında yaşamaya gerek yok. PDA geleneğinin Hacı Yatmaz yeteneğine sahip olmak yeterlidir"

"Değil Türkiye devriminde, dünyanın neresinde olursa olsun devrim, bir şiddet hareketi, silahlı bir ayaklanmadır. Bunu reddetmek sadece devrimi değil, ama yaşamın, diyalektiğin en temel gerçeklerini reddetmekle eş anlamlıdır."

Silahlı mücadeleyi reddeden PDA geleneğinin, devrimin kırların şehirleri kuşatmasıyla mı gelişeceği, yoksa şehirlerde mi patlayacağı üzerine fikir yürütmesi abeste iştigaldir. Silahlı mücadeleye düşmanlığı, dağa ve gerillaya düşmanlığı üç noktaya varıran Perinçek, adeta 'dağdan in!' çağrısını yapmaktadır. Egemenleri sıkıştıran, tehdit eden, onların sonlarını hazırlayan gerilla hareketi nedense Perinçek'i fazlasıyla üzüyor!

Bir devrim hareketini 'dağda dolaşan bir grup insan' diye nitelemek, egemenlerin 'bir avuç baldırı çıplak' benzetmesine denk düşüyor.

TKP(ML)'yi, 'birçok devrimcinin çabasını dağa taşayacak'la itham etmek ise, egemenlerin 'çocukları kandırıyorlar' sahtekarlığıyla eş anlamlıdır."

"...Egemenlerin tüm ülke genelinde tam bir vahşet ve soysuzluk uygulaması sürdürdükleri günümüzde, dört başı mağmur gerici zorun dört nala koştuğunda koşullarda, silahlı mücadelenin zamanı tartışılmaz. Devrimci zor ve şiddeti bu koşullarda tanımayanlar, hiç bir zaman tanımayacaklardır. Devrimci şiddetin reddi, mevcut faşist yapının korunmasına, faşizmin şiddetine icazet çıkarmaktır. Ve bu durum, devrimi en kaba yöntemlerle ipe çekmektir."

Türkiye'de yaşıyoruz günün her anı yaşanan en sıradan gerçekleri dahi tartışma konusu yapmanın utanılası yanları vardır ve bu yanlar PDA geleneğinin adeta ailemet-i tarikası haline gelmiştir"

"Egemenlerle demokrasicilik oynayan IP, komünistlerle de silahlı mücadelenin zamanını tartışmaya kalkıyor. Biraz samimiyet ve ciddiyet baylar!"

"Yaşam, bugün her zamankinden daha fazla gösteriyor ki, şehirleri, kırlarda tutuşturulan ateş saracaldır, çünkü mücadele oralarda kök tutmuş ve hızla gelişmektedir. Devrimi isteyenlere düşen yegane görev bu ateşi harlamaktır..."

"DARBELERE ENDEKSLENMİŞ FAŞİZM ANLAYIŞI..."

"Kemalizm'i demokrat gömenin doğrudan sonuçlarından biri de, Türkiye'de faşizmin sürekli olmadığı, dolayısıyla IP gibi legal faaliyetlerin önünde önemli bir engel bulunmadığı inancıdır. Faşizmi sadece askeri darbelerde aramak, darbe dışı dönemleri demokratik ortamlar olarak görme ve TC'yi demokratik bir kurum olarak göstermek aymazlığına yol açmaktadır..."

"...Askerin her dönem için belirleyici olduğu inkar edilemez. Buna rağmen orduyu, darbe dışı dönemlerde iktidara etkisi olmayan bir kurum gibi göstermek. Demirel'leşmekle mümkündür ancak..."

"Faşizmi sadece ya askeri darbelerde ya da sivil faşist çetelerde aramanın ağır sonuçlarından biri de düzen içindeki diğer gerici çevrelerle ortaklık arama tehlikesidir. İşçi Partisi'nin, Türkiye'nin dahi faşistlikle suçlayabildiği Ecevit ve benzerleriyle ortaklık arayışı, bu tehlikenin somutlanmış halidir. Kürt Ulusal Hareketi'yle ortaklık arayışından, faşist Ecevit'le ortaklık arayışına, burdan da Komünist Partisi ile "birlik" arayışına (!)... Bu arayış serüveni size de ilginç gelmiyor mu bay Perinçek!?"

"...12 Eylül öncesi ile sonrası arasında devletin ve Kemalizm'in faşist karakteri açısından, nitelik bakımından hiçbir fark yoktur. Eğer ölçü, devletin halka ve devrimcilere uyguladığı, demokratik olan her şeye saldırısı ise, bugünkü zulüm ve saldırganlık tüm geçmiş dönemlerden daha yaygın ve daha yoğunudur. Faşizm bugün daha da azgın bir biçimde saldırmaktadır. Eğer ölçü parlamentonun varlığına izin verilip/verilmemesi ise, bugün parlamento vardır ve 'faşizm yoktur, ama tirmanıyor' demek gerekir; tıpkı Perinçek'in yaptığı gibi. Ve nedense faşizm, askerî açık bir darbe yapılmıyca kadar hep 'tirmanıyor'; nedense askerler geldiklerini haber vermeyinceye kadar faşizm'de bir türlü gelmiyor! Darbelere endekslenmiş bir faşizm anlayışı... Tam bir komedi!"

Bu konuda Kaypakkaya'yı döne döne okumak ve ondan öğrenmek gerekir..."

"DEVİRİM KAYIPLARIMIZIN OMUZLARI ÜZERİNDE YÜKSELECEKTİR!"

"Devrim mücadelesini silahlı yoldan veren komünist bir hareketin, hiç istememesine rağmen kayıplar vermesi şaşırtıcı değildir. Kayıp verilmeden başarıya ulaşmış hiçbir devrim gösterilemez. TKP(ML) , devrimin ne istediğini çok iyi bilmektedir. Savaş alanlarında önderlerini dahi kaybeden bir partiye, bu konuda nasihatlerde bulunmak ölçüyü fazlasıyla kaçırmaktır. İktidara oynama sorununuz yoksa devrim sorununuz da yoktur, devrim sorununuz yoksa, kayıp da vermezsiniz. Ama iktidarı başka sınıfların elinden çöküp almak için dişe-diş, göze-göz bir mücadele içinde olanlar, doğaldır ki kayıp da vereceklerdir. Komünist Hareketlerin tümünün ortak özelliklerinden biri de budur. İmparatoru atından ancak, bin kılıç darbesiyle paramparça olmaktan korkmayanlar alaşağı edebilir"

"Ülkesi ve halkı için mücadele içinde düşenleri anmayı, 'şehit edebiyatı', 'feodal kahramanlık kültürü' diye tanımlamak, en başta insana ve insani değerlere düşmanlık ve saldırganlıktır. Bu yaklaşım, Kaypakkaya'nın varacağına belirttiği düzeye indiginizi gösteriyor. Sıradan bir yöneticinin ölen bir büyükannesini dahi gazetesinde yayınladığınız ilanlar yoluyla anmayı doğal karşılayıyorsunuz ama, halkın kurtuluşu, bağımsızlığı için kendini feda edenleri anmayı 'şehit edebiyatı' olarak görüyorsunuz. Halk için şehit düşenleri anmayan, onlara sahip çıkmayanlardan halka saygı duymaları beklenemez. Halka saygı duymayanlar eninde sonunda lağvedileceklerdir..."

"KAYPAKKAYA GENÇ BİR KOMÜNİST ÖNDERDİ"

"Kurucu önderimiz ve Başkomutanımız İbrahim

Kaypakkaya partimizin temel teorik programlarını belirleyen henüz çok gençti. Fakat biz komünistler sorunu genç ya da yaşlı olma kriteri ile ele almamaktayız. Esas mesele, sorunun doğru konulup/konulmadığıdır. 22 yaşındaki Lenin'in eserlerine rastlıyoruz. Yine 22 yaşındaki Mao'nun Çin Devrimine müthiş katkılarına tanık oluyoruz. Çok genç yaşlarında Marks ve Engels'in muazzam saptamalarında bulduklarını biliyoruz. Keza Stalin için aynı şeyler geçerlidir. İlerleyen yaşlarında ise bu doğrular, daha başka doğrularla pekiştiriliyor. Ama Kautski, Troçki, Deng Siao-Ping ve benzerleri ilerleyen yaşlarında bile, kart bir eşeği andırmaktan kurtulamadılar. Demek ki, doğru ile yanlışın esas kriteri genç ya da yaşlı olmak değildir."

"PERİNÇEK'İN ÇELİŞKİLER YUMAĞI"

"Yazıtı boyunca TKP(ML)'rin tüm ideolojik yaklaşımlarını reddeden, onu bilimsel sosyalizmin tarihsel birikimini reddetmekle, anlamamakta suçlayan, büyük devrim ustalarını emek almamakta itham eden, teori ve programın siyaset alanını işgal ettiğine inan Perinçek, açmak istediği bu tartışmanın hedefini 'büyük birleşme' olarak tanımlıyor. Oysa satırlar boyunca ne kadar da gerçekçi olduklarını okumuştuk!"

Peki, aşağıdaki sözlerle ne demeli?

"TKP(ML), başından beri Mao'nun katollarıyla zenginleşmiş bilimsel sosyalizmi kabul ediyor... Bilimsel sosyalizmi (...) bu gelişmişliğiyle kabul etmek çok önemlidir"

Hani TKP(ML) "bilimsel sosyalizmin tarihsel birikimini reddetmişti" ti.

Anlaşılan Perinçek'in yazdıklarını gözden geçirme diye bir alışkanlığı yok. Felaket bir unutkanlık örneği! Bizim bunlardan hangisine inanmamız önerirsiniz? Birinciye inanırsak ikincisi, ikinciyeye inanırsak birincisi danılacak! İkisinin birden gönlünü hoş tutmak da mümkün gözüküyor!

"TKP(ML) kadroları emekçi halkın saflarından geliyor. Bu karakter sağlam bir sınıf tavı için önemli bir dayanaktır."

TKP(ML)'nin temiz bir karakteri vardır. Yabancı devletlerle işbirliği yapmaz, halka sadıktır. Kirli işlere hulaşmaz

Emekçi halkın saflarından gelen kadroların oluşturduğu TKP(ML)'nin temiz bir karakteri vardır, ama bu karakteri meydana getiren, sahip olunan ideolojik hatırı. Tüm örgütler birer okuldur; ama iyi ama kötü. Kadrolar, bu okullardan aldıkları eğitimlerle yetişirler, edindikleri ideolojik karakteri bir üst seviyede yine partiye ve halka ulaştırırlar. Kısacası karakteri, sahip olunan ideoloji belirler. Kuru laflarla karakter belirlenemez; en azından etkisi altında bulunulan ideolojiden bağımsız olarak karakter oluşmaz, bu yüzden Perinçek'i n yukarıdaki sözlerini gayri samimi buluyoruz."

"BÜYÜK BİRLEŞME"(!) VEYA GÖLE MAYA ÇALMA ÖNERİSİ VE MLM'LERİN BİRLİK ANLAYIŞI"

"TKP(ML) sahip olduğu Maoizm ve Kaypakkaya düşüncesi silahı ile sadece Türkiye Devrimini yapacak değil, aynı zamanda dünyadaki büyük değişimi başlatacak olan açılımın da anahtarıdır. İlk kez BPKD'de yaşanan 'yolumu şaşırın ve devrimi geri çekme hevesine kapılan önderler'i alaşağı etme olayını içselleştiren ve gelenekselleştiren; kitlesel, her türden Anti-MLM sapmaya karşı ayaklanma cüretine sahip olan yegane partidir. Bu parti, geçmişte yaşanan tüm devrimlerin uğradığı 'acr' kaderi tersine çevirecek bir okuldur. Zira bu partinin 'temeline öyle bir taş konmuş ki, üzerine' kimse çamur koyamıyor!"

Yukarıda kısaca değinmeye çalıştığımız bir çok ayrılık noktalarımızın yansıması, önderimiz Kaypakkaya'nın Şafak revizyonistlerine getirdiği MLM eleştirileri de gözönüne getirecek olursak, sonuçta görülecektir ki; TKP(ML) ile IP'nin hiçbir ortak yanı bulunmuyor. Bu iki örgüt arasında asgari ve azami program bazında zerre kadar bile olsa gerçek anlamda ideolojik, siyasal, örgütsel bir benzerlik yok. Tamamen iki ayrı sınıfın iki ayrı partileridirler. Birisi, yani TKP(ML), işçi sınıfının partisi, diğeri ise, ulusal burjuvazinin devrim ile karşı-devrim arasında gidip-gelen reformist/parlamentarist bir partisidir. Bu anlamda da iki ayrı sınıfa tekabül eden, iki ayrı ideolojiyi bir çatı altında birleştirmeyi akıldan geçirmek bile proletaryaya ihanet olacağı düşüncesindedir."

Biz komünistlerin birliğinden yanayız. Oyle ne idüğü belirsiz birliklerin Türkiye Devrimine hiçbir şey vermeyeceğini biliyoruz.

Ayrıca biz TKP(ML) Siyasal Bürosu olarak, Perinçek'in çağrısına yanıt vermekle birlik için bir diyalog ortamını açma çabasında değiliz. Tam tersine, birlik konusunda IP ile hiç bir biçimde görüşme, tartışma, görüş alış-verişinde bulunmama kararındayız.

Bay Perinçek unutmayınız ki; TKP(ML) bir çay partisi değil! TKP(ML), Programı ve Tüzüğüyle son derece ciddi bir Komünist Partisidir!!!"

29 Kasım 1994 tarihinde Kadıköy'deki evinin önünde gözaltına alınan ve kaybedilmek istenen fakat Devrimci, Sosyalist, Yurtsever kurum-kuruluş ve kişilerin birlikte mücadelesi sonucunda 20 gün sonra serbest bırakılan Ayhan UZALA ile yaptığımız röportajı siz okurlarımıza sunuyoruz.

Partizan Sesi: Gerek Yurt içinde gerek Yurt Dışında günlük medyada gözaltında kaybedilmek işlenilişiniz ve serbest bırakılıştınız hayli yazıldı, çizildi ve tartışıldı. Kısacası sizinle ilgili basında çok şey yazıldı. Zaman tüneline girip biraz geçmişinizden söz eder misiniz?

Ayhan Uzala: Evet, gerek Türkiye'de, gerekse de Yurt Dışında ve özellikle de Batı Avrupa'da, medyada, benim ve yaşadıklarımın ilgili bir çok yazı yazıldı, televizyon ve radyo programları yapıldı ve bu tür talepler halon de devam ediyor. Örneğin; dünya çapında tanınmış RTL ve benzeri gibi televizyon kurumları biyografimi de içeren ölçekli program önerilerinde bulundular.

Ancak, bir sosyalist gazete ile röportaj yapmanın hazı bir başka güzel oluyor. Bu nedenle sosyalist gazete ve dergilere daha bir değer biçmek gerekir.

Sorunuza gelince; aslında kendimden söz etmeyi hiç sevmem. Hele bu övgülü olursa müthiş rahatsız olurum. Fakat bu röportaj, asla abartılı ve bir narsist edasıyla olmayacak.

'ZULADAKİ BIÇAK YERİNİ, KİTABA BIRAKIYOR'

Demokrat bir yapıya sahip, orta halli bir ailenin ikinci çocuğu olarak dünyaya geldim. Türkiye gibi az gelişmiş, yarı-feodal ülkelerin çocuklarının ortak yazgıları gibi, çamurlar içinde, bol kavga-dövüşü bir çocukluk döneminden sonra nihayet gençlik yıllarına büyük bir dinamizm ile ilk adımlarını attım. Diyarbakır'ın o meşhur biçim delikanlı-feodal kültürünün çocuğuydum.

Çocukluğumdan beri, yoksula yardım etmeyi, kimsesizi, mağdur durumda olanı koruma-kollama-yardım etme alışkanlığımı kaybetmedim. Bana ait olan ne varsa bu kesimden gelen arkadaşlarımla paylaşırdım. Hem de terazinin kelesi her zaman onlardan yana daha ağır basardı.

'70'li yılların ilk yarısıydı. Deniz'leri, İbrahim'leri, Mahir'leri duyurdık. Nasıl iftar edildiklerini, nasıl işkenceye kahrancasına direndiklerini, çatışmalarda nasıl abideleştiklerini büyük bir sempati ile okur, duyar, dinlerdik. '70'li yılların ikinci yarısının başlarında delikanlı-feodal hümanist gençlik kültürü muazzam bir şekilde İbrahim'lerin, Deniz'lerin,

Ancak bin kılıç darbesinden korkmayan, İmparatoru atından alaşağı edebilir

Mahir'lerin zifiri karanlığı parçalayan, aydınlatıcı kültürleriyle, düşünceleriyle çatışmaya başladı. Artık, zulusunda bıçak taşıyan Diyarbakır'ın o biçim delikanlıları birer İbrahim, Deniz, Mahir olma özlemi ile yanıyorlardı. Ve bütün hayallerini böyle güzel düşüncelerle süslemeye başladılar. Zuladaki bıçak yerini, kitaba bırakıyorlardı.

Esas olarak lise yıllarında kendini buluş gerçekleşiyor. Dönemin siyasal olayları nedeniyle; Batman, Siverek ve son olarak da Diyarbakır'da geçen lise dönemi. Daha sonra Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi ama yine bilinen nedenlerden dolayı okuyamama... Sıkıyönetim... Derken 1979 yılı sonbaharında ilk kez polis karakolunda, daha sonra da sıkıyönetimde geçen 15 günlük gözaltı süresi... Tutuksuz yargılanmak üzere tahliye... Tahliyeden yaklaşık üç ay sonra, yani 26 Ocak 1980'de, TKP/ML'ye yönelik bir operasyonda ben de alındım. Sıkıyönetim dönemi ve gözaltı süresi 15 gün. Oysa ben 8 gün fazla, yani tam 23 gün gözaltında tutuluyorum. O dönem işkence merkezi olarak, Kürdoğlu İnzibat Karakolu seçilmişti. Çok yoğun işkencelerden geçirdim. 23 günün sonunda sıkıyönetim mahkemesince tutuklandım. Sağlık durumum iyi değildi. Bacaklarım ve ayaklarım davul gibiydi. Hiçbir askerî hastaneye yatırılmadım.

Askerî hastanede siyasal tutukluların tutulduğu koğuşa yerine, psikolojik sorunları olan askerlerle aynı koğuşa ellerim ranzaya zincirlenerek konuldum. Burada sağlık sorunum tali duruma düştü. Psikolojik sorunları olan, yani delinmiş askerlerin saldırılarına karşı kendimi koruma daha ön plana geçti. İsrarlarını ve ailemin baskılan sonucu bir dönem sonra askerî cezaevine götürüldüm. Tedavime burada devam ettim. İstikham, 1 Nolu, 2 Nolu ve son olarak 5 nolu cezaevinde 12 Eylül darbesini karşıladık.

VİETNAM'DA SAYGON ZİNDANLARI NEYSE, DIYARBAKIR 5 NOLU ZİNDANI DA ODUR!

P.S: İnsan belleğinden hiç silinmez Diyarbakır Askerî Cezaevi, çok kötü ünlüyle bir döneme damgasını vurdu. Ne dersiniz?

A.U: Evet, Diyarbakır 5 Nolu Askerî Cezaevi köleliğim, işyanım içine yaşadığım ender zindanlardan biridir. Vietnam'da Saygon zindanları neyse, Diyarbakır 5 Nolu zindanı da odur.

Diyarbakır zindanları gerçek anlamda tarihsel bir döneme damgasını vurdu. Tarih, bu zindanda köleliğim en gelişkinine, en seditine tamik oldu. Ve yine tarih bu zindanda, direnişin en şanlısına, en yüreklişine, en kahredicisine de tanıklık etti.

P.S: Bir de Esat Oktay Yıldırım' ı vardı.

A.U: Mevlut Akkoyunlu ile başlayan işkence süresi Esat Oktay Yıldırım'la en uç boyutuna vardı. Esat Oktay Yıldırım, iyi eğitilmiş, işkenceci bir kontingenllaydı, iyisi iyi biliyordu. Pervasız bir işkence rüzganı estirdi; Günlerce, aylarca, yıllarca gece demeden, gündüz demeden devam etti bu işkenceci. Bu dönemde ölümler, açlık grevleri, ölüm oruçları, fiziki olarak yoğun tahribatlar yaşandı.

'DİRENENLER ASLA YENİLMEYİLE'

Ama hergeye karşı Diyarbakır zindanları, ölümüne direnmeyi, özgürlüğün direnişten geçtiğini, inançların esir alınamayacağı bir kez daha faşizmin o tiksinc beynine kazdı.

Kısacası, onlarca devrimci şehit düştü, yüz-

lercesi sakat kaldı, ama direnenler asla yenilmediler. Yenilen, devrimci kanı içmeye doymayan vampirler sürüsü oldu.

P.S: Cezaevi yaşamından sonra vücudunuzda fiziksel tahribatlar oluştu mu?

A.U: Tahliye olduktan sonra, henüz cezaevinin dışına çıkmadan Esat Oktay Yıldırım tarafından siyasi suçlardan gelen polislerle teslim edildim.

26 Ocak '80 tarihinde 23 günlük sıkıyönetimdeki sorguda polisin hiçbir iddiasını kabul etmemişim. Ayrıca, polisin ispatı ve o dönem bazı arkadaşların da iddia ettikleri TKP(ML) üyeliğini reddetmişim. Hakkımda yöneticilikten dava açılmış ve tahliye olmuşum. Ama bunu sindiremeyenler şunların bir kez daha denemek istiyorlardı ve öyle de yaptılar.

'İĞNE İLE KUYU KAZILIYOR'

'81 sonlarında başlayan 60 günlük bir gözaltı sürecinden sonra, yine her zamanki gibi yenilen onlar oldu. Çıkarıldığım sıkıyönetim savcılığında tahliye oldum.

Elbette '80 başlarında 23 günlük işkenceli sorgu, 12 Eylül '80'de başlayan ve aralıksız olarak tahliye tarihini olan Kasım '81'e kadar cezaevindeki en Allahsız ve sınırsız işkenceli tutukluluk dönemi ve hemen akabinde yeni bir 60 günlük gözaltı... Tabii ki bütün bu ağır koşullar, inançlarımızda hiç bir olumsuz iz bırakmazken, fiziki olarak ağır tahribatlara neden oldu. Bazı utak telek rahatsızlıklarını yanı sıra, kuşkusuz en önemlisi mide ülseri belasına çalmamıştı.

Bir süre ülserli mide ile yaşamaya çalıştım, ancak olmadı. Ağır koşullar buna müsaade etmedi. Ameliyata karar verdim ve ameliyat oldum. Ameliyattan yeni çıkmış ve henüz hastanedeiyken, 10 yıl ağır hapis cezası aldım ve hakkımda giyabi tutuklama kararı çıkarıldı. Ağır koşullarda yaşıyorduk. Herşey aslanın midesine imişti, çıkarmak için insanüstü bir çaba gerekiyordu. Ama herşey karşı inanç dindik ayaktaydı. Doğrudan sebat etme muazzamı. İğne ile kuyu kazılmaya çalışılıyordu.

Bütün bu ağır koşullarda yaşamı idame ettirmek için, mutlak surette inanca sebat etmek gerekirdi. Fakat bir dönem sonra midedeki ülser yeniden nüksetti. O şartlarda nükssetmesi düşünülemezdi. Örneğin; mide ameliyatı geçirmiş biri olarak iyi bir beslenmeye gereksinim varken, bırakınız iyi beslenmeyi; akşam geç saatlerde simitlerin ucuzlaşmasını bekleyip, bayat ama ucuz simitle karnımızı doyuruyorduk. Ülkemizin bize dayattığı şartlar buydu.

P.S: Yurtdışı yaşamınızdan bazı kesitler sunabiliyor musunuz?

A.U: Bir süre Yurtdışında kaldım. Ama hiçbir şekilde cazip gelmiyordu bana. Nostajı ön plandaydı. İnsanlar tüketmeyen (!) o muazzam sermayeleriyle müthiş (!) romantik yaşantılar içindeydiler. Nostajımın keşkin kahrmanlarının literatüründe "yapıyoruz, yapacağız" yoktu, hep "yaptık" vardı. Geçmiş zamanı taklitsizlerdi. Şimdiki zamanı, gelecek zamanı bulamazsınız. Zaman şünelinin karanlığında mezan belli olmayacak bir yaşama mahkum etmişlerdi kendilerini.

Böylesine bir yaşantıyı kabul etmek mümkün değildi. Çünkü bu, şairin deyimıyla "her gün aynı kitabı okumaya" benzerdi.

Elbette yukarıdaki saptarsam kendisini söyledi yenileyen, üretimde bulunan, bir şeylerin acısını yüreğinin derinliğinde hisseten çok değerli insanlarımızı yadsıdığım anlamına

gelmemelidir.

'ESAS MESELE: BİN KILIÇ DARBESİYLE PARAMPARÇA OLMAKTAN KORKMAMAKTIR'

P.S: Tekrar ülkeye dönüş, hayli zor bir soru. Nasıl karar verdiniz? Sizi bu karara iten sonuçlar nelerdi?

A.U: Hayır, aslında hiç de zor değil. Abartmaksızın denilebilir ki, tam tersini düşünmek gerekir.

Yukarıda saptadığım nedenler böyle bir karar almama yetiyordu. Yani, mezan belli olmayan, siliik bir yaşantı sonrası sıradan bir ölüm yerine, bin kılıç darbesiyle paramparça olmaktan korkmama cesaretini gösterebilmek tir esas mesele.

Zaten fazla birşey de istemiyordum. Sadece güzel ülkem ve ülkemde de yaşamayı... Ama görüyorsunuz ki, bazılarının ülkemde yaşamama tahammül edemiyorlar.

P.S: Döndüğünüzde nasıl bir ruh hali, nasıl bir atmosferle karşılaştınız?

A.U: Mutluydum. Doğuş, büyüdüğüm topraklara ayağımı basıyordum. Ülkemin mazlumlarıyla, onurlu insanlarıyla aynı havayı soluyordum. Hüzünlerine, sevinçlerine ortak oluyordum. Halkımın içinde onlarla birlikte olmak, zulme isyanlarında, denizce bir damla kadar bile olsa katkımın artması elbette mutlu ediyordu beni.

Beni ısıtmayan güneşime biraz daha yakınlaşmışım. Bu dönüşümün en güzel yanıydı.

Ama toplum beni şaşırtıyordu. Muazzam bir tüketim toplumu yaratılmıştı. Bütün yoksulluğa, zulme, somuriye rağmen, eğlence yerleri tika basa doluydu.

Bir yanda insanlar en pahalı giysilerle, arabalarla dolaşıyor, lüks içinde yaşıyorlardı. Her yeni yıla girişte, dayanıklı beyaz eşyaları, mobilyalarını, arabalarını yenileyen, yenilemek isteyenler şaşırtıyordu beni.

Öte yanda, pencerelerine cam bulamayıp da naylon çekenler, bir önceki günün bayat ekmeğini ucuz alabilmek için fırınlar önünde kuyruk oluşturmuş varoşların yoksulluğu beni derin etkiliyordu.

Sonuçta, her an doğurabilecek hamile bir bayarla karşılaştım. Doğum sancıları çeken bu bayana doğumu yaptırarak bir doktor gerekiyor... İşte bütün sorun burada kilitleniyordu. Çünkü doktor, doğumu yaptırarak doğanımda değildi henüz.

Kısacası; yönetenler yönetemiyor, yönetilenler ise eskisi gibi yönetilmek istemiyorlardı. Bunların sonucu olarak da; işçilerin, memurların, öğrencilerin ve emekçilerin kendiliğinden hareketleri ortalığı kaspı kavıyordu.

P.S: Ne yazık ki, demokrasi kavranızda sık sık mücadeleniz kesintiye uğradı... Ve tekrar yakalandınız. Bu yakalanmanız, son yakalanışınız gibi basında sansasyonel bir hale getirilmedi, isterseniz okuyucunun daha teferuatlı bir bilgiye sahip olabilmesi için bu yakalanışınızı biraz da sizden dinleyelim?... Ne dersiniz?..

A.U: Maaşesef. Bir kez daha 22 Nisan 1993 yılında, Bakırköy'de yakalandım. Üzerimde Gültekin Gölçek isimine düzenlenmiş bir nüfus cüzdanı ve pasaport vardı. Güzel bir Nisan gününün akşam saatleriydi. Bakırköy'ün daracak sokaklarından birinde, onlarca sivil polisin pususuna düğüm. Dinlendim. Slogan attım. Nüfus cüzdanımda yazılı olan iş-

BAKIRANLARDA GÜNDEM
Petros NIKOLAOU
Yazarımız Petros NIKOLAOU'nun köşe yazısı elimize ulaşmadığından dolayı yayınlamıyoruz. Okuyucularımızdan özür dileriz.

mimi haykırdım. Almanya'da işçi olduğumu, basına ve İHD'ne bildirmelerini istedin çevreye toplananlardan. On dakika kadar boğuştu. Yüzlerce kişi binkti olay mahaline. Oyle ki, "olay var" diye Bakırköy'de görev yapan resmi polisler bile olay yerine geldiler, "ne oluyor?" diye müdahale ettiler. Beni almak isteyenler, kendilerinin siyasi polis olduklarını söylediler, kimliklerini gösterdiler. Onca sivil polise bir de resmi polis saldırmış eklendi. Resmi polisler ellerindeki makineli tüfeklerle vurarak, sivil polisleri yardımcı oluyordular. Ortalık mahşer gününe dönmüştü. Ben halen direniyor. "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" diye slogan atıyordum, kimliğimi açıklıyordum. Kısa sürede yara-bere içinde kaldım ve yediğim darbeler sonucu baygınlık geçerek arabaya konuldum. Otomobil resmi polislerindi. Bir süre sonra sivil bir otomobile bindirmek üzere, araba değiştirmek istediler. Bu otomobil değiştirme tirsarını da değerlendiren slogan atıp, kimliğimi açıklamaya devam ettim...

"FİLİSTİN ASKISINDAYKEN KOLUM KIRILDI"

Bir süre sonra Gayrettepe'de, Terörle Mücadele Şubesi'ndeydim. Ve hemen 13 günü bili olmak üzere 15 günlük yoğun bir işkenceye tabi tutuldum.

İlk 13 gün; ters askı, düz askı, askıdayken elektrik verme, hayalana sokulması, falaka, meydan döyüğü, saç yolma, uykusuz bırakıp uyku komasına sokma, ayakta tutma gibi ağır fiziki ve bunları yanı sıra psikolojik işkencelelere uğradım.

Bu süre zarfında hiç bir şekilde hücreye konulmadım. Gayrettepe Terörle Mücadele Şubesi'nde özel bir yerde tutuldum. Sadece son iki gün hücreye konuldum.

Bu işkenceler sonucunda: Omurgamda L4 ve L5 disklerinde kayma oldu. Sol kolum ters askıdayken diskekte kırıldı. Saçlarım yolundu. Dudakların patladı. Diş dolgularım düştü. Sol gözüm kapanır duruma geldi. Kafamda kırık ve vücudun değişik yerlerinde muhtelif çaplarda yaralar ve ödemler oluştu. Adale ve boyundaki sinirlerde önemli tahribatlar meydana geldi. Cezaevi doktoru R. Levent Aydemir daktilo ile yazılmış tam bir buçuk sayfalık işkence bulgusu saptadı.

Daha sonra, yani tam üç ay sonra, 6 Temmuz '93'te Eyüp Adli Tıbbiği'nden 15 günlük iş görememezlik raporu aldım.

Aradan üç ay geçmesine karşın, 15 günlük rapor, eğer işkenceden 3-5 gün sonra oddi bir musyeneden geçniş olsaydım acaba kaç güne veya aya çıkardı varın siz düşünün...

P.S : Bu kadar yoğun bir işkenceden geçirdiniz ve tekrar özgürdünüz. Özgürlüğün bedeli sizce nasıl açıklanır?

A.U: Özgürlük, zorunluluğun birincinde olmaktadır.

Bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde özgürlüğün bedeli, mutlaka çok ağır uygulamalardan geçmektir.

Özgürlük, her şart altında mutlaka direnmekten geçer.

Özgürlüğün bedeli, ölümdür, zulümdür, işkencedir, sürgündür... Kısacası çok ağır, insaniyetli bir iradenin karşı koyabileceği yaptırımlara karşı koymaktır. Bir başka deyişle köleliği reddetmektir. Dünyaya sevgi ile bakmaktır.

P.S : Evet, son ve büyük bir yolculuğa çıkıyorsun. Serüven dolu bir yolculuğa. Tekrar takipteydin ve ağır bir takipte. Niye bu takipler? Niye bu kovalamacalar?

"BU SEFER SEN KAZANDIN, BİR DAHA KI SEFERE BİZ KAZANACAĞIZ."

A.U: '93'teki sorgunun son günüydü. Soru zamanı şafi bana; "bu sefer sen kazandın, bir daha ki sefere biz kazanacağız" demişti. Keza '94 yılı boyunca TKP(İM)'ye yönelik bir çok operasyon gerçekleşti. Gözaltına alınan birçok kişiye, (beni kastederek) "bir daha elimize geçirirsek, öldürüceğiz" diyorlardı.

Bunlar da gösteriyordu ki, yeni bir serüven beni bekliyordu. Polisin yeni bir tezgahı ile karşı karşıyaydım.

Ne var ki; sistem zaten ülkemizdeki emekçilere ve bütün halka iki alternatif dayatıyor: Bunlardan birincisi köleliktir, ikincisi ise onurlu bir kişiliktir. Elbette ben de ülkemizin güzel insanları gibi, ikincisini tercih ediyordum. Yani, köleliği reddedip, onurlu olmayı, sistemin bütün çürümüşlüğüne muhalif olmayı yeğlemiştim. Dolayısıyla, takip edilmek, yeni sertvenlerle karşılaşmak bu açıdan hiç de tuhaf değildir. Çünkü, ülkemizin muhalif olan her insanına, yani işçisine, memuruna, öğrencisine, aydınına, sanatçısına reva görülen bazı insanlık dışı uygulamalar vardır. Bunlar; gözaltında kaybedilebilir, faili meçhul cinayetlere kurban seçilmektir, zindandır, işkencedir... İşte bunun içindir takipler, kovalamacalar, zindanlar, kayıplar.

P.S : '94 yılı 29 Kasım'ında nasıl kaçırıldınız?

A.U: 29 Kasım '94'te kaçırıldım, '93 Nisan'ındaki yakalanışım benziyordu. Yer Kadıköy'dü bu kez.Yine sivil bir grup tarafından, yine ıssız ve daracık bir sokakta dakikalarca süren bir direnme/boğuşma sonucu kaçırıldım.

P.S : Kaçırılışınızı görenler oldu mu? Tepkileri ne oldu?

A.U: Evet, görenler oldu. Onlarca kişi birikti. Ama hiç kimse müdahale etmedi. Zaten bu tür olaylara müdahale edilmemesi için değil miydi, ülkemizin aydınlanmış beyinlerinin, ileri şahsiyetlerinin kurşuna dizilmesi, kaybedilmesi, zindanlara tokılması... Bütün bu uygulamaların; müdahale etmeyen, ses çıkarmayan, tepki göstermeyen köle bir toplum yaratmak istenmiyormuydu? Bütün bu vahşi ve insanlık dışı politikaların ortak mesajı, toplumu sindirmek ve korku cendresi içine almak değil miydi? Elbette ki bunlardı!

İşte, çevreye biriken yağlı, genç, kadın, erkek bütün insanlar sesiz ve tepkiszadiler. Bakışları donuk ve korku doluydu. Ama bütün bunlara rağmen, polis, MİT veya kortgerilla tarafından alındığımızda direnmek, slogan atmak vb. tavırlar takınmanın yararları olduğu kanısındayım. Güzel ve yeni olan herşey zordur. Önce kabullenilmeli, çekişilmeli. Fakat, güzel ve yeni olanda sebat edip sürece yayarak tekrarlandığında benimsemeye başlar.

Herşeyden önce alındığımda takındığım tavır, kargındaki güç açısından son derece önemlidir. Çünkü, radikal tavır benimseyorsan, kolay lokma olmadığın mesajını veriyorsun böylelikle birinci raundu kazanırsın. Uysal bir köle gibi tipiş-tipiş gidersen, ters orantılı olarak, birinci raundu kaybetmiş olursun...

P.S : Sizi kaçırılanların, sizin hakkınızdaki tutumlarını, psikolojik yapılarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

A.U: Beni kaçırılanları, bana karşı tutumları elbette kendilerine düşman olarak seçtikleri birine takındıkları tavır şaklındeydi. İki karşıt görüş göğüze kavşasıydı bu.

"TEK SİLAHIM İNANÇLARIMDI"

Benim tek silahım inançlarımdı, onurumdü, insanlığa karşı olan sevgimdi, kısacası; manevi dünyamdı. Onları ise, benim silah olarak savdıklarının dışında herşeyleri vardı. Yani, şartlar son derece dengesizdi. Ve ben ölüme iç içeydim. Her saniye ölümdü. Bir sonraki saniyede ne olacağı belli değildi. Ölümün soğukluğu, inançların dışında bütün vücudumu sarmalamıştı.

Bu durumda bile güçle olan bendim. Bu saptamayı nansist bir edayla belirlemiyordum. Sonuçta da öyle oldu. Soğuk, açlık grevi sonrasında ölüm orucu, psikolojik işkence, uzun uzadıya yürütülen sorgular elbette insanı fiziki olarak etkiler ama, psikolojik olarak gützele olan sevgini ayakta dımdık tutabilirim. İşte sorun da burada zaten. Bunu heremiğin oranda kazanmaya muktedir olursun, özgür olursun.

Bana karşı ağaçlık kompleksi içindeydiler. Birbuçuk yıl önce çok ağır işkencelerden geçirilmiş, ismini bile söylemedikleri birine yeniden fiziki işkence yapma cüretini göstermiyorlardı. Bazıları, "Ayhan Uzala ile konuşmanın, oturmanın" kendilerince önemini anlatıyorlardı. Diğer bazıları; "neden bu denli kendime güvendiğimi" sorguluyordu. Yine aynı ekipten birileri ise, uzatıldığı sigarayı içmeyi

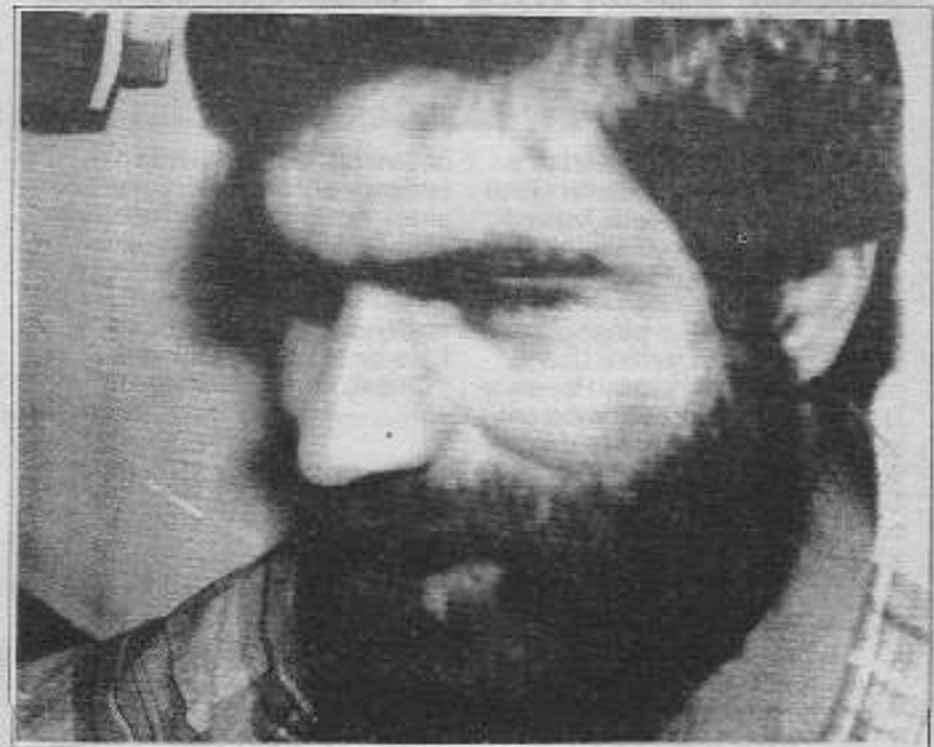
reddetmem üzerine, "benimle bir sigara içmenin hazından akkonulmuş olmasın" kızırıyordu.

P.S : Küfür veya herhangi bir aşağılanmaya maruz kaldınız mı?

Eğer kalmadıysanız, sizce bunların nedenleri nelerdir?

A.U: Hayır, ilk kaçırıldığım gün, hiçbir yaptırımlarını kabul etmeyeceğimi, küfür ve hakaret edilmemesini aksi halde aynen iade edeceğimi söylemişim. '93'teki sorguda da aynı tavır takınmışım ve bu tavır etkili olmuştu. Genel olarak küfür ve benzeri tavırları girmedi. Tabii iyi insanlar oldukları için değil. Konuya ilişkin önceki ve kaçırıldığım bu kayıp günlerinde aldığım tavır etkili oldu.

P.S : Sorgu sırasında gerilemeleri, atışta kalkmaları vs. tutumları hakkında nasıl bir yargıya varabildiniz?

A.U: Uzman sorgucular tarafından sorgulanıyordum. Bunlarkendi dallarında itisasslaşmış, işkenceci sorguculardı. Tam bir psikolojik savaş vardı.

Her hareketim, her konuşmam kelimesi kelimesine değerlendirilirdi. Bunun için sorgucularla konuşmam, sorularına yanıt vermem pozisyonuna girdim. Nöbetçiler ve orta seviyedeki yetkililerle havadan sudan, güncel olaylar ve siyasal konularla ilgili her konuşmamı mutlaka en yetkili sorgu timine iletliyordum.

Yetkili sorgu timi olmaları konuşmamı tavırları kırmak için "neden diğerleriyle değişik konularda konuşuyorsunuz, bizimle konuşmuyorsun" diyorlardı. Elbetteki konuşmamam, sorulara yanıt vermemenin bir tavır olduğunu çok iyi biliyorlardı. Bu durumlarda ben daha ataktım ve insiyatif elimdeydi. Fakat öreğin; bir Avukat Faik Candan'ın hunharca katledilmesi, Özgür Ülke'nin bombalanması, DEP milletvekillerinin cezaya çarptırılmalarından yararlanarak psikolojik üstünlüğü ele geçirmek istiyorlardı. Keza dağda vurulan gerillaların (muhtemelen) sayılarını abartarak bana aksettirmeleri yine bu çabalarının sorgu boyunca dışı varımıydı.

"ONLARIN SİLAHI İLE ONLARI VURUYORDUM"

Abartmaksızın denilebilir ki, bu durumlarda bile insiyatif ve aktif tavırları gereletecek davranışlarda bulunmuyordum, özgürlüğün ağır bedelinin olduğunu söylüyordum ve gayet olağan davranıyordum. Bu tutumum, onları biraz daha yemliğe yaklaşıyor, benim moralimi yükseltiyor, mevzilerimi genişletiyordu. Kısacası, onların silahı ile onları vuruyordum.

Kuşkusuz ben de her sorgudan sonra, sorgu boyunca ağızlarından çıkan her kelimeyi

büyük bir titizlikle değerlendiriyordum, durum değerlendirilmesi yapıyordum. Mutlaka her sorgudan bir şeyler edimmeye çalışıyordum. Hiç bir zaman kendimi kaybetmedim. Umarsız tavırlara girmedim. Her kelimelerimi, her hareketlerimi, bütün davranışlarımı büyük bir sabırla irdeliyordum.

Ve böylece gidişatın yönünü çıkarmaya çalışıyor, bir sonraki sorguya kendimi hazırlıyor ve taktikler üreliyordum. Büyük bir taktik savaş veriliyordu.

P.S : Yurt İçi ve Yurt Dışında yoğun bir kampanya yürütülüyordu. Bu durumdan haberdar olabiliyor muydunuz? Veya onların

tutumundan birşey sezinebiliyormuydunuz?

A.U: Evet haberdar ediliyordum. Bir kez daha belirteyim. Haberdar edilmemin nedeni iyi insanlar oldukları için değildi. Beni olumsuz etkileme düşüncesiyle haberdar ediyorlardı.

Sık sık kaybedileceğimi, öldürüleceğimi söyleyip duruyorlardı. Ben, önceleri, ilk 4-5 gün bunun bir mizansen olabileceğini düşünüyordum.

Bu açıdan bakıldığında, kayıp günlerinin 5. günü allemim yazılı basın açıklamasını ve Almanya'nın Köln kentinde oluşturulan "Ayhan Uzala'nın Hayatını Kurtarma Komitesi"nin 3.12.1994 tarihli açıklamalarını bizzat bana vererek okuytular. Sonraki günlerde ise benimle ilgili dosyaladıkları gazete kupürlerini gösteriyorlardı.

Amaç, kaçırıldığım ilk günlerden itibaren öldürüleceğime beni inandırmaktı. Benimle ilgili bildiri, basın açıklamaları ve gazete kupürlerini gösterirken, "bak işte, ailen, arkadaşların da senin kayıp olduğunu kabul ediyor" diyorlardı. Böylece üstünlüğü ele geçirmeye çalışıyorlardı.

Gerçekten de belgelere bakınca illegal alındığını, polisin gözaltında olduğunu kabul etmediğini, İDGM Başsavcısının olumsuz yanıt verdiğini görüyorsunuz.

Ne var ki, onların hesaplayamadığı bir yan vardı bu belgelerde; her olumsuzluğun bağnında olumlu bir taraf vardır. Bu belgelere ve içerdeki davranışlardan kaybedileceğini anlıyorsun, ama bunun yanı sıra aynı belgelerden (basın açıklamaları, gazete kupürleri vb.) güzel insanların serinle birlikte olduklarını da bir kez daha anlıyorsun ve bu muazzam bir moral dopingi oluyor...İşte, olumsuzluğun içindeki olumluluk...

8 Mart coşkuyla kutlandı

Partizan Sesi/İstanbul-Kartal: 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yapılan çeşitli etkinliklerle kutlandı.

Coşkulu geçen etkinliklerin yanı sıra, komprador patro-ağa devletin de 8 Martı yalnızca kadınlar günü olarak kutlama çalışmalarının olduğu gözlemlendi. Özellikle düzen partileri tarafından yapılan bu etkinliklerin hemen hepsi de devlet protokolüne dönüştü. Ancak tüm asimile çabalarına rağmen 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, coşkusundan hiçbir şey yitirmede ve kitlesel bir biçimde kutlandı.

Çağlayan

Sendikali Kadın Platformu tarafından gerçekleştirilen miting, 11 Mart 1995

Cumartesi günü **Abide-i Hürriyet Meydanı**'nda gerçekleştirildi. Saat 12-30 da başlayan ve 2500 kişilik bir katılımı gerçekleşen miting, sloganlar ve pankartlarla büyük bir renklilik yansıtıyordu. "Yaşasın 8 Mart", "Kadın-Erkek -Elele, Demokratik Devrime", "Bütün Halklar Kardeştir", "Yargılı-Yargısız İnfazlara Son", "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" sloganlarıyla başlayan miting, devrim şehitleri için yapılan 1 dakikalık saygı duruşu ile devam etti. Sanatçı **Ekrem Ataer**'in türkülerıyla coşan kitle, halaylar tutarak parçalara eşlik etti. Sloganlarla tutulan halaylara, alana gelen **Ekspres Kargo** işçilerinin sloganları da eklenince tam bir coşku yaşandı.

Davul ve zurna eşliğinde devam eden miting, büyük bir renklilik ve coşku içinde ile saat 14: 30 sularında sona erdi.

Kadıköy

Kadıköy İskele Meydanı'nda toplanan yaklaşık 1500 kişilik kitle tarafından kutlandı. 11 Mart 1995 Cumartesi günü gerçekleştirilen kutlamaya çeşitli demokratik kitle örgütleri, parti ve sendikalar da katıldı. **8 Mart Dünya Kadın İnsiyatifi**'ne yapılan bir konuşma ile başlayan kutlama, halk oyunları ekibinin gösterileriyle

devam etti. Sanatçı **Selda**'nın seslendirdiği ezgilerin ardından, sırası **Yeniğün Müzik Topluluğu** aldı. Topluluğunun canlı parçalarıyla kitlede büyük bir coşku yaşandı. Şiir, skeç ve amatör sanatçılar ile coşkusunu doruğa çıkararak kitle, halaylar tuttu, sloganlar attı. "Cinsel, ulusal, sınıfsal

sömürüye son", "Emeğimizden, kimliğimizden bedenlerimizden ellerinizi çekin", "Kadınlar artık susmayacak" sloganlarıyla gerçekleşen kutlama, olaysız bir şekilde sona erdi.

Taksim

Kadın İnsiyatifi tarafından düzenlenen basın açıklaması 8 Mart 1995 Çarşamba günü, Saat 12: 30 'da gerçekleştirildi. Alkış ve sloganlarla Taksim'deki Tramvay durağına gelen kadınların önü, sivil ve resmi polislerce kesildi. Birkaç metre ilerideki Atatürk Anıtı'na çelenk koyan düzen partili kadınlara dokunmayan polis, Kadın İnsiyatifi görevlilerinin yalnızca basın açıklaması yapacaklarını belirtmeleri üzerine kitleye yol vererek geri çekildi. Alkışlar eşliğinde Taksim Meydanı'na gelen kitle burada "Kadınlar Artık Susmayacak" başlıklı bir basın açıklaması okudu. Okunan basın açıklamasının

ardından "Yaşasın 8 Mart", "Kadınlar Artık Susmayacak", "Kadınlar Savaş İstemiyor", "Barış Hemen Şimdi" sloganları atan kitle Beyoğlu'na doğru yürüyüşe geçti. Çevredeki insanların da katıldığı yürüyüşün önü, Lale Sineması'na gelindiğinde tekrar polislerce kesildi. Kitlenin dağılmasını isteyen polisi, Kadın İnsiyatifi'ndeki görevlilerde destekleyince, kitle sessizce dağılmak zorunda kaldı.

Tunceliler Derneği

Tunceliler Kültür ve Dayanışma Derneği Kartal Şubesi'nce gerçekleştirilen 8 Mart paneline **Grup Munzur** da katıldı.

8 Mart 1995 Çarşamba günü saat 19: 00 gerçekleştirilen panel derneğin Kartal Şubesi'nde yapıldı. Şube Başkanı **Zülfü Aslan**, Av. **Müesser Baş** ve **Grup Munzur**'un coşkulu ezgileri sırası aldı. "Ali Haydar", "18 Mayıs" ve "Daye, Daye" parçaları ile panele coşku getiren **Grup Munzur**, uzun süre alkışlandı.

Kistler'in resimleriydi.

PSA

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Kadıköy Şubesi tarafından düzenlenen "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" etkinliği yaklaşık 1000 kişi ile gerçekleştirildi.

8 Mart 1995 günü saat 19: 00'da gerçekleştirilen etkinlik **İçerenköy Başak-2 Düğün Salonu**'nda yapıldı.

"Yaşasın kadın-erkek eşitliği" ve "Kadın üzerindeki çifte sömürüye son" yazılı pankartların yer aldığı salonda, çoğunluğu kadınların oluşturduğu gözlemlendi.

Kadıköy Şube Başkanı **Fethi Bölükgiray** ile Kadın Komisyonu Başkanı **Saima Bölükgiray** ve Genel Merkez Yönetim Kurulu Üyesi **Hikmet Yıldırım**'ın konuşmalarıyla başlayan etkinlik, PSAKD Kadıköy Şubesi halkoyunları ekibinin sunduğu Diyarbakır oyunları ile devam etti. Ardından sanatçı **Ali Temiz** ile **Erol Yanardağ** sahne alarak güzel bir dinletiyi sundular.

Gözaltında kaybedilen **Hüseyin Toraman**'ın annesi **Hatice Toraman**'ın, oğluya ilgili yaptığı ve gözaltında kayıplara karşı ortak mücadele çağrısında bulunduğu konuşma ise kitle tarafından büyük bir dikkatle dinlendi. Beş saat boyunca devam eden etkinliğe ayrıca, **Yeniğün Müzik Topluluğu**, sanatçı **Beyhan Aksoy** ve PSAKD Semah Ekibi de katılarak renk verdi. Etkinlik, gelen mesajların okunmasıyla sona verdi.

YÇKM

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü için, **Yüz Çiçek Açsın Tiyatro Topluluğu** tarafından sahneye konulan ve kadın üzerindeki sınıfsal-cinsel baskıya karşı örgütlü mücadeleyi konu alan oyun, büyük ilgi gördü.

Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nde, 8 Mart 1995 Çarşamba akşamı sahnelenen oyun, başarılı bir tarzda oynanırken izleyicilere önemli mesajlar vererek zevkli dakikalar yaşattı.

1938 Dersim Katliamı'nı yaşayan bir ananın, vahşetle ilgili anılarını anlatmasıyla devam eden panelde resim sergisi de açılmıştı. Sergide yer alan karakalem çalışmalardan en fazla dikkati çekenler ise bir bayan gerilla ile **Barbara Anna**

Faşist saldırılara karşı ortak mücadele

Partizan Sesi/Kartal: Üniversitelerdeki faşist saldırılar çeşitli demokratik kitle örgütleri, devrimci-yurtsever basın, parti ve sendika temsilcilerinin de yer aldığı bir basın açıklaması ile protesto edildi.

7 Mart 1995 Salı günü saat 12.30'da gerçekleştirilen basın açıklamasına yaklaşık 150 kişi katıldı. Polisin yoğun önemi olarak adeta kısıttığı basın açıklamasında, gerici-faşist saldırganlığa karşı ortak mücadele çağrısında bulunuldu.

YÜ-DER Mülkiyet Öğrencileri, Düşünce ve Eylem, Asırlar Kamp, Öğrencileri, İstanbul Demokratik Lise Birliği, Özgür Gençlik, Özgür Gelecek, Yeni Demokrat Gençlik, Demokratik Ün. Platformu, Marmara Ün. Bülteni, Araştırma Görevlileri Der., İstanbul Emekçiler Derneği, Yeni Demokrat Kadın, İPSD, İHD (gözetimci), EXPRESS, Barikat, Kızıl Bayrak, Devrimci Yaşam, Alınları, Odak, Ada, Devrimci Mücadele, Devrim, Newroz, Partizan, Atılım, Kaldıraç, Eğitim-Sen 6 Nolu Şube, BFS-SENli Banka Çalışanları, Gebze Genel İş Y.K. İdari Sekreteri Resul Aytay, Sağlık-Sen, Türkiye Yazarlar Sendikası, Bero-Sen 1 No'lu Şube, Tüm Bel-Sen 1 No'lu Şube Bşk. Hidar Ateş, Tes-İş 5 Nolu Şube, Nakliyat İş. Gn. Merkezi Gn. Bşk. Ali Rıza Kuşkosmanoğlu, Yol-İş 1 No'lu Şube, HADEP, SİP ve BSP inşalarında yer aldığı basın açıklamasında; "Son günlerde İstanbul ve Marmara Üniversitelerinde gerçekleştirilen kanlı saldırılar, yaşamın her alanında harşımıza çıkıyor. Tırmannışta olan gerici-faşist saldırganlık ülkemizin içine itildiği ortaçağ karanlığının bir parçasıdır.

Gerici ve faşistler, parçası oldukları düzeni, düzende onları kolluyor. Düzen Sivas'ta, son günlerde işçi direnişlerinde ve en son olarak üniversitelerde, yaşanan kanlı saldırıların, kolluk güçleriyle açık bir işbirliği halinde gerçekleştirildiği görülmektedir. Sorumlular, işçilere, öğrencilere ve aydınlarla yönelen bu saldırıları yöneten ve kolaylandıranlardır. Saldırıların sorumlusu gerici-faşist saldırganlığı türü demagogilerdir. Yıllardır hucaklarında besleyen tüm düzen güçleridir.

Bu bilinçle, aydınlıktan ve emekten yana tüm ilerici ve dıyarlı kesimleri dayanışmaya, tırmannış gerici-faşist saldırganlık karşısında, başta bu saldırıların öncelikli hedefi haline getirilen üniversitelerimizde etilen dışarı olmaya davet ediyoruz.

7 Mart 1995 Salı gününden itibaren Marmara Üniversitesi Güztepe kampüsünde ve İstanbul Üniversitesi merkez binasında ilerici, devrimci ve sosyalist öğrencilerle sınırlı etkinliklerimiz çerçevesinde dayanışma halinde olacağız." denilerek "saldırganlar, sustuktuktan cesaret alıyorklar, susmayacağız..."

Gerici-faşist saldırganlığa karşı birlikle mücadeleyle," çağrısında bulunuldu. Sokak: "Faşistlerin işleri sermayenin elinde", "Faşizme karşı, omuz omuza", "Kahrolsun faşizme" sloganlarının da atıldığı basın açıklamasında, belirlenen ortak eylem takvimi de okundu.

Coşkulu Tunceli şöleni

Partizan Sesi/İzmir: Tuncelililer Kültür ve Dayanışma Derneği İzmir Şubesi tarafından düzenlenen Halk Şöleni, büyük bir coşku ve kitlesellikle gerçekleştirildi.

4 Mart 1995 Cumartesi günü, İzmir Fuarı içerisindeki Celal Atik Spor Salonu'nda gerçekleştirilen geceye, yaklaşık 3500 kişi katıldı. Şölene gösterilen ilgi nedeniyle, basılan biletlerin yeterli gelmediği görüldü. Saat 17.00'de başlayan şölen, Tuncelililer Kültür ve Dayanışma Derneği İzmir Şube Başkanı Mehmet Kömür tarafından yapılan bir açılış konuşması ile başladı.

Kömür, konuşmasına; "Merhaba, yenilmez Tunceliler" şeklinde başlayınca, salonda alkış tufanı koptu. Konuşmasını "Bizleri ne yakmalar, ne de yıkmalar yıldırabilir. Bizleri hiçbir faşist güç yıldırılmaz. Hiçbir zaman yılmadık, yılmayacağız da" sözleriyle tamamlayan Kömür'ün ardından, bu kez Çağdaş Hukukçular adına Av. Ercan Demir söz alarak; "Tuncelili olmaktan gurur duyuyorum. Bizleri hiçbir güç, hiçbir gerici-faşist saldırı yıldırılmaz. Çünkü bizler devrimciyiz" dedi. Yapılan konuşmalar ise, kitle tarafından atılan, "Devsim'in ve Sivas'ın hesabı sorulacak", "Kürdistan faşizme mezar olacak" sloganları ile sık sık kesildi.

Konuşmaların ardından, programa geldi. İlk olarak sahneye alan sanatçı Ozan Yolcu'nun ardından programda yer alan

sanatçılar tek tek sahneye çıktılar.

Sanatçı Ferhat Tunç'un sahneye çıkması ile kitlede büyük bir canlanma görüldü. Sazı ve türkülerıyla kitleyi ayağa kaldıran Ferhat Tunç'a kitlenin sloganlı yanıtı geldi. "Marks, Lenin, Mao önderimiz İbo, savaşıyor TIKKO", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganları salonda peş peşe yankılanıyordu.

Ferhat Tunç'un ardından sahneye gelen Grup Munzur ise kitlenin coşkusunu doruğa çıkardı. Grup Munzur'un özellikle "İsyan Ateşi" isimli parçasını söylemesini isteyen kitle, tempo tutmaya başladı. Kitlenin tempolu isteği nedeniyle "İsyan Ateşi" isimli parçayı söylemeye başlayan Grup Munzur'a salondaki binlerce insan eşlik etti. Sloganlar yine peş peşe patlıyordu; "Önderimiz İbo, Savaşıyor TIKKO", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür"... Salon kitlenin attığı sloganlarla adeta çınlıyordu. Biletlerin yetersiz gelmesi nedeniyle salon dışına kadar taşan kitle, halaylar tutarak parçalara eşlik ediyordu.

Polisin yoğun güvenlik önlemleri aldığı şölen, gece saat 11.00 sularında sona erdi. Sloganlarla dağılan kitle, coşkulu bir şölen geçişlerinin mutluluğunu yüzünde yansıtıyordu.

POLISAN'da işçi kıyımı

Partizan Sesi/Kartal: Polisan Boya Fabrikası'nda çalışan Petrol-İş üyesi 102 işçinin işine, hiçbir gerekçe gösterilmeden son verilmesi, yapılan bir basın açıklaması ile protesto edildi.

6 Mart 1995 Pazartesi günü, Gebze-Diliskelesi'ndeki Polisan Boya Fabrikası önünde gerçekleştirilen basın açıklaması, Petrol-İş sendikası tarafından düzenlendi. Saat 14.00'de gerçekleştirilen basın açıklamasına, Kocaeli ve Gebze işçi sendikaları ile işten atılan işçiler katıldı.

Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Özcan tarafından okunan basın açıklamasında, işverenin sendikasıyla tartışma girişimleri protesto edilerek, 1993 yılında gösterilen özveri ve fedakarlığın, 1995'te gösterilemeyeceği vurgulandı. Atılan 102 işçinin, işlerine geri dönünceye kadar direnen ve mücadele kararlılığında olduklarının da belirtildiği basın açıklamasında, bütün engellemelere rağmen greve gidileceği de açıklandı.

Petrol-İş sendikası tarafından basına çekilen fakslarda ise Polisan işverenin işçi kıyımı

tavrının altında yatan gerçekler sıralanarak;

"Sendikamızın örgütlü olduğu Polisan işverinde, işverenin sendikal örgütlülüğü yok etme girişimlerine 27 Şubat'ta yüzde 43 oranında üyemizin işten çıkarılmasıyla bir yenisı daha eklendi. İşveren, hiçbir gerekçe göstermeden, 102 üyemizi işten çıkarmıştır.

27 Şubat 1995 Pazartesi gününden beri işverini terk etmeyerek, işyeri temsilciliğinde kalan üyelerimiz, Ramazan Bayramını da işverinde geçirdiler. Polisan işverenin, toplu iş sözleşme görüşmelerinin başladığı bir süreçte bu tür uygulamalarda bulunması herşeyden önce mevcut yasalara da aykırıdır. İşveren uyumsuzluğu şimdiden gördü ve greve çıkılmasını engellemek için üyelerimizin yüzde 43'ünü hiçbir gerekçe göstermeden işten attı" denildi.

Ancak işten atılan 102 işçinin, fabrika içerisinde kalarak, Ramazan Bayramını burada geçirmeleri bir işgal tavrı değil. Çünkü fabrikayı terk etmeyen işçiler, işgal yada direniş yapmak yerine, üretime katılmayı sürdürüyorlar. Bu da işverenin ekmeğine daha fazla yağ sürmek anlamına geliyor.

Ayrıca sendikamızın aldığı grev kararına 1,5 aylık bir süre kalmasına rağmen, inatla bu sürenin dolmasını beklemek, de ayrı bir çelişki.

Atılım'dan protesto

Haber Merkezi: Yazılı bir basın açıklaması yapan Atılım Gazetesi, kendisine yönelik polis saldırılarını protesto etti.

Polisin haksız ve keyfi uygulamalarını şiddetle kınayan Atılım Gazetesi yaptığı açıklamada "İzmir Narlıdere Halhesti'nin 5 Mart Pazar günü Pir Sultan Abdal Parkı'ndaki Belediye Kafe'de gerçekleştirdiği geceminin bitiminde stüdyo polisler 7 kişiyi gözaltına aldı. Aralarında gazetemiz İzmir çalışanlarından Valan Dinç, Emekçi Kadınlar Birliği'nden Gülveren Çetin ve geceye katılanlar da Özlem Şekeroglu, Solmaz Çetin, İbrahim Çetin, Rıza Çetin ve Gülmez Ulusoy'un da bulunduğu yedi kişi daha sonra serbest bırakıldı.

Adana'da 5 Mart günü yapılan etkinlikte güvenliği bahane eden polis 500'e yakın insanı dışarda bırakmış bu uygulamalara tavır gösteren işleyicilere saldırmıştır. Gazetemiz Adana Muhabiri Cem Kozan polisin bu keyfi tutumuna karşı koyunca gözaltına alınmak istenmiştir. Ama Atılım Temsilcisi ve okurlarının muhalefeti sonucu polis salondan çıkarılmıştır. Aynı gün muhabirimiz Halil Kaya Atılım Gazetesi satarken polis tarafından gözaltına alınmış olup halen gözaltında tutulmaktadır.

Atılım Gazetesi olarak polisin bu haksız ve keyfi uygulamalarını şiddetle kınıyoruz." diyerek polis saldırılarını protesto etti.

İŞÇİ SINIFI İÇİNDE
YÜRÜTÜLECEK FAALİYETTE NELERE
DİKKAT ETMELİDİR?

Herhangi bir alanda faaliyete başlamadan önce, o alanın tüm özelliklerini en ince ayrıntılarına varıncaya kadar incelemek durumundayız. O halde, işçi sınıfı içerisinde faaliyet yürütülmek ve örgütlenilemek için gerçekten hem özel ve hem de genel olarak işçi sınıfının koşullarını iyi bilmek gerekiyor. İşyeri koşullarını, o işyerinde çalışan işçilerin psikolojik, siyasi, kültürel durumlarını, işveren işçilere karşı tutumunu, sigorta, mesai, yemek, servis vb. sorunları, artı işyerinde eğer örgütlenmiş bir sendika varsa, sendikaların siyasi, ekonomik ve ideolojik durumunu iyi incelemelidir.

Özgül koşullar ve bu özgül koşullardan doğan çelişkiler, MLM biliminin ışığıyla incelenip çözüm üretilemediği takdirde, el yordamıyla zihiri karanlıkta yol aramaya benzer. Kalıplaşmış, işçi sınıfı içinde rahbet görmeyen, pratik değeri bulunmayan kalıplaşmış dogmatik görüşlere göre değil, işçi sınıfının mücadelesini ilerletecek, devrimi hızlandıracak taktikler üretilemeli ve bu taktikler aracılığıyla hedefe doğru ilerlenmelidir. Her koşulda, her şart altında tek ve aynı eylem biçimi savunulmaz. Bir önceki eylem için oluşturulan eylem komitesi, bir sonraki eylem içinde geçerli olmayabilir. Günün özgül koşullarına göre, özgül politikalar üretmek bir zorunluluktur. Kesacası MLM bilim doğma, ölü değil, yaşayan, günün koşullarına uygulanabilen bir bilimdir.

durmak zorundayız. Ajitasyon ve propaganda örgütlenmede en önemli yeri tutmaktadır. Faaliyet yürütüğümüz her alanda ortaya çıkan her türlü sorunun üzerine doğru bir ajitasyon ve propaganda ile gidilmeden kitleleri politize etmek, ortaya çıkan sorunlara karşı tavır almaya yönelmek ve bu sayede bilinçlendirip örgütlemek hayal olur. Dolayısıyla İPK'isi içinde ajitasyon ve propaganda hücreleri örgütlenmelidir. Ajitasyon ve propaganda hücreleri şu temel perspektif doğrultusunda oluşturulmalıdır.

- 1- Ajitasyon ve propaganda konusunda yetenekli olanların tespit edilmesi, bunlar içinde en uygun olanların alınması,
- 2- İşçi sınıfının sorunlarını araştıran, yeni taktik politikalar üreten, yani taktikisyenlerin belirlenmesi,
- 3- Partili olmayan, ama parti politikasına sempatisi olan ve olmayan işçilere ajitasyon yapacak grupların oluşturulması,
- 4- Genel ve özel sorunlar konusunda düzenli ajitasyon-propaganda toplantıları örgütlemek,
- 5- Sendikaların düzenlediği düzenleyeceği toplantı, seminer ve toplantılara katılarak parti politikasının temsil edilmesi,
- 6- Partinin çıkardığı her türlü yayının işçilere düzenli olarak iletmesini sağlamak.

Bu genel ve temel doğrular iyi kavranmaz ve faaliyet bilinçlice örgütlenmezse, faaliyetimiz daha önce olduğu gibi, kendini kendiliğindenlikten kurtaramayacaktır. Bütün bu hücreler (örgütlenme, ajitasyon-propaganda) yanında, askeri bir hücrenin örgütlenmesi de zorunludur.

da ve hangi eylem anında devrimci bir tarzda davranmak gerektiğini ve hangi anda, hangi durum ve koşullarda ve hangi eylem anında reformist eyleme geçmesini bilmek gerektiğini tartmak ve gerçekleştirmek yetilerini yetirmeye başlayınca, hapa yulmuşlardır." (Lenin, Anarşizm ve Anarko-Sendikalizm, s. 26)

Lenin'in bu berrak öğretisi, mücadelenin her alanında bir deniz teneri gibi, yol göstericidir. Parti ve parti kadroları, bu bilimsel öğretiyi daha da geliştirerek, her mücadele alanında kendisine rehber alacağı gibi, sendikal faaliyet alanında da temel almak durumundadır. Bugün mevcut kurulu bulunan sendikalar içinde köklü bir çalışma yürütüleceği gibi, yeni işkollarına yönelik olarak kurulacak sendikalar içinde örgütlenerek, bu sendikaları, sınıf sendikacılığına dönüştürmek ve kalıcı parti örgütlenmesini yaratmak durumundayız. Partinin sendikal mücadeleye önem vermesi, bunu somut bir görev olarak önüne koyması hem siyasi mücadelenin temelini oluşturacak ve hem de iktisadi mücadeleyi kavrayarak, işçi sınıfının ne sadece salt siyasi propaganda ve ne de salt iktisadi ve sosyal hak talepli mücadelesini ele alacaktır. Her ikisini bir arada, birbirini tamamlayan biçimler olarak kavramak durumundadır. Sadece bunlardan birini ele almak, parti ile işçi sınıfı arasında uzak mesafelerin yaratılmasına neden olacaktır. Böylesi bir yaklaşım, partiyi işçi sınıfından koparacaktır. Her şart ve koşul altında sadece bir takım reformist haklar için ortaya çıkılmadığı gibi, sadece siyasi haklar içinde ortaya çıkılmaz. Her ikisini birleştirmek, her ikisini bir arada yürütmek gere-

Sendikalar hangi tarhi koşullarda ortaya çıkmalı? Bu sorunun cevabına geçmeden önce, feodal toplumun yıkılmaları arasında boy veren yeni modern sınıf olan burjuvazi, sınıfları ortadan kaldırmadı. Kendisi ile birlikte, kendi mezar kazıcısı olan proletaryayı da tarih sahnesine çıkardı. Ve aynı zamanda yeni baskı kurumlarını, yeni sömürü biçimlerini ve yeni toplumsal çatışmaları da birlikte yarattı.

Sınıflara bölünmüş her toplumsal yapılanmada, sınıf savaşlarının/ çatışmaların ardı arkası kesilmeden devam edecektir. Sınıf savaşlarının ortadan kalkması, toplumsal çelişkilerin son bulduğu ve sınıfların olmadığı, sömürünün bir bütün olarak ortadan kalktığı insanlığın Altın Çağ'ında mümkün olacaktır. Böyle bir dünyayı yaratacak olan tek güç proletaryadır.

Burjuvazi toplum yapısının gelişmesiyle ve kendi toplumsal sistemini oluşturduğu koşullarda, işçi sınıfı da yoğunlaşarak kitleleşti. Kitleleşen işçi sınıfı, ilk olarak kendi gücünü kendi mesleki birliklerinde ifade etti.

"Sendikalar başlangıçta, işçilerin kendilerini, hiç değilse salt köle olma durumunun üstüne çıkacak, sözleşme koşulları elde etmek üzere, bu rekabeti kaldırma, ya da hiç değilse denetim altına alma yolundaki kendiliğinden girişimlerden doğmuştur. Sendikaların ivedi amacı, şu halde günlük gereklerde sermayenin ardı arkası gelmez saldırılarını önleme çareleriyle, kesacısı ücret ve çalışma süresine ilişkin sorunlarla sınırlıydı. Sendikaların bu faaliyeti yalnızca meşru değil, zorunludur da. Bugünkü üretim sistemi varolduğu benden vazgeçilmez". (Marks, Engels, Seçme Yazılar, C. 2. sf. 99)

İlk ortaya çıkış nedenleri bu perspektif doğrultusunda olan sendikalar, süreç içinde değişime uğradı. İşçi sınıfının mücadelesi geliştiçe, bilinçleride geliştirdi. Kendi mücadelesini sadece ekonomik-demokratik ve sosyal hak talepleriyle sınırlamayıp, kendi sınıf partisini yaratarak mücadeleyi siyasi iktidarı almaya yönelttiler. Stalin yoldaşın deyimiyle; "Parti, proletaryaya her şeyden önce, proletaryanın iktidarı başıyla alması için vazgeçilmez bir kurum olan savas genel kurmayı olarak gereklidir".

Sendikalar sorunu son derece geniş bir sorundur. Bu sorunun, aynı ele alınıp bütün boyutlarıyla incelenip ortaya konulması gerekiyor. Bu sorunu esas olarak, yıllardır sendikal faaliyet yürütülenlerin araştırıp ortaya koymaları daha doğru olacaktır. Diğer yanda işçi sınıfı faaliyeti içinde yer alanların, uluslararası işçi hareketinin gelişme aşamalarını; sendika tiplerini; ekonomik mücadelenin biçimleri; öke ve zamana göre, sermayenin yapısına, sanayinin durumuna, ekonomik çatışmanın yaratdığı önemi; siyasi ve ekonomik çatışma arasındaki ilişki; ekonomik-sosyal hak talepleri ile politik mücadelenin nasıl birleştiğini; işçi sınıfının en büyük silahı olan grevin önemi, hayata geçirilmesi, sürdürülmesi; bu konudaki tüm incelemelerin araştırılıp bir ürün haline getirilmesi, grev hazırlığının ekonomik, siyasi yönlerinin yöntemleri; saldırı / savunma taktiklerinin işçi sınıfı açısından araştırılması vb. gibi bir çok sorunu ortaya koymak durumundadır.

Bütün bunlar sağlıklı olarak araştırılmadan ve perspektifler sunulmadan, kalıcı, sağlam ve parti ruhu doğrultusunda bir sendikal faaliyet yürütmek çok zor olacaktır. Bütün bunlar, yerine getirilmezse, yürüteceğimiz sendikal faaliyet, ne işçi sınıfımıza ne de devrimimize gerçek anlamda hizmet etmeyecektir. Sorunumuz, bunları akademik düzeyde öğrenmek olmamalı, sorunumuz, bunların nasıl daha sağlıklı pratiğe geçirileceği olmalıdır.

Bugünkü temel sorunumuz artık, varolan tüm örgütlerimizi sağlamlaştırmak, işlerlik kazandırmak, parti ruhuyla donatmak, MLM bilimi ile daha ileri götürmektir. Mücadelenin her alanında parti organları kurmak, mücadeleyi parti organları aracılığıyla örgütlemektir. Mücadelenin her alanında parti organları MLM bilimiye donatılmalı, kat kat daha fazla iş yapacağı, daha çok kitenin parti saflarına çekileceği gerçeğini kavramak durumundayız ■

Şehirlerde, işçi sınıfı içinde örgütlenme esastır

MLM bilimi, somut koşulların somut tahlilidir. Önümüze çıkan her somut duruma uygun olarak politikalar üretip taktik belirlemek MLM bilimin olmazsa olmazıdır. Bu ilke iyi kavranmalıdır. Ama bu ilke adına partinin merkezi politikasıyla pelişen, siyasi ve ideolojik sapmalara yol açabilecek belirlenmeler kaçınılmazdır.

Bu örgütlenmeden önce sorunu olan İPK'leri, kendi asli görevlerini bir yana bırakıp, hatırı, görünümlerinin içinde, tek tek bireylerle ilgilenip kısır döngü içinde boğulmamalıdır. Aksine parti ile işçi sınıfı arasında köprü bağlarını güçlendirip, kitleleşmeyi sağlayarak, parti adına faaliyet yürütmek durumundadır. İPK'leri her olanı parti adına son derece iyi kullanmasını bilen usta bir örgütleyicidir. İlgaldır, ama legal olanaklardan yararlanmasını bilendir. Devrimci çalışmada ortaya çıkan olumsuzlukları olumluluğa dönüştürmesini bilendir. Gerçekten illegal faaliyet kavramış bir yapı, faaliyet yürüttüğü alanındaki yasal boşluklardan yararlanarak, bir çok işi herkesin gözü önünde yapar, ama hiç kimsenin farkına varmadığı bir biçimde yürütür. Bunu başarmak hiçte zor değildir. Devrimci faaliyet içinde böylesi olanaklar yaratmak her zaman mümkündür. Örneğin Fransız işçiler, 3. Napolyon döneminde, Alman işçileri "sosyalistler yasası" döneminde ve Rus işçilerin Çarlığın on acımasız dönemlerinde devrimci faaliyetleri için her türlü yasal kamufle araçlarını kullanmasını bildiler. Bu olanakları doğru bir biçimde kullanmak, legalizmin balasına düşmeden başarmak mümkündür. İşçi sınıfımızda bu olanakları kendi partisi için kullanmasını öğrenecektir.

AJITASYON-PROPAGANDA SORUNU

Faaliyet yürüttüğümüz fabrikalarda ajitasyon ve propaganda sorununun üzerinde ciddiyele-

Askeri hücre; işçi sınıfı içindeki ajan-provokatörlerin, zalim patronların, grev kırıcıların vb. lerine karşı cezalandırma eylemlerini örgütlemek ve gerçekleştirmek.

Askeri hücre; işçileri silahlandırmak ve devrim arifesinde, karşı devrimcilerin fabrikaları tahrip etmesini engellemek.

Askeri hücre; Yerel toplu ayaklamalar döneminde işçilere askeri olarak önderlik etmek, yönlendirmek ve karşı devrimin polis-ordu, sivil faşist çetelerine karşı işçileri korumak.

Askeri hücre; Kırsal alandaki mücadeleye askeri lojistik destek sağlamak, mali imkanlar yaratmak ve karşı-devrim güçlerine lojistik destek sağlayan fabrika ve tesislerin tahrip edilmesi vb. görevleri yerine getirmek için örgütlenmelidir.

ÖRGÜTLENMEDE İŞYERİ PARTİ
KOMİTELERİ VE SENDİKALAR

Hiç kuşkusuz sendikalar fabrikalarda örgütlenmenin önemli araçlarından biridir. Parti, bu önemli sorun üzerinde ciddiyele durmak zorundadır. İşçi sınıfı faaliyeti içinde, partiden sonra gelen bu önemli (sendikalar) soruna gerekli olan önem verilmez, kendiliğindenliğe bırakılırsa, işçi sınıfı içinde arzulanan düzeyde bir örgütlenme sağlanamaz. Bugüne kadar soruna hep "sol" lafazanlıkla yaklaşıldı, ama pratikte bir şey yapılmadı. Gelişmeler yeterince dikkate alınmadı, soruna kalıcı olarak yaklaşılmadı.

"Gerçek devrimciler, çok kez 'devrim' sözcüğünü büyük harflerle yazmaya, 'devrim'e neredeyse tansal bir erek olarak pöye vermeye kendilerinden geçmeye, en serin kanlı, en berrak biçimde düşünme yetilerini yitirmeye, hangi anda, hangi durum ve koşullar-

kiyor. Özellikle de ekonomik ve sosyal hak talepli mücadele biçimlerini kıdar mücadelesine yöneltmek çok önemlidir. Aksi durumda, yani sadece ekonomik ve sosyal hak talepli mücadelelerle yetinmek, burjuvaziyle uzlaşmayı kaçınılmaz hale getirecektir. Bu durumda, partinin görevi; iktisadi ve siyasi mücadeleyi, siyasi iktidar mücadelesine dönüştürmek ve faaliyeti bu biçimde organize etmektir. Bu görevi layıkıyla yerine getirebilmesi için, en uygun araçları örgütleyip gündeme sokmak durumundadır. Bu en uygun araçların başında hiç kuşkusuz sendikalar gelmektedir. Peki o halde sendikalar nedir?

Sendikalar; kolektif olarak, ekonomik, sosyal haklar için örgütlenmiş ve işverenlere karşı oluşturulmuş, işçilerin kolektif mesleki örgütleridir. Ve aynı zamanda partinin içinde örgütlendiği yan kuruluşlardır. Dolayısıyla İPK'leri ile sendikalar birbirlerine yardımcı olan, işçi sınıfının örgütlenmesinde birbirlerini tamamlayan, fakat birbirinden örgütlenmede ayrılan iki ayrı yapıdır. Her ikisi de sonuçta işçi sınıfının örgütlenmesiyle ilgili kurumlardır. Her ikisinin arasındaki önemli ayrımlar, bir tamamen legal, diğer sınırları içerisinde işçilerin ekonomik ve sosyal hakları için, işverenlere karşı örgütlenmiştir. Diğerisi ise, yani İPK'leri illegal olarak işçi sınıfı içerisinde doğrudan doğruya parti örgütlenmesi yapar ve siyasi iktidarı hedefler. Yani esas görevi, işçi sınıfını parti çatısı altında örgütlemek ve devrimde taşımaktır. Esas hedefi de olmakla birlikte, işçi sınıfının ekonomik-demokratik ve sosyal hak talepli mücadelesine sahip çıkmaz, önderlik etmez anlamında asla ortaya çıkmamalıdır. Bu tür mücadelelere önderlik eder. Çünkü bu tür mücadelelere önderlik yaptığı ölçüde hem sınıfı parti içine taşır ve hem de mücadeleyi siyasi bir boyuta kavuşturur.

Sınıf mücadelesinde kadınlar

Emekçi kadınlar hem sınıf, hemde erkek baskısı altında yaşamakta, bu yüzden pek çok önemli sorunla yüzyüze gelmektedir. Özel mülkiyete dayalı sınıflı toplumlarda bu sorunların kökten çözümünde mümkün değildir. Belki bir takım iyileştirmeye yönelik reformlar yapılabilir, ki yapıyorsa da. Ama yine de en ileri burjuva demokratik sistemlerde bile kadın sorunu çözülmüş değildir. Kadınların ekonomik bağımlılıktan, sosyal ve siyasal haklara, evlilikten cinselliğe, kürtajdan çocuk doğurup büyümeye kadar erkeklerden ayrı olarak önemli sorunları vardır. Erkek bir kez proleter ve emekçi ise, kadın iki kez proleter ve emekçidir.

Peki bu denli ezilmişliğin, horlanmışlığın karşısında kadının mücadeledeki yeri nedir? Aslında soruna bakıldığında, yani kadının daha fazla ezilmişliği ve horlanmışlığı gözönüne getirildiğinde mücadele içerisinde daha etkin olması gerekir. Ama gerçek durum hiç de böyle değildir. Çünkü, asırlardır toplumda yerleşmiş köklü geleneklerin olduğunu ve kadının da önemli derecede bunu benimsediğini belirtmiştik. Yani ev kadını olmak, kadınların ezici çoğunluğunu pek rahatsız etmiyor. Çünkü daha küçük bir bebekken annesinden bunu öğrenir. Toplumsal kültür, eğitim hep bunun üzerine kuruludur. Yani iyi bir kadın, evine bağlı olan, erkeğinin sözünden dışarı çıkmayan kadındır. Toplumsal değer yargıları kadını uysal ve edilgen bir konuma sokmuştur. Uysal ve edilgen olan kadın elbetteki mücadeleye katılmada geri kalacaktır. Çünkü gelenek ve görenekler, onu hakları için sokağa dökmüş, dağa çıkmış olarak görmek istemiyor. Gerçi son yıllarda bu bir hayli açılmış durumdadır, ama hala önemli derecede etkinliğini sürdürmektedir. Kavgaya, doğuş erkek işidir, kadın "elinin hamuruyla erkek işine karışmamalıdır" Bu işin bir yanı. Bir diğer yanı ise, ev işlerinden zaman bulup toplantılara, yürüyüşlere, çeşitli etkinliklere katılma zamanı da bulamamaktadır. Çünkü çocuklar ve koca yemek ister, kirilerin yıkanmasını, evin temiz olmasını ister. Bunların gerçekleştirilmesi veya yapılmaması kadının sırtında sopalarn kırılması, yüzünde yumrukların patlaması demektir. Doğal olarak bu tür gelişmelerden uzak kalan kadının mücadeleye katılımı da sınırlı kalır. Bu durumun aşılmasının yolları elbette ki vardır ve aşılacaktır. Ki her geçen gün kadının mücadeledeki etkinliği, kitleselliği daha da artmaktadır. Özellikle fabrikalarda direnen işçilerin evdeki eşlerini aktif olarak desteklemeleri, demokratik hak ve talepler için daha duyarlı hale gelmiş olmaları, memur eylemlerine aktif şekilde katılmaları, özellikle öğrenci gençlik içerisindeki bayanların mücadeleye katılmalarının günden güne artışı, kırsal alanda faaliyet

yürüten gerilla birlikleri içerisindeki bayan gerilla sayısının artması, mücadelede yoğunlaşmaya başladıklarının, gerici gelenek ve göreneklerin yavaş yavaş yıkıldığının göstergesidir.

Ayrıca son yıllarda ülkemizde kadın hakları için, daha doğrusu kadının kurtuluşu için mücadele ettiğini iddia eden feminist akımların ortaya çıktığını da görmekteyiz. Aslında feminizmin, kadının gerçek anlamda kurtuluşunu getirebilecek bir örgütlülük ve bir mücadele biçimi olmadığı açıkça ortadadır. Bu tür hareketler bizzat burjuvazi tarafından körüklenmektedir. Çünkü feminizm sınıf gerçeğinden uzak, cins ayrımcılığı üzerinde yeşeren bir harekettir. Emekçilerin bölünüp parçalanması elbetteki burjuvazinin işine gelecektir. Üstelik feminizm, kadının kurtuluşunu düzen sınırları içerisinde aramaktadır. Bu durumun burjuvaziye bir zararı yoktur. Tam aksine burjuva kalelerin güçlendirilmesi anlamına gelir. Bir takım reformlarla kadınların ne sınıf baskısından ne de erkek egemenliğinden kurtulamayacakları da bütün çıplaklığıyla ortadadır.

"Eğer kadın erkekle birlikte tam toplumsal hak eşitliğine sahip olamazsa -ama yalnızca sabırlı kağıt üzerindeki ölü yasa metinlerinde değil, gerçek yaşamda ve pratikte sahip olamazsa-, o da tıpkı erkek gibi tam bir insan olarak özgürce gelişme ve etkinlikte bulunma olanağına kavuşacaksa, şu iki temel koşulun yerine gelmesi gerekir: Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılması ve yerli toplumsal mülkiyetin geçirilmesi; kadının faaliyetinin, sömürünün ve köleliğin olmadığı bir düzende toplumsal ürün üretimine sokulması. İşte yalnızca bu iki koşulun gerçekleşmesi, kadının ya aile içinde eş ve ana olarak erkeğe ekonomik bağımlılığı, ya da sömürücülerle sömürülenler arasındaki sınıfsal çelişki sonucunda bir kadın proleter ve çalışan bir birey olarak iş yerinde kapitalistin ekonomik köleliğine ve sömürüsüne maruz kalmasını; gerek ev işleri ve analık, gerekse mesleki faaliyet nedeniyle tek yanlı, gereğinden çok fazla emek gerektiren çabalarla en değerli güçlerinin ve yeteneklerinin körelmesini ve her iki görev alanının uyumlu bir şekilde birleştirilmesinin olanaksız hale gelmesini tamamiyle önleyebilir". (Clara Zetkin, Kadın Sorunu üzerine, sf. 254)

Görüldüğü gibi Clara Zetkin, kadının gerçek kurtuluşunu ancak üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasına, yerine toplumsal mülkiyetin geçirilmesine ve kadının sömürsüz bir düzen içerisinde üretime katılmasına bağlı-

maktadır. Bu da kapitalist bir düzen içerisinde mümkün değildir. Çünkü kapitalizm özel mülkiyete dayalı sömürü ve talan sis-

temidir. Komünistler, sorunun temelinde sınıf gerçeğini oturmuş durumdadır. Eğer kadının gerçek anlamda kurtuluşu sınıf kavgasında yatıyorsa ki öyledir- o zaman erkek-kadın ayrımı neden? Bu kimin işine yarıyor? Feminizm, mücadelenin odağına erkek düşmanlığını yerleştirerek, düzen sınırları içerisinde "çözümler" arayarak nereye varmak ve ne yapmak istiyor? Açık ki, emekçileri bölmek ve mevcut sömürü sistemini korumak istiyor. Elbetteki toplumda genel olarak erkeğin, kadın üzerinde egemenliği söz konusu. Evdeki eşimize, babamıza, oğlumuz, erkek kardeşimize karşıda mücadele edeceğiz. Ama onlara karşı yürüteceğimiz mücadele hiçbir zaman hakim sınıflara karşı yürüteceğimiz mücadelenin aynısı değildir. Onlarla aramızdaki çelişki, halkın kendi arasındaki çelişkilerin bir benzeridir. Doğal olarak çelişkimizin çözümünde dostane ilişkileri içerisinde olacaktır. Hakim sınıflara karşı ortak mücadele edilemedikçe ne emekçi erkeklerin sömürüldüğü sömürü düzenine son verebiliriz, ne de kadının kurtuluşunu sağlayabiliriz.

O halde emekçi kadınlar nasıl bir örgütlenme ve nasıl bir mücadele içerisinde olmalıdır? Yani cinsiyete göre mi, yoksa sınıf gerçekliğine göre mi örgütlenecekler? Mücadelelerin de izleyecekleri yol nedir? "Kadın Kurtuluşu" adlı derginin 1. sayısında şöyle denmektedir; "Kadın hareketinin bağımsızlığı, örgütsel ve politik bağımsızlığı ifade eder". Bu derginin etrafında kümelenenler feminist olmadıkları iddiasındadır. Feminist olmak için ille de erkeği baş düşman olarak görmek gerekmiyor. Feminizm aynı zamanda cins ayrımcısına göre örgütlenmektedir de. Peki kadının "örgütsel ve politik bağımsızlığı" derken ne anlatılmak isteniyor. Açık ki sınıf öncüsünden ayrı, başlı başına bağımsız kadın örgütlenmesinin gerekliliği anlatılmak isteniyor. Bu gerekli midir? Kesinlikle hayır. Gerekli olmadığı gibi, sınıf bölücülüğüdür de. Bu konuda Klara Zetkin şöyle demektedir; "Kadın ve erkek yoldaşlar! (.....) Özel bir komünist kadınlar örgütü yoktur. Yalnızca tek bir hareket, komünist kadınların komünist partiler içerisinde komünist erkeklerle birlikte tek bir örgütü vardır. Komünist erkeklerin hedef ve görevleri bizim de hedef ve görevlerimizdir. Devrimci güçleri herhangi bir biçimde bölebilecek ve proletaryanın siyasal iktidarı ele geçirmesi ve komünist toplumu inşa etmeye ilişkin bugünkü büyük hedeflerinden sapıracak özel bağlılıkları, kendi kendine içten

kaynaşmalar yok. Komünist kadınlar hareketi hem kadınların hem de erkeklerin, en geniş kadın kitlelerini proletaryanın devrimci sınıf savaşımı için, kapitalizme boyun eğdirme savaşımı için ve komünist inşa için komünist partisi içinde güçlerinin planlı bir organizasyonundan başka bir anlamla gelmez." (Clara Zetkin, Kadın Sorunu Üzerine, sf. 90-91)

Demek ki emperyalizmin ve onun yerli uçaklarının kıyıcılığı ve vahşeti karşısında emekçi kadınların olduğu kadar emekçi erkeklerin de kurtuluş sorunları vardır. Sadece kadın hakları için "kadıncı" örgütlenme yolu tutarak bir yere varılmayacağı; sorunun kaynağında sınıf olgusunun bulunduğu gerçeğinden hareketle proleterya partisinin önderliğinde kadın-erkek tüm emekçilerin birlikte, ortak örgütlenerek Demokratik Halk Devrimi yolunda, sosyalizm ve insanlığın en parlak çağı olacak olan Altın Çağ'a ulaşmak için sınıf düşmanlarımızı karşı jakoben bir mücadele yolu izlemek zorundayız.

Elbetteki, öncünün insiyatifi altında kadın komiteleri, özgün şartlara göre kadın dernekleri vb. olacaktır, olmalıdır da. Ama dedi ki, öncünün insiyatifi altında. Yoksa kendi başına örgütsel ve politik olarak bağımsız değil.

"Bir ülkenin KP'si içindeki kadınlar özel birimlerde birleştirilmemeli, tersine eşit hak ve yükümlülüklerle sahip üyeler olarak yerel parti örgütlerine sokulmalı ve bütün parti organlarındaki ve parti kurumlarındaki ortak çalışmaya çekilmelidirler.

Komünist partisi, kadınları ajitatif olarak kucaklamak, örgütlü olarak kendi saflarında tutmak ve eğitmek için özel önlemler alır ve özel kurumlar oluşturur" (age, sf. 274)

Erkeklerin de yer alabileceği bu birimlerin, yerel komitelerin görevleri şu olmalıdır. Ev kadınları arasında açık toplantılar yapılmalıdır. Bu toplantılarda onların anlayabilecekleri dilden yani basit bir şekilde sorunlar tartışılmalı giderek partiyeye kazanılmalıdır. Amaca uygun bildiriler, gazeteler vs. dağıtılmalı, ajitasyon ve propaganda yapılmalıdır. Partiyeye kazanılmış unsurlar daha aktif mücadele içerisine çekilmelidirler. Çeşitli eğitim toplantıları düzenlemek. Ve giderek partiyeye kazanılmış unsurların asil mücadele alanlarına sevk edilmeleri gibi görevleri yerine getirmelidirler. Daha pek çok görev sıralayabiliriz burada. Ama amaç bu değildir, kadının nasıl örgütleneceği sorundur. Ve sanıyoruz kadının nasıl bir örgütlenme içerisinde olması gerektiğini öz olarak anlatabildik. Zaten önemli olan sorunun özünü anlatabilmektir. Bütün detayları burada irdelenmek zaten mümkün değildir.

KIZILDERE'NİN KIZIL GÜLLERİ UNUTULMADI

Istanbul'da Ulaş BARDAKÇI'nın öldürülmesi, Ziya YILMAZ'ın ağır yaralı olarak ele geçmesi ve Orhan SAVAŞÇI'nın tutuklanması, gerek İstanbul'da gerekse de diğer şehirlerde artan yoğun operasyonların sonucunda saklanma olanağı iyice güçleşen Mahir Çayan ve arkadaşları belli bir süre için Karadeniz bölgesine geçerler.

Bu arada THKO önderlerinden Deniz GEZMİŞ, Yusuf ASLAN ve Hüseyin İNAN adlı devrimcilerin idamları gündeme geldi.

Mahir ÇAYAN ve arkadaşları Deniz'leri kurtarabilmek amacıyla Ünye'deki radar üssünde çalışan üç İngiliz teknisyeni kaçırmaya karar verirler. Ve 27 Mart

1972'de üç İngiliz teknisyen kaçırlır. Mahir Çayan ve arkadaşları teknisyenlerin arabasıyla Kızıldere köyüne doğru yola çıkarlar. Köye varmadan az önce arabayı saklayıp Kızıldere köyü muhtarının evine girerler.

Üç İngiliz'in kaçırıldığını öğrenen güvenlik güçleri, Ünye, Fat-

sa ve Tokat'ta operasyonlara başlar. Kızıldere köyü yolu üzerinde teknisyenlerin arabası saklandığı yerde bulunur. Köyün sardığını gören köy muhtarı askerlere Mahir Çayan ve arkadaşlarının kendi evinde olduğunu söyler. Köy muhtarının evi ablukaya

Mahir Çayan

alınır. Yapılan "Teslim olun" çağrısına yanıt olarak sonuna kadar çatışma kararı alınır. Tekrar tekrar yapılan "Teslim olun" ve "Bu işten dönün" çağrısına karşılık, Mahir Çayan "Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik" cevabını verir.

30 Mart'ta polis ve askerler üç

teknisyenin sağ olup olmadığını öğrenmek amacıyla teknisyenlerin çatıya çıkıp kendileri ile görüşürülmesini isterler. Bu istek kabul edilir ve İngiliz'ler çatıya çıkartılıp görüşürülür. Kısa bir süre sonra polis ve askerler tekrar görüşmek isterler. Mahir Çayan görüşmek için çatıya çıktığında ateş açılır. Çayan başından vurularak yere düşer ve çatışma başlar. Çatışma başlar başlamaz üç teknisyen hemen öldürülür. Faşist TC. bombalarla,

roket atarlarla, tank ve tüfeğiyle evi yerle bir ederek, THKP-C kurucularından Mahir Çayan, Hüdaî ARIKAN, Ertan SARUHAN, Ahmet ATASOY, Nihat YILMAZ, Sinan Kazım ÖZÜDOĞRU, Sabahattin KURT, Saffet ALP ve THKO kurucularından Cihan ALPTEKİN, Ömer AYNA adlı on yiğit devrimci 30 Mart 1972'de katledilir.

Samanlıkta saklanan Ertuğrul KÜRKCÜ ise sağ olarak yakalanır.

BİR BAŞKALDIRI GÜNÜ NEWROZ

Mitolojiye göre bundan 2600 yıl önce bugünün İran Kürdistan'ında Dehak adında zalim bir kral vardır. Zalimliğiyle ünlü olan Dehak günün birinde amansız bir hastalığa yakalanır. Hastalığına çare arayan Dehak bir türlü hastalığından kurtulamaz. Yine mitolojiye göre büyüçünün biri Dehak'a hastalığının geçmesi için hergün iki tane genç insanın beyinini yemesini tavsiye eder.

Bunun üzerine zalim Dehak muhafızlarına her gün iki genç insanın beyinlerini kendisine getirmelerini söyler, bunun üzerine muhafızlar hergün iki genci katlederek Dehak'a sunarlar. Böylesi bir durum halkın öfkesini iyice kabartır. Sıra Demirci ustası Ka-

wa'nın oğluna geldiğinde, demirci Kawa, zalim kral Dehak'ı öldürmek için halkla anlaşılır ve Saraya doğru gider. Anlaşmaya göre Dehak'ı öldürdükten sonra Saray'ın burçlarına ateş yakarak zalim kral Dehak'ı öldürdüğünü halka müjdeleyecektir.

Kawa bir bahaneyle saraya girer. Kawa, Dehak'ın kafasına güz ile vurarak öldürür ve Saray'ın burçlarına ateşi yakar. Ateşi gören halkta aynı anda her tarafa isyan ateşleri yakarak, isyan türküleri söyler ve halaylar çökmeye başlar. O günü de yeni bir gün ve bayram anlamına gelen Newroz günü olarak ilan ederler.

O gün bu gün her yılın 21

Mart'ı başta Kürt halkı olmak üzere tüm Ortadoğu halkları tarafından bir isyan ve başkaldırı günü olarak kutlanılır.

Dehak'da tarihte kalmıştır. Ama günümüzde Dehak zulmünü geride bırakan katmerli devlet terörü devam ediyor.

Çağdaş Dehakları ancak, çağdaş Kawa'lar olan Proletarya Partisinin önderliğinde savaşan halk ordusunun nefesleri tarihin karanlığına gömecektir. Devrimci Kawa'nın zulme karşı yaktığı isyan ateşini ve bugün bu ateşi harlatan çağdaş Kawa'ları selamlıyoruz.

Unutulmamalıdır ki; 21 Mart, zulme karşı başkaldırı, direniş ve saygı günüdür. Daha büyük atılımlar için, mücadeleyi bütün ülke satına yaymak için, Newroz'u büyük bir coşkuyla kutluyoruz.

Seyfi BATAR

6 Mart 1978 yılında Halk Demokrasisi, Sosyalizm ve Altıncağ yolunda şehit olan özgürlük savaşçısı Seyfi BATAR'ın yaratmış olduğu değer değerimizdir.

USTALARDAN SEÇMELER

PARTİ İLE PARTİLİ OLMAYANLAR ARASINDAKİ İLİŞKİ

Hangisi daha iyidir, bir tek partili, yoksa bir çok partili mi? Şu anda gördüğümüz gibi belki de birçok partinin olması daha iyidir. Bu geçmiş için olduğu kadar gelecek için de doğru olabilir, uzun vadeli bir arada yaşama ve karşılıklı deneyim anlamına gelir.

Ülkemizde ki esas olarak millî burjuvazi ve onun aydınlarından oluşan çok sayıda ki demokratik parti Japonya'ya karşı direnme ve Çar Kayşak'e karşı mücadele sırasında ortaya çıkmış ve varlıklarını bugüne dek sürdürmüşlerdir. Bu açıdan Çin, Sovyetler Birliğinden farklıdır. Biz bilinçli olarak demokratik partilerin varlıklarını sürdürmelerine izin verdik, onlara görüşlerini açıklama fırsatı tanıdık ve onlara karşı hem birlik hem mücadele siyaseti uyguladık. Bizli iyi niyetle eleştiren bütün demokratik kişilerle birleşiniz. Guomindag ordusu ve hükümeti içinden Vey Lihauang ve Veng Venhao gibi yurtsever olan kişilerin coşkusunu harekete geçirmeye devam etmeliyiz. Hatta Lung Yun, Liang Şuming ve Peng Yitü gibi bize sövüp sayan kişilerin bile geçimini sağlamalı ve bize sövüp saymalarına izin vererek saçmalıklarını reddetmeli, ama söylediklerinde aklı yakın şeyler varsa onları kabul etmeliyiz. Bu parti için, ve sosyalizm için daha yararlıdır.

Çin'de sınıflar ve sınıf mücadelesi var olduğuna göre, şu ya da bu biçimde bir muhalefetin var olması da kaçınılmazdır. Bütün demokratik partiler ve partili olmayan demokratlar Çin Komünist Partisi'nin önderliğini kabul ettiklerini açıkladıkları halde, bunların bir çoğu aslında farklı derecelerde muhalefet halindedir. "Devrimi sonuna kadar sürdürmek" Amerikan saldısına karşı direnme ve Kore'ye yardım etme, toprak devrimi gibi konularda bunlar hem bize karşı çıktılar, hemde çıkmadılar. Karşı-devrimcilerin bastırılması konusunda ki itirazlarını bugüne kadar korumuşlardır. Ortak programın mükemmel olduğunu söyleyerek sosyalist tipe bir anayasa istemediler, ama gene de anayasa taslağı hazırladığında tümü ellerini kaldırdı bunu onayladı. Şeyler sık sık kendi karşılarına dönüştürer ve bu demokratik partilerin bir çok konudaki tutumu için de geçerlidir. Onlar genellikle muhalefette olmaktan muhalefette olmamaya doğru yol olarak hem muhalefettir, hem de değillerdir.

Komünist Partisi de, demokratik partiler de tarihin ürünleridir. Tarihte ortaya çıkan gene tarihte ortadan kaybolur. Bu yüzden Komünist Partisi de günün birinde ortadan kaybolacaktır, demokratik partiler de. Bu kötü bir şey mi olacaktır? Barış sorarsanız çok iyi bir şey olacaktır. Bence günün birinde Komünist Partisini ve proletarya diktatörlüğünü ortadan kaldıramız güzel bir şeydir. Bizim görevimiz bunların ortadan kalkmasını hızlandırmaktır. Bu mesele hakkında defalarca konuşuldu.

Ama bugün proletarya partisi ve proletarya diktatörlüğü olmadan edemeyiz, üstelik bunların daha da güçlendirilmeleri zorunludur. Yoksa karşı-devrimcileri bastırmamız, emperyalistlere karşı direnmemiz ve sosyalizmi inşa edememiz mümkün olmazdı ya da inşa etmek bile sağlanamazdı. Lenin'in proletarya partisi ve proletarya diktatörlüğü konusundaki teorisi bazılarının iddia ettiği gibi "Modası geçmiş" bir teori değildir. Proletarya diktatörlüğü kaçınılmaz olarak büyük ölçüde zorlayıcı olacaktır. Genelde bürokrasiye ve hantal bir aygıtla karşı çıkmalıyız. Parti ve hükümet organlarının tepeden tırnağa bastırılması ve hiç kimsenin ölmemesi yada çalışmanın durmaması koşuluyla buralarda çalışanların üçte iki oranında azaltılmasını öneriyorum.

Ne var ki partiyi ve hükümet organlarını bastırma, demokratik partilerin ortadan kaldırmak anlamına gelmez. Onlara olan ilişkilerimizi geliştirmek üzere, birleşik cephe çalışmamıza önem vermeliyiz ve onların sosyalizm davası için coşuklarını seferber etme yönünde ekden gelen çabayı göstermelerini öneriyorum.

Seçme Eserler V. Syf. 320-322
Mao ZEDUNG

16 MART 1978 KATLIAMININ HESABINI SORACAĞIZ

1970'li yıllar öğrenci hareketleri üzerinde önemli bir yer tutar. 1978 yılına gelindiğinde, özellikle İstanbul'da ki üniversitelerde devrimci-demokrat öğrencilere yapılan saldırılar iyice artmıştı.

16 Mart 1978 yılında, İstanbul Üniversitesi'nden çıkan İktisat fakültesi, Eczacılık fakültesi ve Hukuk fakültesinde okuyan devrimci-demokrat öğrencilerin üzerlerine sivil faşistler tarafından bomba ve silahlarla bir saldırı düzenlendi.

Üniversite çevresinde çok sayıda polis ve asker olmasına rağmen hiç bir müdahalede bulunulmadı.

O günde aynı bugün gibi MHP'li faşistler ellerini kollarını sallayarak giderlerken, arkalarında 7 ölü ve çok sayıda yaralı bıraktılar. 16 Mart 1978 katliamı gibi MHP'li faşistlerin yaptığı hiç bir katliam unutulmadı-unutulmayacak. Altıncağ yolunda ilerlerken bu katliamların hesabı tek tek sorulacaktır.

Not: Gazetemize posta kanalı ile gelen DERSİM EYALETİ ERNK KOMİTESİ imzalı ve 23. Şubat 1995 tarihli bir bildiri okuyucularımıza sunuyoruz.

Dersim Eyaleti TKP(ML)-TIKKO Komutanlığı'na

Başta emperyalizme, faşizme, sömürgecilik ve her türden gericiliğe karşı halkımızın verdiği sosyalizm kavgası, partimiz PKK önderliğinde zafer daha da yakınlaşmıştır. Yakaladığımız son gelişmeler, biricik umut ve tarihsel bir fırsattır. Bunun değerlendirilmesi gerekmektedir. Düşman darbelenmiş ve çaresizdir. Özellikle 1994'te, ciddi darbelerle içine düştüğü çaresizliğin sonucu olarak, köylerimizi yaktı, yaktı, halkımızı katletti ve zorla göçettirdi. Hatta ülkemizin doğasını bile tahrip etti. Düşman birdir, yönelirken sizi veya bizi vurmak için gelmiyor. Genel olarak kendisine karşı savaşan, onu geriletken ve darbeleyen, ezilen ve sömürülen yoksul halkın çıkarlarını koruyan devrimcileri ve halkı vurmak için

geliyor. Düşmanın bu durumu karşısında devrimcilerin de görevleri vardır. Bu görev; ortak düşmana karşı, ortak savaşım ve güç birliğinden geçer. İdeolojik farklılığınız, hizi bir araya getirmeye engel değildir. Yıllardır bizden veya sizden kaynaklanan tartışmalar, didişmeler düşmanlığa kadar götürdü. Bu durum düşmana hizmet etti, halkımıza değil. Özellikle geçen yıl verdiğiniz kayıpların nedeni, olanaksızlıklar değildi. Bu eyaletin imkanları size de, bize de, diğer devrimci tüm güçlere de yeter. Eksik olan güç birliğidir, dayanışma ve yeterli bir dostluğun gelişmemesiydi.

Sizin şehitleriniz, bizim de şehitlerimizdir. Bu, şehitlerimizin ve halkımızın emridir. Dostluğumuzu ve ittifakımızı engelleyecek bir durum yoktur. Geçmiş sü-

reçte sizden ve bizden kaynaklanan bazı olumsuzluklar yaşandı. Bunları unutamız ve zararın neresinden dönersek kardır. Bunların hesabına girmeden, sizi dostluğa ve güç birliğine çağırıyoruz. Önyargılardan kurtulalım. Sizin ve bizlerin içinde düşman sızmaları ve arınayitliler olabilir. Bunlar özellikle örgütlerimizi karşı karşıya getirmeye çalışabilirler. Bunları aldırmayalım ve her zaman uyanık olalım. Devrimci ölçüler içerisinde düşmana karşı koyan, onun özel savaşının etkisinde olmayan ve çağdaş insanlığı, özgürlüğü ve sosyalizmi hedefleyen herkesle ittifak yapmaya hazırız. Bu vatan parçasında, direnen herkese yer vardır. Bu şiar ile devrimciliğin gereği ve halkımızın isteği doğrultusunda sizleri dost, devrimci güçler olarak görüyor, her türlü ilişki ve ittifaka açık oldu-

ğumuzu belirtiyoruz. Bunun gerekleri olarak, önümüzdeki süreçte bazı pratik adımların atılması gerektiği inancındayız. Bunlar güç alışverişinden, cephaneye alış-

verişine, barınmadan tutalım çeşitli kanalların ortak kullanımına ve düşmana karşı ortak eylemselliğe kadar varabilir.

Yapacağımız bu ittifak, dostluğumuza ve halkımıza moral verecek, güç kazandıracaktır. Aynı zamanda düşmanı kahredecek ve geriletecektir. Bu temelde yeni bir sayfanın açılması dileği ile dost güç, TKP(ML)-TIKKO'ya mücadelesinde başarılar diliyoruz.

- YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!
- YAŞASIN DEVRİMCİ GÜÇLERİN BİRLİĞİ!
- YAŞASIN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZİ!
- YAŞASIN BAŞKAN APO!

TKP(ML) Dersim Bölge Komitesi'nden PKK Dersim Eyalet ERNK Komitesi'ne!

Not: Gazetemize posta kanalı ile gelen TKP(ML) DERSİM BÖLGE KOMİTESİ imzalı ve 24 Şubat 1994 tarihli bir bildiri okuyucularımıza sunuyoruz.

23 Şubat 1995 de, "DERSİM EYALETİ TKP(ML)-TIKKO KOMUTANLIĞINA" başlıklı mektubunuz, sizler tarafından bizlere iletilmiştir. Söz konusu mektubunuzda temas ettiğiniz çeşitli konuların, ayrıntılı bir şekilde değerlendirilmesine zamanımız olmadığı için, sadece geçmişte devrime hizmet etmeyen, karşı-devrimi sevindiren olumsuzlukları bertaraf etme kararınız, bizler tarafından olumlu bir gelişme olarak değerlendirilmektedir. Temennimiz, bu tavrınızın sürdürülmesidir. Ortak düşmana karşı yürütülecek savaşta, dostlar cephesinin geniş tutulması, karşı-devrim cephesinin daralması ve küçülmesi anlamına geleceği inancıyla, her dönem partimizce ileri atılan adımlar bazen dostlar tarafından geriletilmiş ve baltalanmıştır.

Küçük hesaplar içinde olan dostlarımızın izlediği bu yanlış politikaları

hiçbir zaman tasvip etmedik. Devrimciler küçük hesaplar ve pragmatist anlayışlar üzerinde kurulacak dostane ilişkilerin taraftarı değildiler. Sizlerin de bilgisi dahilinde olan olumsuz durumları, biliyoruz/biliyor sunuz! Nedenler ne olursa olsun, dostlar arası dostane ilişkilerimizi bozucu davranışa düşenler, objektif olarak faşist Türk Devleti ile aynı konuma düşmüş olurlar. Ve tarafımızdan mahkum edilirler.

Düşmanımızın amacı; devrimciler arası dostane ilişkileri yıkmak, bölmek, parça-parça yok etmektir. Düşmanın bu amacına hizmet eden, yanlış tavır ve davranış içerisinde girmenin, düşmanca bir davranış olduğunu söylüyor ve lanetliyoruz. Her devrimcinin görevi, devrime hizmet etmeyen yanlışlara karşı tavır almaktır. Yanlışlara tavır alınmadan doğrular üzerinde birleşmek imkansızdır. Ye diyoruz ki, dost ve düşmanların ayırt etmeyen ideolojiler devrimi ilerletmez, tersine geriletir. Geçmiş örneklerinde olduğu gibi.

Hiçbir zaman, hiçbir koşulda parti-

mizin taraftarlarının kanlarının akıtılmasını doğru bulmadık. 1993 yılında üç taraftarımızın şehit edilmesi ve birinin işkenceli sorguya alınması partimizde derin bir yara açmıştır. Bu karşı-devrimci eylemin, sizler tarafından devrimci-demokrat kamuya, özeleştirisinin verilmesini istiyoruz. Bu yanlış mahkum edilmeden, kurulacak dostluklar güven verici olmaz.

Partimiz ile PKK arasında ki sorunların kökeninde ideoloji yatmaktadır. İdeolojik sorunların çözülmesinde ilkemiz, ajitasyon ve propaganda da serbeslik, eylemde birlik platformudur. Bu platform, devrimci örgütlerin vazgeçemeyeceği bir ilkedir. Bu ilkenin çiğnendiği yerde, dostluklar bozulmuş sayılır. Tüm devrimci örgüt ve partileri bu ilkenin gereklerine uygun davranmaya çağırıyoruz. İsteğimiziz ve isteğinizin samimiyet ölçüsü bu olacaktır.

Dostlukların gelişmesi önünde, bugüne kadar yapılan yanlışların varlığı engel değildir. Herşey devrimin gereklerine uygun olarak yapıldığı zaman bir anlam kazanır.

Devrim için her yol mübahtır anlayışları burjuva-pragmatist, devrime değil karşı-devrime hizmet eden anlayışlardır. Bu anlayışla kurulan dostluklar, kısa vadeli dostluklar olacaktır.

Son tavrınız, halklarımızı sevindirdiği gibi, devrim için ileri bir adımdır. Devrimimizin zafer kazanması için, dostlukların gelişmesi bir zorunluluktur. Düşmana karşı ortak alınacak tavrıların teknik biçimlerine ilişkin sorunlar, ileriki bir süreçte yetkili organların çözebileceği bir sorundur. Partimiz, yürütmüş olduğunuz Ulusal Kurtuluş Savaşı destekler ve başarılar diler!

- YAŞASIN TÜRKİYE HALKLARININ KARDEŞLİĞİ!
- ŞAN OLSUN MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZME!
- ŞAN OLSUN PARTİMİZ TKP(ML)-ORDUMUZ TIKKO, GENÇLİK ÖRGÜTÜMÜZ TMLGB!

TKP(ML) Dersim Bölge Komitemiz'in Hozat Belediye Başkanı'na Uyarısıdır!

Not: Gazetemize posta kanalı ile gelen TKP(ML) DERSİM BÖLGE KOMİTESİ imzalı, 25 Şubat 1995 tarihli ve "TKP(ML) Dersim Bölge Komitemiz'in Hozat Belediye Başkanı'na Uyarısıdır!" başlıklı bildiri okuyucularımıza sunuyoruz.

Bölgemizde ve alanlarımızda var olan gelişmelere ve çeşitli olumsuzluklara ilişkin tavrı almamız gerekmektedir. Partimiz bu görevi komünist sorumluluğu gereği, bugüne kadar olduğu gibi, bugünden sonra da yerine getirecektir. Bilginiz dahilinde olan, öğrenemediğimiz kadarı ile, halka ait olmayan bir müessesede başkanlık yapıyorsunuz. Yerel beldeler, faşist Türk Devletinin kurum ve kuruluşlarından biri

olsada, bu beldelerin kasıtlı özerklikleri vardır. Bu anlamda, halk tarafından seçilmiş iş başına gelen kişinin niteliği çok önem arz etmektedir. Partimizin belediye başkan adayları için belirlediği kısıtlara uyum sağlamayan kişi veya kişiler görevden menedilir. Bu aday, Partimiz tarafından tayin edilmiş olmasa da!

Belediye işçilerinden, çeşitli gerekçeler ileri sürerek işten çıkardığınız işçi arkadaşları hemen iş başı yaptırmanızı istiyoruz. Bu kararınıza uyulmadığı takdirde gerekli cezai uygulamaya kesin gidilecektir. İşçileri işten atma kararınızın ne kadar yanlış olduğu, sonuç itibarıyla açıktır. İşçilerin işine son verilmesinin, zaten hiçbir hakk

gerekçesi de olamaz. İşlerine son verdiğiniz işçi arkadaşlarını, işten alınmalarını protesto ediyor, geri alınmaları için başlattığımız grevi sonuna kadar destekliyor ve yanlarında olduğumuzu bu vesile ile de olsa ilan ediyoruz.

Düzenin tüm kuruluş ve kurumlarının gerici ve faşist uygulamalarına maruz kalan, özgürlük ve ekmek istediği için kurşuna dizilen halkımızın haklı ve meşru mücadelesi önünde engel olmaya kalkınlar er veya geç partimizce hak ettiği cezaya çarptırılacaktır. İşçilere hainlik edenin, hainliğinden vazgeçmediği durumda yaşamı sınırlanır. Bu mektubumuzu işten çıkardığınız işçi yoldaşlara okumasın ve yanlışının özeleştirisini vermez

zorundasın. Kararımıza uyulmadığı durumda olacak olanlarla sorumlu seni tutarız. Dostluk mı? Düşmanlık mı? Senin tavrın bağlayıcı olacaktır. Ve, en kısa zamanda seninle görüşmek istiyoruz.

- İşçiye Düşman Partimize Düşmandır!
- İşçilerin Eylemini Devlet Gücüyle Kırılmaya Kalkanlar, İşçi Sınıfı İçindeki Ajan ve Pravakatörlerdir!
- Kahrolsun İşçi Düşmanlığı!
- Yaşasın İşçilerin Birlik ve Mücadelesi!
- Şan Olsun Partimiz TKP(ML), Ordumuz TIKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB!

İşte zafer

6 Şubat 1995 günü sabah saatlerinde meydana gelen ve 1 Binbaşı, 1 Yüzbaşı, 1 Üsteğmen, 2 Astsubay, 7 Uzman Çavuş ve 5 Er'in ölümü ile sonuçlanan çatışmanın resimlerini okuyucularımıza sunuyoruz.

Dersan'ın Hozat ilçesi, Kalecik köyü civarında meydana gelen ve iki gün boyunca devam eden çatışma, 100 kişilik bir TIKKO Ana Birliğini aklamak isteyen faşist TC güçlerinin, ava giderken avlanmalarıyla sonuçlanmıştır. TC güçlerine pesu atan TIKKO gerillaları, iki şehit vermelerine rağmen, bir balyoz gibi düşmanın tepesine inmiştir. 27 düşman askerinin öldüğü, 20'sinin ise kaybolduğu çatışmada, 21 Uzman Çavuş yaralanmış, 3 BRT Alman Zırhlı Panzeri ile devlete ait 1 adet Kaçarın Gradyeri de gerillaların ateşlediği roketatarlarla havaya uçurulmuştur.

Çatışma başlıyor

Tarih: 6 Şubat 1995 Pazartesi. Saatler: 04.00'u gösteriyor. Ulukale ve Kalecik köyleri civarındaki muntakada konuşlanan, TKP(ML)-TIKKO'ya bağlı 100 kişilik bir Ana Birliğin güvenliğini sağlamak ve çevreyi denetlemekle görevli savunma birimleri, Hozat istikametinden ilerleyen yüzlerce düşman askerini görüyorlardı. Büyük bir ihtimalle ihbar olduğunu ve Hozat-Cenüsgörek'teki askeri güçlerin üzerlerine doğru geldiğini belirleyen gerillalar, saldırı için gerekli pozisyonu alıyorlardı.

Saatler 5.30'u gösterdiğinde, gerillaların kalıştığı sakatlarına "Yaşasın Maoist Parti Önderliği'miz", "Yaşasın TKP(ML)" sloganları kışkırtıyor, gerilla namlularından çıkan kızıl alev ve o alevin içerisinde döne döne hedefini bulan mermiler, bütün alçakça hesapları geriye sadece "yapdım anam" çığlıklarını bırakıyordu.

Bu Gradyer artık yok

Saatler 07.00'i gösterdiğinde, talimatla kuvvetler gelmeye başlamıştı. Düşman Binbaşısının merkezden, telsizle ağlayarak ve yalvara yalvara getirebildiği güçler, çatışma alanına yetişmişlerdi. Ancak o 'meşhur' Bolu Komandoları ve Özel Tim'leriyle sayıları 1200-1500'ü bulan düşman güçleri, bütün alana yayılmış 100 kişilik bir TIKKO birliğini bir türlü sokup alamıyordu.

Bu arada, BRT Alman zırhlı panzerleri için yol açmaya çalışan bir Kurçama Gradyeri de gerillaların hedefi olmaktan kurtulamıyordu. Gradyerin sökülürü esir alan gerillalar, önce gradyerin fotoğrafını çekiyor, ardından da ateşe verecek yakıyorlardı.

Panzerler ceset dolu

Gradyerin açmaya çalıştığı yoldan ilerleyen 3 adet BRT Alman Zırhlı Panzeri, gerillaların ateşlediği roketatarlarla parçalanırken, panzerlerin içleri de Uzman Çavuş cesetleriyle doluyordu. Gerillalar, panzerlerin içerisindeki asker cesetlerinin fotoğraflarını da çeserek, halk adına yararlı bir destan, adeta oluşturmüşlerdiler.

Gerillalar panzerin üzerinde

Gerillalar, roketatarlarla parçalandıkları panzerlere doğru saldırıya geçerek tamamen ele geçirmişlerdi. İçerisindeki gerekli olan ve alınabilecek bütün eşyalar kamulaştırılmıştı. Panzerlerin üzerine çıkan gerillalar, civatalarla sabitlenmiş uçaksavarları sökmeye çalışıyorlardı. Ancak, kazanlarla vurularak yerinden sökülmeğe istenen uçaksavarlar, gerillaların bütün uğraşlarına rağmen sökülmemişti. Fakat uçaksavarın namlusu da mermilerine el koyan gerillalar, halk adına kullanılmak amacıyla yanlarında götürüyorlardı.

Ve zafer

Panzerlerin yanında gülerken fotoğraf çektiği TKP(ML)-TIKKO gerillaları, düşmana ve mücadele kaçınıl artıkları nispet edencesine zaferlerini kutluyorlardı.

Namlularından çıkan mermi zıvazlarıyla Altınçığ'ın ışığını bir kez daha yakan gerillalar, yeni zaferler için ilerlerine dönerken, geride 27 ölü, 21 yaralı ve 20 kayıp düşman askeri bırakırken, 1 adet BIKSI marka şeritli ve uzun namlulu makineli tüfek, 3 adet 4-3 marka uzun namlulu otomatik tüfek, 1 adet uçaksavar namlulu, 1000 adet uçaksavar mermisi, 700 adet BIKSI mermisi, 150 adet G-3 mermisi, 15 adet G-3 şarjörü ve panzerden alınan 1 adet büyük araç telesizini de yanlarında götürüyorlardı.

Partizan Sesi

Yönetim Yeri: Binbirdirek mah. Piyerloti cd. Onur Apt. 41/8, D: 8 Çemberlitaş - İstanbul.
Tel: (0212) 517 15 12 - (0212) 518 89 49 - Fax: (0212) 438 17 59
Dizgi: Altınçığ Yayıncılık - Baskı: SERLER

ALTINÇAĞ YAYIMCILIK

Basım Sanayi Limited Şirketi

Sahibi ve Yazıçısı: Müdür: Hüsnü YILDIRIM
Genel Yayın Yönetmeni: İsmet BÜYÜKYAĞCI

BÜROLAR

KARTAL: İstasyon adası, Pinar İshani-pasa) Kat:4 / 57 - Tel: (0216) 351 38 12
İZMİR: Fevziye Bulvarı, 1368 sk. No: 100/1 iş merkezi K:4/409 BAŞMANE - Tel: (0232) 445 26 77
KAYSERİ: Sivas cd. Stad İshani, K: 6 no: 605 - Tel: (0352) 222 52 10
TOKAT: Meydan çarşısı, Köllüoğlu iş hanı, K: 3, no: 83, - Tel: (0356) 214 92 76
SIVAS: Kepekli cad. Şenyurt sitesi, K:4 / 41 Tel: (0346) 221 37 97
ÇUKUROVA: Cemal Gürsel cd. Özgürlük İshani, K:5, No: 26 ADANA - Tel: (0322) 351 74 30
ELAZIĞ: 1. Harput cad. Koşmaz İshani no 3 kat 6 / 502 - Tel: (0424) 236 48 76
YURTDIŞI TEMSİLCİLİK: Weseler str. 11-13 47169 DUISBURG / DEUTSCHLAND -
Tel: 203 40 60 195 - Fax: 203 40 60 295